392

Diana Matheus

ALTĂ FEMEIE

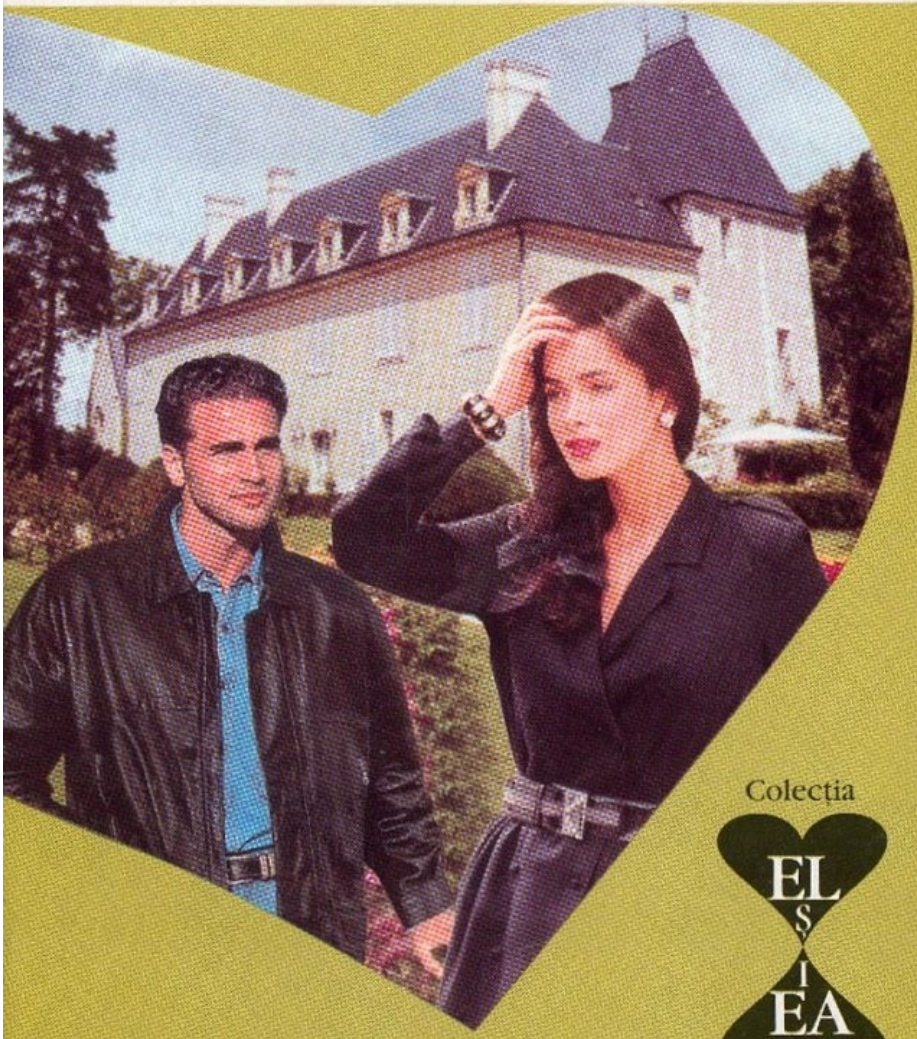

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

Diana Matheus

Alta femeie

Titlu original: PASSIONATE SCANDAL

Traducător: Mihnea Columbeanu

„Patru ani în care să nu-mi cadă ochii pe femeia care m-a făcut de râs în public... e cam mult!”

Logodna Madelinei cu Dominic Stanton se terminase senzaţional – atât de senzaţional, încât Madeline fugise în America, la mama ei divorţată. Acum, însă, se întorsese şi era hotărâtă să le arate tuturor că o lăsase în urma ei pe puştoaica impulsivă de odinioară.

Totuşi, unele lucruri nu se schimbaseră. Între

familia ei şi cea a lui Dominic dăinuia o ranchiună înverşunată şi – lucru cu atât mai tulburător – Dominic încă mai avea puterea de o afecta; numai el putea fi răspunzător pentru copleşitoarele ei sentimente de dorinţă…

Capitolul 1

Centura de siguranţă strânsă. Spătarul scaunului în poziţie verticală. Vâjâitul acela slab dar distinct în cap, întotdeauna când salonul avionului se depresuriza încet, în timpul coborârii. Şi celălalt sunet familiar, ca un murmur crescând, care anunţa că uriaşul Boeing se apropia în sfârşit de Aeroportul Heathrow din Londra. Şi deodată, panica izbucni ca din senin, făcând să i se usuce gura, să i se închidă ochii, să i se oprească respiraţia, iar mâinile să i se încleşteze în poală, cu pumnii strânşi şi degetele albite.

Chiar era pregătită pentru ceea ce o aştepta?

Ce întrebare! se dojeni Madeline furioasă. Ce

întrebare inutilă şi prostească – şi tocmai acum!

Sigur că era pregătită. Şi chiar dacă n-ar fi fost, tot ar fi venit!

Nimic – nimic n-o putea opri să participe la nunta Ninei. Nici chiar redeşteptarea vechii panici pe care crezuse că reuşise să şi-o înfrângă de-a lungul ultimilor patru ani!

Patru ani, îşi spuse ea cu durere. Cu siguranţă, un exil de patru ani fusese suficient pentru a-şi ispăşi păcatele. Cu patru ani în urmă, fusese prea tânără şi nepregătită ca să facă faţă umilinţei. Pe-atunci, umilinţa îi fusese cel mai îndârjit duşman. Dar acum era cu patru ani mai matură, îşi reaminti ea cu severitate, cu patru ani mai înţeleaptă, şi dobândise maturitatea şi sofisticarea necesare pentru a se blinda împotriva a ceea ce o aştepta sub celebrii nori plumburii de pe cerul Londrei.

— Te simţi bine, iubito?

O parte din armura ei, recunoscu Madeline, silindu-se să zâmbească încurajator. Perry se auto-invitase în călătorie, iar ea nu ezitase decât puţin

înainte de a-i accepta compania – din înfumurare sau din laşitate? Nu era sigură. Cu siguranţă, şi îngâmfarea juca un rol în dorinţa ei de a le arăta tuturor celor de acasă cât de bine se putea descurca singură. Şi laşitate, pentru că era conştientă într-un neplăcut că se folosea de Perry ca de un figurant rafinat pentru noua ei imagine.

O imagine ce reprezenta antiteza deplină a celei vechi.

Perry ar fi putut să fie numit cel mai recent curtezan al ei. Făcea parte din familia Linburgh din Boston. Fiul dintâi şi moştenitorul acelei dinastii influente şi bogate. Ceea ce se şi vedea, observă cu drag Madeline, în timp ce-i studia profilul fin şi slab. Păr de culoarea lemnului de arţar, tuns scurt, la modă, după forma capului. Ochi castanii calzi şi un zâmbet neafectat, care-l făcea atât de agreabil.

Madeline şi Perry formau un „cuplu” de câteva luni. Relaţia lor – afectuos-platonică, conchise ea – le era utilă amândurora, căci dincolo de intimitatea prietenoasă fiecare îşi oblojea rănile

câte unei logodne desfăcute.

Prin urmare, când sosise scrisoarea Ninei, implorând-o pe Madeline să vină la nuntă, Perry propusese imediat s-o însoţească.

— Pot combina călătoria cu unele probleme de afaceri pe care trebuie să le rezolv pentru tatăl meu, la sediul nostru din Londra. Aşa, cel puţin voi putea să stau cu tine în weekenduri.

„Şi să te sprijin la nevoie”, adăugase el în gând. Madeline şi Perry se înţelegeau perfect.

— Cum e sora asta vitregă a ta? se interesă acum Perry, privind-o cu o expresie ironică. N-o fi din categoria surorilor rele, nu-i aşa?

— Nina? întrebă surprinsă Madeline. Doamne fereşte, în niciun caz!

Eventual, îşi spuse cu amărăciune, ea era sora cea rea; Nina era îngerul.

Madeline era singurul copil din prima căsătorie a lui Edward Gilburn, o căsnicie care durase şase ani furtunoşi, înainte de a se sfârşi printr-un divorţ surprinzător de amiabil. Madeline, pe-atunci în vârstă de cinci ani, rămăsese în

Anglia cu tatăl său, iar mama ei, Dee, se hotărâse să se întoarcă în State. Născută şi crescută la Boston, Dee avusese doar atâta sensibilitate cât să înţeleagă ca despărţirea Madelinei de tatăl ei ar fi fost aproape un omor calificat, întrucât ţineau atât de mult unul la altul. Nu privise situaţia cu indignare, ci doar cu fatalism. Madeline şi tatăl ei aveau multă mai multă nevoie unul de altul decât de Dee. Aşa că-şi făcuse bagajele şi plecase înapoi la Boston, unde de-atunci Madeline o vizitase cu regularitate.

Avea doar opt ani când tatăl ei îşi declarase intenţia de a se recăsători, şi-şi mai amintea şi acum cât de hotărâtă fusese s-o urască pe acea concurentă neaşteptată. Apoi apăruse Louise, o viziune de farmec blând şi cinstit. Iar lângă ea, ţinând-o de mână, stătea Nina, micuţa Nina, cu gura delicată, vulnerabilă, şi ochii albaştri neliniştiţi ai mamei sale. Iar răsfăţata şi capricioasa Madeline Gilburn fusese cucerită pe loc.

Retrăind trecutul, în timp ce roţile avionului

atingeau lin pista, Madeline se întrebă de ce toţi fuseseră atât de surprinşi de capitularea ei imediată, când de-a lungul anilor ea şi tatăl său dovediseră în repetate rânduri cât de strâns li se armonizau gândurile şi sentimentele. Ceea ce unul dintre ei iubea, iubea şi celălalt, invariabil.

Moiv pentru care despărţirea de Dominic fusese de două ori mai dureroasă pentru amândoi…

Dominic. Gândul la Dominic Stanton o readuse la punctul de plecare şi la motivele panicii de-acum. Din cauza lui fugise la Boston, cu patru ani în urmă. Şi, recunoştea Madeline în secret, tot datorită lui hotărâse acum să se întoarcă.

Simţea nevoia de a redeştepta duhul unei iubiri de mult apuse.

Trecerea prin vamă dură o veşnicie, dar în cele din urmă Madeline ieşi în aglomeraţia nebunească a salonuluide sosiri, cu căruciorul încărcat de bagaje, scrutând din ochi marea de feţe în căutarea celei pe care se aştepta s-o vadă, fără a lua în seamă privirile interesate pe care le

atrăgea ea însăşi.

Era înaltă şi zveltă, în taiorul tricotat din mătase albastră pură, de o culoare albastră electrică aidoma celei a ochilor ei distanţaţi. Pielea îi era puţin mai palidă, după ce stătuse atâtea ceasuri închisă în avion, dar nimic nu-i putea ştirbi puritatea naturală. În timpul călătoriei, îşi protejase părul lung, negru-albăstrui, cu un fileu, astfel că acum arăta la fel de proaspăt şi sofisticat ca în urmă cu doisprezece ore, la plecare. Era genul de femeie care ieşea în evidenţă. Destinată să aparţină unui om deosebit. În exclusivitate.

Tânărul care mergea pe lângă ea i se potrivea întru totul. Aerul său aristocratic, de o sofisticare dezinvoltă, sărea în ochi. Tenul şi părul blond contrastau atractiv cu coloraţia ei închisă.

— Madeline!

Întoarse capul, reperând imediat silueta înaltă şi distinsă a tatălui ei şi, cu un uşor ţipăt, alergă în braţele lui.

— Ai întârziat, se plânse el, după ce-i dădu

drumul dintr-o îmbrăţişare sufocantă. Cu peste o oră la aterizare, şi încă o oră casă treci prin vama asta infernală!

Madeline zâmbi, sărutându-l pe obraz.

— Nu acuza măsurile de securitate, îl dojeni ea. Toate sunt destinate propriei noastre siguranţe.

— timph! fu singurul lui răspuns, în timp ce o ţinea la o lungime de braţ ca s-o privească. Arăţi aşa de bine, că-mi vine să te mănânc, deşi cum reuşepţi, după o asemenea călătorie istovitoare, mă depăşşte.

— E de folos şi mămica la unele, să ştii, zâmbi Madeline, aşteptându-se – şi primind ca răspuns – încă un:

— timph!

Părinţii săi nu făceau risipă de afecţiune. Tatăl ei o considera pe Dee o păpuşă mondenă foarte frumoasă, dar cu nimic în cap, iar Dee îl vedea ca pe un tiran repezit şi insensibil. Singurul lor subiect de armonie era Madeline, şi chiar şi în privinţa acesteia se contraziceau încontinuu, cu

privire la toate aspectele în afară de fericirea ei.

— Ei, unde-i tânărul acela despre care mama ta mi-a vorbit atât de mult?

Răsucindu-se în braţele tatălui ei, Madeline îl căută pe Perry din privire, pentru a observa că i se alăturase un bărbat înalt şi brunet, care-l saluta ca pe un vechi prieten.

— Forman! strigă casurprinsă.

Noul sosi zâmbi şi se apropie s-o sărute pe obraz. Madeline îl mai întâlnise pe Forman Goulding de câteva ori, la Boston. Era un bărbat înalt şi brunet, cu acel aspect masculin aspru pe care ea tindea să-l evite în ultima vreme. Mai era şi vărul lui Perry şi acel membru al familiei care se ocupa de afacerile lor din Europa.

La Forman urma Perry să locuiască în timpul şederii lui la Londra, urmând s-o viziteze pe Madeline, la Lambourn, numai în weekenduri. După ce se făcură prezentările, tatăl ei îl invită şi pe Forman la Lambourn, împreună cu Perry, ori de câte ori dorea să-i viziteze, după care porniră cu toţii spre „Bentley”-ul său, al cărui şofer, Rogers,

stătea lângă portbagaj, aşteptând să le ia valizele în privire. În faţă era parcat un monstru prelung şi mârâitor, care nu putea fi decât maşina lui Forman Goulding.

Perry o îmbrăţişă pe Madeline şi o sărută uşor, promiţându-i să ia prânzul la Lambourn sâmbătă.

— Frumoasă demonstraţie de afecţiune, comentă tatăl ei, după ce porniră la drum.

— Nu-i aşa? murmură Madeline, după care schimbă delicat subiectul, întrebând ce mai făceau ceilalţi.

La cincizeci şi cinci de ani, Edward Gilburn era încă un bărbat frapant de atrăgător, cu păr des şi ondulat care albise prematur înainte de treizeci de ani. Îşi purta puterea ca pe instindard. Dominic îl descrisese odată ca pe un om complet lipsit de prudenţă, dar care compensa acest cusur printr-un noroc drăcesc. Oricât de mult ezita să fie de acord cu orice părere a lui Dominic Stanton, în această privinţă Madeline era nevoită să-i dea dreptate. Tatăl ei îşi asuma riscuri în afaceri

garantate să facă Londra să se clatine de groază. Faptul că făcea invariabil mişcările cele mai potrivite îi atrăsese un înalt respect în domeniul speculaţiilor bursiere. Puţini dispreţuiau câte o idee de-a lui Gilburn. Nimeni nu îndrăznea să-l subestimeze. Era pur şi simplu prea ager, prea şiret.

— Şi cum e acest Charles Waverley? întrebă Madeline, când tatăl ei încheie buletinul local de ştiri fără a-l fi menţionat pe lodognicul Ninei. Nu mi-o pot imagina pe micuţa noastră Nina măritându-se şi ieşind de sub aripa familiei, adăugă ea. Mereu a fost ca o pasăre de casă, mică şi timidă.

— Charles e bărbatul ideal pentru Nina, o asigură tatăl ei. Are o dorinţă înnăscută de a iubi şi preţui, iar mai mult decât atât nici nu i-am putea cere omului care a cucerit-o pe Nina noastră. Vor avea o căsnicie fericită, afirmă el plin de convingere.

Greutatea care-i apăsa inima o împiedică pe Madeline să răspundă. Pentru ea, iubirea nu

însemna decât amintiri amare şi experienţe dureroase, pe care nu le-ar fi dorit nici duşmanilor. O căsătorie însemna un angajament, o declaraţie cinstită de dragoste nemuritoare. Cunoscuse cândva iubirea, crezuse căcererea în căsătorie îi dăruise acest angajament. Dar se înşelase. Şi nu voia ca Nina să cunoască aceeaşi durere, aceeaşi deznădejde chinuită.

— Şi Louise ce face? întrebă ea în continuare.

— Foarte bine, răspunse Edward. E frumoasă şi fericită, adăugă el, cu mulţumirea unui om care-şi adora la nebunie soţia.

Louise i se potrivea agitatului Edward Gilburn incomparabil mai bine decât mama Madelinei. Cu Louise, Edward avea posibilitatea de a-şi folosi acea latură mai blândă a firii lui care altminteri nu s-ar fi văzut niciodată. Nimeni nu l-ar fi putut considera crud sau tiranic faţă de Louise. Era pur şi simplu prea delicată şi vulnerabilă.

— Abia aşteaptă să te revadă, încheie el cu căldură.

Madeline nu se îndoia. Louise fusese o minunată înlocuitoare de mamă, în toată perioada ei de creştere. Şi o făcuse fără a se interpune între tată şi fiică şi fără a o scoate pe Dee din ecuaţie.

— A pus să-ţi fie remobilate complet camerele, ca să-ţi facă o surpriză – şi pe urmă a-nceput să se frământe că mai bine ar fi trebuit să le lase aşa cum le ţineai tu minte. Era să ne scoată pe toţi din minţi, dacă se horăta să le aranjeze la loc, cu speranţa că tu n-ai să observi. Abia a reuşit Nina s-o potolească.

Suna extrem de uşurat.

— I-a spus că noua Madeline ar detesta să doarmă într-o cameră roz bombon, cu floricele şi volănaşe!

Nu pentru prima oară, Edward îl blestemă în sinea lui pe Dominic Stanton pentru că o silise pe fetiţa lui să petreacă patru ani peste ocean, unde cine putea şti cum se schimbase…

— Nina era îngrijorată că n-ai să vii, adăugă el încet.

— Din cauza lui Dominic?

Ca de obicei, Madeline trecea direct la subiect, iar Edward zâmbi imperceptibil. Se vedea clar că Dee nu reuşise s-o dezveţe de acest obicei înnăscut. Apoi zâmbetul îi păli, când îşi aminti cum aceeaşi cinste dureros de deschisă o făcuse să suporte cu atât mai greu despărţirea de Dominic. Nu-şi putuse găsi alinarea minţindu-se singură, iar adevărul fusese îngrozitor de greu de îndurat.

— N-am ştiut că făcusem o impresie atât de proastă despre mine însămi.

— N-ai făcut nicio impresie proastă, draga mea, şi o ştii foarte bine.

Mâna lui Edward o luă pe a ei, strângând-o uşurel.

— Ceea ce mi-a făcut Dominic a fost o cruzime, declară sec Madeline. Însă ceea ce i-am făcut eu lui a fost de neiertat. Niciunul dintre noi n-a ieşit în câştig cu nimic. Am avut nevoie de un an de zile ca să recunosc asta, mărturisi ea cu un uşor zâmbet. Şi de câteva discuţii cam brutale cu mămica, adăigă sec. Era brutală pe toate

planurile, dacă stau să mă gândesc.

Ridică din umeri, în jacheta imaculată de mătase.

— Tu ai făcut-o? îşi privi ea întrebător tatăl. Tu ai sfătuit-o să nu mă lase să mă bălăcesc în amarul meu?

Pe Edward îl trădă expresia feţei, iar Madeline zâmbi din nou. Dacă ştia cineva cum era cel mai bine s-o ia, tatăl ei era acela.

— Îţi mulţumesc.

Se întinse să-l sărute pe obraz.

— Rareori te lasă instinctele de izbelişte, nu-i aşa?

— Uite că în privinţa lui Dominic m-au lăsat, mormăi el ursuz.

Îl plăcuse şi-l respectase pe Dominic Stanton. Atât de mult, încât îi încurajase relaţia cu Madeline încă de la început. Toţi cei implicaţi o încurajaseră, Stantonii la fel ca şi Gilburnii. Fusese un vis frumos, atâta cât durase.

— N-am să-mi iert niciodată felul cum te-am încurajat, îşi exprimă el cu glas tare gândurile

negre.

— N-ai avut niciun cuvânt de spus în ceea ce am făcut eu, să ştii, sublinie sec Madeline.

Edward zâmbi, căci ştia la fel de bine ca ea că, atunci când îşi dorea un lucru, Madeline se făcea luntre şi punte ca să-l obţină. Aşa îl dorise şi pe Dominic, atât de tare încât încă o mai durea să-şi amintească.

— Pur şi simplu nu ne potriveam, continuă Madeline. Şi cred că ar trebui să fim recunoscători că am descoperit-o la timp. Caii lui Charles Waverley au succes la curse? schimbă ea din nou, cu dibăcie, subiectul.

— Foarte mult. El l-a antrenat pe câştigătorul Derby-ului de anul trecut…

În viitorul apropiat, prin Lambourn aveau să apară câteva mutre surprinse, judecă Edward Gilburn cu amărăciune, privind masca sofisticării care revenea lin pe faţa fiicei lui. Şi se pomeni tânjind la vremurile când o ţingăncuşă brunetă şi cu ochi de ştrengăriţă îi alungase cu dansurile ei liniştea sufletească. Vremurile când Nina captiva,

iar Madeline şoca. În timp ce Nina îi umplea inima cu bucuria blândă de a-l accepta în locul răposatului ei tată, Madeline se ţinea numai de pozne care-i atrăgeau mânia – şi, în secret, respectul. Călărea ca o diavoliţă şi practica mândră toate sporturile. Iar mai târziu, când devenise o tânără sălbatică şi năzuroasă, îi juca pe degete pe toţi bieţii tineri îndobitociţi care cădeau pradă unei perechi de ochi albaştri şi unei coame de păr negru şi bogat.

Îşi amintea că Dee îşi pierduse încă de pe-atunci orice speranţă de a o îmblânzi. După una dintre vizitele Madelinei la Boston, trimisese acasă o scrisoare în care îl întreba sarcastic pe Edward dacă avea vreun motiv anume pentru care o creştea pe fiica lor ca pe o delincventă. Însă chiar şi Dee trebuia să recunoască faptul că Madeline îi atrăgea ca mierea pe reprezentaţii sexului opus şi avea o companie fascinantă. Madeline avea o voinţă feroce, dar era şi capabilă să râdă de ea însăşi, lucru de care nu mulţi ar fi fost în stare.

Numai Dominic nu râsese, lua-l-ar dracu' de prost! Dacă ar fi râs... de-ar fi râs, numai, în noaptea aceea fatidică a balului de la clubul câmpenesc, atunci poate că Madeline n-ar fi fugit. Poate că ar fi stat chiar acum lângă el, conversând cu aplombul searbăd al unei mondene bine instruite.

Edward o prefera pe cealaltă fată, cea care probabil chiar în acel moment ar fi trepidat lângă el, vibrând de emoţie şi planuri, scoţându-l din minţi cu farsele pe care intenţiona să le facă prietenilor.

Sau, poate că n-ar fi făcut-o. Poate că numai timpul ar fi reuşit să-i stingă Madelinei spiritul copilăresc. Poate că Dominic Stanton nu făcuse decât să accelereze o evoluţie firească – deşi Edward nu era de această părere. Îşi cunoştea bine fiica şi ştia ce fel de diavoliţă se ascundea în ea, pentru că acelaşi gen de drăcuşor îl animase şi pe el. Avusese nevoie de peste patruzeci de ani ca să şi-l îmblânzească. Nu se aşteptase ca Madeline să reuşească acelaşi lucru mult mai repede.

Nu, Dominic o făcuse, el o învăţase să gândească înainte de a acţiona; să se ascundă înainte de a fi ea însăşi!

* * *

Stăteau ca un comitet de recepţie oficial, observă sec Madeline, în timp ce maşina încetinea, oprind în faţa conacului de piatră cenuşie unde le aşteptau, la baza treptelor late, Louise, Nina şi un tânăr cu chip serios.

Louise nu se schimbase în cei patru ani de când n-o mai văzuse. Scundă şi cu siluetă delicată, avea acelaşi păr strălucitor ca un caier de aur depănat şi acelaşi zâmbet nemărginit de blând pe care Madeline îl văzuse pentru prima oară la vârsta de opt ani. Nina, însă, se schimbase, constată ea uşor şocată. Sora ei vitregă devenise mai frumoasă între timp, părul său auriu pal formând o caschetă de bucle încântătoare în jurul feţei ei angelice. Iar străinul dintre ele nu putea fi decât Charles Waverley. Înalt, brăzdat de

intemperii, cu constituţia vânjoasă a unui fermier, le domina cu un cap şi jumătate pe ambele femei. În ochii lui de culoarea ciocolatei se vedea o expresie solemnă şi rezervată.

Lui îi zâmbi Madeline mai întâi. De ce, nu era tocmai sigură, decât că ştia, cumva, că aşa ar fi dorit Nina, să-l primească în sânul familiei cu drag pe omul de care se îndrăgostise ea.

Văzu privirea nesigură pe care Charles i-o aruncă Ninei înainte de a reveni cu ochii spre ea, precum şi unda de uşurare, ca şi cum tocmai ar fi trecut o probă extrem de importantă, iar acum se bucură că scăpase.

— Maddie, iubito! îi ieşi Louise în întâmpinare, îmbrăţişând-o cu căldură. O, ce minunat e că ai venit din nou acasă!

O împinse la o lungime de braţ, cam la fel cum făcuse şi tatăl ei la aeroport, privind-o cu un zâmbet destul de apos.

— Şi cât de mult te-ai schimbat! exclamă ea. Eşti înfiorător de sofisticată!

— Mă bucur că m-am întors, Louise,

răspunse cu sinceritate Madeline, oarecum incapabilă să reacţioneze cu aceeaşi efuziune; abia acum, stând în faţa acelor oameni împreună cu care îşi petrecuse atâţia ani din viaţă, observa reţinerea pe care învăţase s-o aplice. Şi nu te-ai schimbat deloc, continuă ea, într-un efort de a se comporta firesc. Sper că Nina n-o să se supere dacă spun că a trebuit să mă uit bine ca să-mi dau seama care-i una şi care-i alta!

— Pentru asta, meriţi un sărut! se repezi prompt Nina, înlocuindu-şi mama în braţele Madelinei. Nu există compliment mai mare, decât să mi se spună că semăn cu mămica. Bună, Maddie, adăugă ea încet, privind-o cu ochi blânzi şi iubitori. Ţi-a fost dor de noi?

— În fiecare zi m-am gândit la voi! o asigură Madeline, nedorind să spună adevărul, şi anume că, pentru a supravieţui, la început fusese nevoită să-şi alunge din minte tot ceea ce era englez. Şi arăţi minunat. Să aobă oare vreo legătură cu tânărul acesta fermecător pe care-l văd stând de strajă în spatele tău? o tachină ea.

Nina roşi, întorcându-se să-l tragă pe Charles Waverley mai aproape.

— El e Charles, Madeline, făcu ea grav prezentările. Şi va trebui să vă simpatizaţi de la prima vedere, altfel am să fiu foarte nefericită.

Madeline privi din nou ochii aceia căprui şi serioşi, în timp ce întindea mâna.

— Ei, spuse ea cu francheţe, promit să te plac de la prima vedere, Charles, atâta vreme cât îmi poţi promite că vei avea cea mai mare grijă de Nina.

— O promisiune pe care nu-mi va fi greu să mi-o ţin, zâmbi el, strângându-i mâna întinsă.

— Haideţi în casă, da? interveni glasul morocănos al lui Edward Gilburn. Vino, Charles, îşi luă el de braţ viitorul ginere. Când e vorba de bine-ai-venit şi drum-bun, femeile sunt de o aiureală notorie. Ia hai să găsim noi ceva bun de băut, până-şi deşartă ele sacii.

Râzând, cele trei femei îi urmară înăntru, unde se apucară să facă exact ceea ce prezisese Edward Gilburn, turuind cu însufleţire – sau, mai

bine zis, Nina şi Louise turuiau. Madeline nu făcea decât să zâmbească, intervenind din când în când cu câte o vorbă, după cum era cazul.

„Am să-mi revin”, îşi tot spunea ea, uşor încruntată. Era firesc să se simtă ciudat cu ele, după o despărţire de patru ani. Vechea camaraderie avea să reapară imediat ce se adapta din nou…

Capitolul 2

Dar nu-şi reveni. Iar când scăpă, se simţi uşurată.

Madeline o întoarse pe Minty, iapa ei murgă, spre râu, pornind latrap. Norii care o întâmpinaseră la întoarcerea în Anglia se risipiseră aproape complet, lăsând o lună plină de aprilie să strălucească în noapte, deasupra ei. Nu era târziu, abia ora nouă, dar se lăsase frigul, un frig suficient pentru ca Madeline să-şi fi luat peste pulover şi blugi un cojoc mare din piele de oaie.

Hotărârea ei de a face o plimbare călare

singură fusese întâmpinată cu consternare, dar o lăsaseră să se ducă. Ştia că-i leza necesitatea ei de a rămâne singură după atât de scurt timp de la întoarcerea acasă, dar simţise că în seara aceea nu putea să-i mai suporte.

La nicio oră după sosire, începuse să se simtă ca o invalidă în convalescenţă, din cauza felului cum păreau să umble pe vârfuri în jurul ei, ocolind subiecte despre care hotărâseră între ei că erau strict tabu şi privind-o cu ochi pe cât de afectuoşi, pe-atât de precauţi. După încă o oră, Madeline se simţea ca un câine în lesă, abia aşteptând să scape. Cina fusese un calvar, tensiunea ei şi incertitudinile lor ciocnindu-se încontinuu, astfel încât conversaţiile erau şchioape şi încordate.

Văzându-le expresiile, pusese nervozitatea pe seama decalajului orar. Iar ei zâmbiseră, vesel şi fals, cu rictusuri încordate.

— Fireşte! exclamase tatăl ei cu o însufleţire exagerată. O partidă de călărie e soluţia ideală ca să te simţi din nou acasă!

Louise încuviinţase, în timp ce Nina nu

făcuse decât să se uite la ea cu ochi imenşi.

Gura gingaşă a Madelinei se strânse. Va să zică, îi rănise pe toţi, dar încă nu putea face nimic. Patru ani însemnaseră mult timp. Cu toţii trebuia să se adapteze – familia ei chiar mai mult decât ea însăşi, pentru că ea era ceea ce era, iar din fata care plecase de-acolo cu patru ani în urmă nu mai rămăsese aproape nimic.

Totuşi, erau cu toţii exact la fel, îşi spuse Madeline cu inima grea. Nu se schimbaseră deloc.

Un cot strâns ar râsului era însemnat cu un pâlc des de copaci care se profilau negri pe cerul albastru închis. Madeline ocoli grupul de arbori până găsi vechea cărare care cobora spre apă, lăsând-o pe Minty să găsească singură drumul spre acel loc, unul dintre favoritele lor: un luminiş mic în pădure, unde iarba sârmoasă creştea până la marginea malului abrupt.

Îi era foarte drag acel loc, mai ales noaptea, când domnea tăcerea, iar copacii se înălţau ca nişte santinele. Tatăl ei o declarase o făptură a nopţii. „O bufniţă”, spunea el, „câtă vreme Nina e

o ciocârlie”.

Luna plină arginta totul, înconjurând-o pe Madeline cu tonuri de negru şi cenuşiu. Lăsând frâul să cadă pentru ca Mintysă poată paşte, îşi înfundă mâinile în buzunarele cojocului vechi şi trase adânc în piept aerul rece şi curat, expirându-l apoi încet, pe când simţea tensiunea părăsindu-i trupul. Ştia că era nedreaptă. Ai ei erau oameni buni şi iubitori, care nu-i doreau decât fericirea.

Dar cum să le spună că uitase ce era aceea fericirea? Adevărata fericire, în orice caz, pe care o îmbrăţişase cândva fără a se osteni s-o învrednicească serios cu prea multe gânduri.

Oftând, înaintă spre mal, unde auzea apa clipocind încet peste pietriş.

Pe cealaltă parte a râului, ascunsă după un alt desiş de copaci, se înălţa vechea casă Courtney, întunecată şi mohorâtă. Abia îi distingea hornurile strâmbe luminate de lună. Era o veche clădire în stil elizabethan, căzută în paragină de-a lungul anilor, până când i se dusese vestea că era bântuită. Proprietarul ei, maiorul Courtney, nu

făcuse nimic pentru a contrazice aceste zvonuri. Era un izolat, un excentric pogorât direct din epoca victoriană, care ducea o viaţă atât de închisă încât lui Madeline, în adolescenţa ei nebunatică, îi plăcuse să-l chinuiască furişându-se în grădina lui năpădită de bălării numai pentru a-l vedea ieşind în fugă, cu puşca pregătită.

Şocantă creatură! se dojeni ea acum – dar cu un zâmbet leit celui al „vechii” Madeline.

Tăcerea o învăluia ca un balsam, alungând o deprimare pe care şi-o înfruntase din clipa întoarcerii acasă, după-amiază. Îi cunoştea prea bine cauza. Problema era că nu ştia cum s-o rezolve.

Nu se aşteptase ca prezenţa lui Dominic să fie întipărită atât de puternic în tot ceea ce-i vedeau ochii.

— L-a-lar dracu’, şopti ea încet în noapte, înfofolindu-se şi mai strâns cu cojocul.

— Niciun pas mai înainte, altfel ai să cazi în râu, o preveni un glas calm, de undeva din spatele ei.

Luna se ascunse după un nor singuratic. Întunericul o cuprinse pe neaşteptate, iar Madeline scoase un strigăt sugrumat, tresărind de spaimă şi astfel făcând aproape ceea ce o avertizase glasul să nu facă.

Cu inima bubuindu-i în piept şi răsuflarea tăiată, se răsuci în loc, scrutând cu ochi dilataţi de groază bezna ca de cerneală.

Lângă Minty apăruse un alt cal. Iar Madeline îşi dădu seama că se adâncise atât de mult în propriile ei gânduri, încât nu-l auzise pe celălalt călăreţ apropiindu-se.

Dar nu vedea pe nimeni, iar pe şira spinării începu să i se strecoare un fior îngheţat. Potrivit legendelor, era un ţinut bogat în apariţii misterioase, iar Madeline cunoştea cel puţin trei asemenea întâmplări de groază. Întotdeauna le luase în râs – dorindu-şi, în secret, să aibă şi ea ocazia de a asista la un fenomen supranatural. Acum se căia amarnic pentru acea dorinţă necugetată.

Caii se foiră în loc, cu harnaşamentele

zornăind. Madeline clipi din ochi, făcând un efort să străpungă întunecimea.

— Cine-i acolo? întrebă ea cu voce tremurătoare.

— Tu cine crezi că e? replică tărăgănat un glas batjocoritor.

Şi atunci, auzindu-i ironia leneşă, rezonanţa ca de catifea neagră a glasului, teama îi pieri, înlocuită de o stare mult mai tulburătoare care-i făcu mâinile să se încleşteze în buzunarele cojoculi, la vederea unei mişcări în dreapta cailor.

Silueta înaltă a unui bărbat se desprinse din umbra unui copac, arătând mai ameninţător decât orice stafie. De multe ori o luase aşa prin surprindere, şocând-o ca s-o impresioneze. Avea asemenea năravuri. Era un om care se desfăta cu incertitudinile celorlalţi.

— Deci, fiica rătăcitoare s-a întors în sfârşit.

— Bună, Dom, îl salută Madeline, străduindu-se să pară calmă şi neafectată de prezenţa lui. Ce te aduce aici, tocmai în noaptea asta?

Luna ieşi de după nor, iar pe chipul lui

umbrit luci un zâmbet.

— Acelaşi lucru ca pe tine, cred, răspunse, venind destul de aproape pentru ca Madeline să-i poată distinge liniile limpezi şi încordate ale chipului atrăgător. Bună seara, Madeline, o salută la rândul lui, cu întârziere.

Părea la fel de înalt ca şi copacii, îmbrăcat cu jeanşi negri şi un pulover gros de aceeaşi culoare, care-i scotea în evidenţă constituţia musculoasă. Totul, la Dominic Stanton, era mai mare decât la ceilalţi, reflectă caustic Madeline. Inclusiv jurămintele lui de dragoste nemuritoare, patetice şi umflate.

Se răsuci brusc pe călcâie, simţind un junghi ascuţit de durere în coaste. Cândva, obişnuiseră să se întâlnească adesea în acel loc. Fusese locul lor favorit – printre altele, aflate tot pe malul râului. Ea ajungea întotdeauna prima, fiind mai nerăbdtoare, îşi aminti Madeline cu amărăciune. Iar el apărea adesea din întuneric, ca s-o ia în…

O mână o atinse pe umăr.

Madeline reacţionă violent, contactul acela

neaşteptat coincizând atât de îndeaproape cu gândurile ei încât o făcu să se smucească înapoi… şi simţi cum îşi pierdea echilibrul, ajunsă chiar pe mal…

— Proasto! mârâi Dominic, înfigându-şi degetele în umerii ei pentru a o trage la loc sigur. Ce credeai că vreau să fac, să te violez…?

S-o violeze? Din gâtul Madelinei se desprinse un sunet isteric, înecat. Când fusese Dominic nevoit să recurgă la viol cu ea? Mai degrabă invers se întâmplaseră lucrurile.

— Dă-mi drumul, insistă, dezgustată de sine pentru că şi acum, după patru ani, ajungea să-i arunce o singură privire pentru ca pulsul să i-o ia razna.

Mâinile lui se desprinseră imediat, iar Madeline aproape că se prăbuşi la pământ de uşurare.

— Nicio grijă, spuse crispat Dominic. Probabil că vreau să te ating chiar mai puţin decât doreşti tu să-mi simţi atingerea.

— C-ce cauţi aici?

— Am venit să te văd, ce credeai?

Dominic făcu un pas înapoi, îndesându-şi mâinile în buzunarele jeanşilor.

— Patru ani în care să nu-mi cadă ochii pe femeia care m-a făcut de râs în public… e cam mult!

Ea îl făcuse pe el de râs în public?!… Madeline fu cât pe ce să izbucnească în hohote.

— Dacă ţin bine minte, zâmbi ea acru, s-a întâmplat tocmai invers!

— Mie nu mi s-a părut deloc aşa, mârâi Dominic. Umilit de o puştoaică cu părul negru, pe cât de frumoasă, pe-atâta de răzgâiată, căreia niciodată nu i-a păsat de altcineva decât de ea însăşi!

— Mulţumesc, răspunse tărăgănat Madeline. E atât de plăcut să descopăr ce părere bună avea despre mine logodnicul meu de-atunci…!

— La fel de plăcut ca pentru mine, să descopăr ce logodnică necredincioasă îmi erai?

Madeline tresări vizibil, pe când vinovăţia şi ruşinea pe care patru ani de zile nu reuşiseră să i

le alunge îi închegau aerul în plămâni. Fu nevoită să-şi mute privirea, neputându-se apăra de acel atac necruţător. Conţinea prea mult adevăr.

Se lăsă o tăcere grea şi încordată. Stăteau faţă-n faţă, în poiana luminatăde lună, parcă neştiind ce să-şi mai spună ca să se lovească unul pe altul. Luna strălucea ca un lampion argintiu deasupra capetelor lor, conturând trăsăturile frumoase ale chipului lui slab: barele negre şi mătăsoase ale sprâncenelor, aproape atingându-se la rădăcina nasului în timp ce o privea încruntat; ochii lucind printre genele negre şi dese; nasul îngust, lung şi arogant, la fel cum îi era şi caracterul. Şi gura, observă în cele din urmă Madeline. Doar o linie subţire şi încordată de dispreţ, care nici chiar astfel nu reuşea să-şi ascundă senzualitatea.

— Patru ani, mormăi Dominic dintr-odată. Şi ai rămas neschimbată, arăţi tot ca un copil fermecător. Mai frumoasă decât s-ar cuveni să fie orice femeie.

Ceva înăuntrul ei se răsuci într-un junghi de

dor, făcând-o să se întoarcă, dar numai pentru a-şi simţi din nou braţele prinse în menghina mâinilor lui.

— Încă nu, scrâşni el. N-ai să-mi scapi aşa, cu una, cu două. Ia spune-mi, Madeline…

Îşi apropie chipul furios de faţa ei, astfel încât Madeline îi văzu înverşunarea arzătoare din ochi, simţi cum îi pulsa prin toată fiinţa.

— Ai făcut-o numai ca să mă pedepseşti? Sau pur şi simplu nu ţi-a păsat?

— Dorinţa ta de a şti a întârziat patru ani, replică ea, ridicându-şi bărbia, în timp ce privirea rece i se ciocnea cu expresia lui furioasă.

Dominic părea gata-gata s-o zgâlţâie, iar degetele lui îi strânseră şi mai tare braţele. Apoi, deodată, păru să se răzgândească.

— Ai dreptate, încuviinţă el. Patru ani e cam mult ca să aştept un răspuns care, de fapt, nici nu mă interesează. Dar ceea ce mă interesează, Madeline, continuă cu glas aspru, e dacă viaţa la Boston şi aceşti patru ani afurisiţi au reuşit să facă o femeie din fata capricioasă pe care am crezut c-

o iubeam!

Se fi trebuit să se aştepte, îşi dădu seama Madeline, un moment mai târziu. Ar fi trebuit să i-o citească în străfulgerarea bruscă din ochii aceia arzători, s-o vadă în încordarea gurii, chiar înainte de a se prăbuşi peste a ei. Dar era prea zguduită de propriile ei reacţii tulburătoare ca să le mai interpreteze pe ale lui şi, încremenită, nu făcu decât să stea pasivă în timp ce apăsarea feroce a gurii lui îi strivea buzele, deschizându-le cu forţa şi smulgându-i din memorie amintiri pe care le-ar fi preferat ascunse pe vecie în cele mai întunecate cotloane ale minţii.

„Niciodată!” îşi spuse cu disperare Madeline, în timp ce începea să se zbată. „Niciodată n-am să mai…”

— Doar de-o jumătate de zi eşti acasă, mormăi Dominic, ridicându-şi capul pentru a o privi cu ochii argintaţi de un amestec ciudat de mânie şi durere, şi deja nu mai pot să…

Cuvintele îi pieriră, sufocate, când gura i se lăsă din nou peste a ei. Sărutul se prelungi, ca un

asalt crud, fără nimic blând sau iubitor, iar Madeline simţea treptat cum îşi pierdea controlul, cum prin simţuri îi vibra nevoia de a răspunde. Şi deodată, începură să se sărute cu frenezie, îndesându-se unul în altul, pierduţi în tumultul care le însufleţise relaţia cu patru ani în urmă. Atunci când Dominic îi îngăduuia să se dezlănţuie – ceea ce nu se întâmpla prea des.

Această amintire o readuse brusc la realitate, făcând-o să-şi desprindă gura de a lui, revoltată pe ea însăşi, pentru că din nou căzuse victimă patimii – o patimă pe care ştia din experienţă că Dominic şi-o putea descătuşa sau opri ca şi cum ar fi răsucit un robinet.

— Curios, cum de-am ajuns amândoi în locul ăsta de pe malul râului, şi tocmai în noaptea asta, murmură el, cu buzele lipite de obrazul ei neted. Se pare că încă mai am antenele acelea speciale care te depistează numai pe tine, Madeline. Cred că am fost conştient chiar în clipa când ai pus din nou piciorul pe pământ britanic. Mă întreb ce efect are mărturisirea asta asupra inimii tale, o

tachină el cu glas mătăsos. O face să bată mai repede?

Pe neaşteptate, latul mâinii lui o apăsă pe movila tare a sânului sub care inima i se zbuciuma nebuneşte. Iar Madeline scoase un uşor ţipăt.

— Termină, şuieră ea, încercând să-i dea mâna la o parte. Termină, Dominic… te rog…!

— De ce? o sâcâi el. Doar îţi place! Întotdeauna ţi-a plăcut!

Gura i se coborî din nou peste a ei, într-un ultim sărut furios, şi deodată Madeline fu liberă, clătinându-se ameţită în faţa lui.

— Următorul avion spre Boston decolează dimineaţă, îl auzi spunând cu un glas rece ca gheaţa. Dacă nu-l iei, Madeline, voi înţelege că de data asta eşti dispusă să rămâi aici şi să lupţi, nu să lupţi ca o laşă – cum de altfel nu te-am considerat niciodată.

Şi plecă, sărind în şa înainte ca Madeline să fi putut asimila complet sensul cuvintelor lui.

Ropotul surd al copitelor calului în galop răsună în acelaşi ritm cu bătăile inimii ei, în timp

ce Madeline rămânea pe loc, privind în gol şi întrebându-se dacă nu cumva toată acea scenă incredibilă fusese o halucinaţie.

Oare avea să fugă din nou?

Desigur, ideea o atrăgea. Neaşteptyata întâlnire o zguduise până-n adâncurile fiinţei. Iar conştiinţa faptului că nu devenise mai invulnerabilă în faţa lui o speria suficient pentru a o pune pe gânduri.

Răzbunare, îşi spuse ea îndârjită, în timp ce încăleca din nou pe Minty. Dominic tocmai o prevenise că voia să se răzbune pentru că îl umilise.

Dar nu înţelegea că deja se răzbunase? Erau chit. Iar această confruntare furioasă nici n-ar fi trebuit să aibă loc.

— Dracu' să te ia, Dominic Stanton! şopti Madeline în bezna îngheţată, cu inima sfâşiată de nenumărate dureri contradictorii. Să te ia dracu' şi mama lui!

* * *

„Lua-l-ar toţi dracii!” continua ea să-l blesteme o oră mai târziu, în timp ce se plimba agitată prin dormitor, cu mâinile înfundate în buzunarele capotului de satin albastru.

Se aşează pe taburetul mesei de toaletă, începând să-şi perie absentă părul încâlcit de vânt. Arăta obosită; pielea fină din jurul ochilor îi era învineţită de cearcăne. Dar nu decalajul orar o supăra în seara aceea, recunoscu Madeline în sinea ei, ci Dominic.

Dominic nu se schimbase, nici pe dinăuntru şi nici pe dinafară. Era la fel de înalt, zvelt şi atrăgător. Păstrase aceeaşi sexualitate intensă care o atrăsese întotdeauna.

Şi încă mai putea s-o sărute ca un diavol.

Ar fi fost mai bine ca Dominic să rămână doar fratele celei mai bune prietene a ei. În acea perioadă, Madeline apăruse intermitent prin viaţa lui, considerându-l numai fratele mai mare al lui Vicky, pe care cei zece ani diferenţă de vârstă îl plasau pe un cu totul alt plan.

Apoi, se produsese schimbarea. Prin forţa împrejurărilor, Madeline şi Dominic nu se mai văzuseră timp de aproape doi ani, el fiind ocupat la banca tatălui său şi cutreierând lumea ca orice finanţist în ascensiune, iar ea învăţând pentru examene sau făcând mai de naveta la Boston.

În luna când Madeline împlinise optsprezece ani se întâlniseră pentru prima oară ca adulţi. Era una dintre acele zile lungi şi leneşe de iunie, când soarele ardea pe cerul nepătat şi aerul era atât de încins şi încremenit încât Madeline şi Vicky se hotărâseră să trândăvească toată după-amiaza pe marginea piscinei familiei Stanton.

— Silueta asta a ta ar trebui să fie cenzurată, se plânse prietena ei, privind cum se mula costumul de baie pe trupul zvelt al Madelinei.

— Lasă, că nici cu-o Venus de buzunar ca tine nu mi-e ruşine, replică Madeline, studiind făptura scundă a lui Vicky. Voi, mignonele, stimulaţi instinctele protectoaie ale masculilo.r

Se ridică din şezlong şi plonjă graţios în apă, începând să înoate alene încoace şi-ncolo, când un

plescăit o anunţă că nu mai era singură în bazin. Se aştepta să vadă capul şaten vârstat cu blond al lui Vicky ivindu-se lângă ea, astfel încât fu surprinsă când în schimb se ivi chipul brunet şi atrăgător al lui Dominic, zâmbind cu toţi dinţii lui imaculaţi.

— Ei ei ei, ce-avem noi aici? murmură el senzual, cu o licărire ştrengărească în ochii lui cenuşii, calzi. O sirenă adevărată în piscina noastră? Mă întreb dacă face vrăji răutăcioase…

Oricât îl chinuise Madeline de-a lungul anilor cu farsele ei, Dominic nu se codea să-i răspundă cu aceeaşi monedă când avea chef – iar în ziua aceea se vedea clar că avea chef destul.

— Rele de-a binelea, zâmbi ea, surprinsă că se bucura atât de mult să-l vadă. Aşa că fii atent, îl preveni, ameninţându-l cu degetul. Cine ştie, poate mă hotărăsc să te transform în broscoi. Şi-atunci, ce-o să se facă toată floarea cea vestită a cuconetului din Lambourn fără ferocele Dominic Stanton care să le pună pe jăratic sărmanele inimioare?

Zâmbiră amândoi – după care, impulsivă ca de obicei, Madeline făcu o tumbă în apă şi se scufundă, apucându-l de un picior ca să-l tragă la fund.

Dominic era un om masiv, dar nici Madeline nu ducea lipsă de putere şi hotărâre. În cele din urmă, fu nevoit s-o apuce de încheietura mâinii, silind-o să-i dea drumul, şi ieşiră amândoi la suprafaţă, gâfâind.

— Doamne, nu te-ai schimbat prea mult, nu-i aşa? bolborosi el înecat, în timp ce-şi arunca pe spate părul ud.

Madeline îi zări lucirea speculativă din ochi şi, ghicindu-i intenţiile, se repezi spre marginea bazinului.

Nu ajunse. Dominic o apucă de talie şi o ridică în aer, râzând, în timp ce Madeline se zbătea neputincioasă, cu tot trupul bronzat şiroind de apă.

Deodată, Dominic murmură ceva printre dinţi, iar Madeline încetă să se mai agite, privindu-l întrebător.

Şi atunci o observă – transformarea fratelui glumeţ în bărbat excitat. Stătea încordat din tot trupul, cu ochii îngustaţi. Şi, încet-încet, o coborî pe lângă el, făcând-o să simtă, şi simţind el însuşi, reacţia electrică înte cele două trupuri ude care se frecau aţâţător.

Feţele le ajunseră la acelaşi nivel, iar Madeline îl privi cu ochi mari, înroşită în obraji. Gura lui Dominic se arcui, încercând să-şi ascundă excitaţia cu ajutorul auto-ironiei. Şi totuşi, nu-i dădu drumul imediat. În schimb, mâinile lui porniră într-o explorare îndrăzneaţă a trupului ei, pe sub apă. Cu răsuflarea tăiată, Madeline nu se opuse, ţintuindu-i faţa din privire în timp ce tensiunea sexuală începea să pulseze între ei.

— Când te-ai întors?

Voea somnoroasă a lui Vicky spulberă vraja, făcându-i să se despartă suspect de brusc. Ridicară privirile, pentru a o vedea căscând, fără să aibă habar de tensiunea declanşată pe neaşteptate în piscină. Privindu-şi buimacă fratele, Vicky clipi din ochi şi repetă întrebarea,

adăugând:

— Tata a spus că vii abia mâine.

Dominic se întoarse dinspre Madeline, care imediat se scufundă, îndepărtându-se înot până la marginea opusă a piscinei, cu simţurile în plin tumult şi ciudat de ameţită de tot ceea ce se întâmplase.

— Am terminat mai repede decât mă aşteptasem, aşa că am luat alt avion, răspunse el pe un ton destul de firesc. Ce mai faci, băi moacă? întrebă glumeţ, săltându-se afară din piscină.

Neaşteptat şi tulburător de conştientă de propriul ei trup, Madeline descoperi că avea nevoie de mult curaj ca să iasă din bazin. Iar faptul că era roşie ca focul în obraji făcu ochii lui Dominic să licărească ironic în timp ce o privea cum îşi lua be bâjbâite halatul.

— Ia cina cu mine diseară, murmură el nu peste mult, la adăpostul turuielilor lui Vicky.

Intimidată poate pentru prima oară în viaţa ei, Madeline clătină din cap, deloc sigură că dorea să continue ceea ce începuse în piscină.

— Nu cred că…

— Te rog.

Mâna lui o apucă de încheietură, retezându-i refuzul.

Această atingere îi activă organismul ca înţepătura unei albine, iar sângele începu să-i clocotească prin vene, făcând-o să se sufoce. Până şi Vicky tăcuse, înţelegând în sfârşit ce se întâmpla între fratele său mai mare şi cea mai bună prietenă a ei.

— Cina şi nimic mai mult, repetă el.

Apoi adăugă încet, provocator:

— Ce s-a întâmplat cu celebrul tău spirit de aventură?

Praful se alesese de celebrul ei spirit de aventură, îşi spunea acum, patru ani mai târziu, Madeline. Ucis de mâna căreia cândva îi plăcuse să-l hrănească. Strivit fără milă de un bărbat care se răzbunase pe o fetişcană nesocotită şi impulsivă, într-un fel ce-o lecuise pe loc de multe. Datr, cel mai mult, o lecuise de convingerea neghioabă că dragostea le învinge pe toate. Iar

acum, Madeline nu mai credea deloc în dragoste – sau, cel puţin, în acel gen de dragoste care devorează totul.

Capitolul 3

A doua zi, Madeline îi telefonă lui Vicky.

— Te-ai întors! exclamă emoţionată prietena ei.

— Aşa se pare, murmură sec Madeline, deşi nu sunt sigură că-s toată aici, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Decalajul orar, îşi dădu seama Vicky. Eşti prea obosită ca să ne întâlnim azi?

— Vrei să zici că ai reuşi să-ţi faci timp pentru mine? o tachină Madeline. Cred că ai anumite… angajamente care-ţi mai reduc libertatea, în ultima vreme.

— Deci, ai auzit, mormăi Vicky. Cine ţi-a spus, Nina?

— Tatăl meu, de fapt, răspunse Madeline, fără să simtă tensiunea iscată pe neaşteptate la

celălalt capăt al firului. E foarte mândru de tine, Vicky. A spus că ţi-ai făcut un mare renume la bancă.

— Împotriva tuturor piedicilor, comentă sec Vicky, ştiind că Madeline era la curent cu îndârjirea ei de a fi lucrat la banca familiei – şi îndărătnicia tatălui ei de a o împiedica. Am avut nevoie de trei ani pe brânci la universitate şi o serie întreagă de certuri, până a cedat în sfârşit. Însă nici chiar el n-a putut trece peste distincţiile pe care le-am obţinut odată cu diploma. Sunt angajată oficial a băncii Stanton de un an şi ceva, anunţă ea cu mândrie. Dom spune că…

Se întrerupse.

Madeline oftă în sinea ei, conştientă de ironia felului în care toţi păreau să ocolească orice referire la Dominic Stanton, pe când el însuşi nu avusese niciun scrupul în a-şi face prezenţa simţită cu prisosinţă!

— Ce ziceai că spune Dom? o încurajă ea cu blândeţe.

— Păi… păi spune că fundul meu sexy e ăla

care atrage conturile noi, mormăi încurcată Vicky.

— De ce, ţi-l bâţâi prin faţa fiecărui client potenţial? întrebă Madeline, iritată de felul cum i se strânsese inima când îşi imaginase zâmbetul strălucitor al lui Dominic în timp ce-şi tachina sora.

— Numai prin faţa celor de sex masculin, chicoti Vicky, risipind tensiunea. Ce-ai zice să ne vedem sâmbătă seară în oraş, dacă n-ai chef să faci azi tot drumul până la Londra?

— Mă tem că nu pot, se scuză Madeline. Vine un prieten la noi.

— Perry Linburgh?

— Cum ai aflat atât de repede? exclamă Madeline, arcuindu-şi sprâncenele fine deasupra ochilor înconjuaţi cu gene negre şi dese.

— Cu o reţea de bârfe cum avem noi aici? pufni prietena ei. Cred că-l pot descrie mai bine decât eşti în stare tu însăţi! Un Linburgh, nici mai mult, nici mai puţin, continuă ea batjocoritor. Nume de legendă. Zău că-n ultima vreme te-nvârteşti numai prin cele mai exclusiviste cercuri,

Madeline.

— Nu-iaşa? fu Madeline de acord, după care adăugă: auzi, ce-ar fi să vii sâmbătă aici la masă? Atunci l-ai putea cunoaşte personal pe Perry şi, poate, îţi vei exprima opinia sinceră despre adevărul de la baza legendei.

Sugestia el fu întâmpinată printr-o tăcere totală. Pe fir se crease dintr-odată o tensiune inconfunabilă, deşi Madeline nu-i înţelegea motivul.

— Mă tem că nu pot, spuse rece Vicky.

— De ce? Ai vreo întâlnire?

Urmară alte câteva momente de linişte, apoi:

— Chiar nu ştii, Madeline?

— Ce să ştiu?

Tonul ei sugera clar că habar n-avea la ce se referea Vicky.

Cealaltă fată oftă, murmurând ceva nu tocmai elegant, care făcu sprâncenele Madelinei să se înalţe din nou, pentru ca apoi să se coboare încruntate neîncrezător, când Vicky îi explică scurt, cu auto-ironie:

— Gilburnii şi Stantonii nu mai vorbesc unii cu alţii, draga mea. Nu şi-au mai vorbit de când v-aţi despărţit, tu şi fratele meu.

Louise intră în cameră tocmai când Madeline închidea încet telefonul.

— Tânărul tău, draga mea? se interesă ea.

— Nu…

Madeline era încă încruntată.

— Vicky, cotinuă ea, apoi ridică privirea spre Louise. E adevărat? o întrebă. În ultimii patru ani s-a creat zâzanie între familiile noastre?

— Vai de mine… oftă Louise, aşezându-se lângă Madeline pe canapea. Mă întrebam cât de curând aveai să afli.

Îngrozită, Madeline sări în picioare.

— Nu-i vine să cred! exclamă ea.

— Nici mie nu mi-a venit să cred, când a început, îi dădu dreptate Louise. Uneori, bărbaţii sunt ca nişte copii, Madeline! oftă ea. Şi l-am prevenit pe tatăl tău săptămâni de zile că ar trebui să înceteze înainte de a veni tu acasă. Dar nu vrea să mă asculte. Îl acuză pe James Stanton că a

început – după Dominic, desigur – iar eu nu pot decât să presupun că James îl acuză pe tatăl tău – după tine. Sunt cumva prea sinceră, Madeline? întrebă ea neliniştită, când văzu că Madeline se tulbura tot mai mult pe măsură ce o asculta. Nu vreau să te necăjesc cu toate astea, dar e o problemă căreia trebuie să-i dăm atenţie, fie şi numai pentru că vei simţi totul în momentul când vom fi cu toţii împreună în aceeaşi încăpere.

— A, deci vă mai vedeţi, se încruntă Madeline. Cred că şi asta trebuie să însemne ceva.

— Nu prea mult, bombăni Louise. Mai particiăm la unele acţiuni în comun, dar nu ne dăm atenţie unii altora.

— Maică Precistă! explodă Madeline. Da asta-i o atitudine de-a dreptul… arhaică!

— Sunt întru totul de acord cu tine, draga mea, confirmă Louise. Dar asta e şi trebuie să-i facem faţă. Şi n-aş vrea să faci cine ştie ce gafă îngrozitoare, intrând în vorbă cu Stantonii sâmbără seară, la Lassiteri, numai ca să te pomeneşti că ţi se taie macaroana în clipa când ai

început.

— V-vrei să zici, chiar ar fi în stare să facă una ca asta? se dilatară cu neîncredere ochii albaştri ai Madelinei. Acum nici nu mă mai mir că Vicky era atât de irascibilă ori de câte ori venea vorba de familie! Dumnezeule! murmură ea, copleşită de tot ceea ce aflase.

— Tatăl tău era convins că vei putea face faţă, continuă Louise, privindu-i gânditoare faţa albită ca făina, dar dacă simţi că încă nu eşti în stare, Madeline, te vom înţelege. Nu eşti obligată să vii…

— Ba mă duc! murmură ameninţător Madeline. Şi să nu credeţi nicio clipă c-am să particip la discordia voastră meschină!

— Mă aşteptam să spui asta, draga mea, se strâmbă Louise.

Dintr-odată, un gând neaşteptat o făcu pe Madeline să-şi săgeteze cu privirea mama vitregă.

— Asta înseamnă şi că Stantonii n-au fost invitaţi la nunta Ninei? întrebă ea.

Citi răspunsul în expresia încurcată a Louisei

şi se înfurie şi mai tare.

— Vicky e cea mai bună prietenă a mea! strigă ea. Plănuiserăm – toate trei, Nina, Vicky şi cu mine – plănuiserăm să ne fim domnişoare de onoare, unele la nunţile celorlalte! Vrei să spui că familia asta a făcut o paria până şi din sărmana Vicky?

— Îmi pare atât de rău, draga mea…

— Păi şi sper că-ţi pare rău! se răsti Madeline, atât de înfuriată încât ochii îi scăpărau cum niciodată nu mai făcuseră de când se înapoiase acasă. Pentru prima oară, mă bucur din toată inima că m-am întors! E timpul ca toată aiureala asta să înceteze, Louise, declară ea cu înverşunare. Şi poţi să-i spui lui tăticul că am să mă ocup personal de chestia asta!

— Poţi să i-o spui personal, Madeline, refuză sec Louise invitaţia, ridicându-se graţios în picioare. Subiectul ăsta a fost declarat tabu între tatăl tău şi mine de când am stat certaţi o lună încheiată din cauza lui.

Amintindu-şi, se cutremură.

— Nu, continuă ea, întinzând mâna s-o bată pe Madeline pe umăr, problema asta n-o poţi rezolva decât tu, iubito, din moment ce tu ai fost cauza.

„Şi Dominic”, adăugă Madeline iritată în sinea ei, în timp ce Louise ieşea, lăsând-o să fiarbă în suc propriu. „Cum a putut lăsa situaţia să degenereze în halul ăsta? Şi cât de meschin şi vulgar e totul!”

Trebuia să discute cu Vicky – şi cât mai urgent, dacă voia să mai poată face ceva până la nunta Ninei. Îndârjită, ridică receptorul şi formă numărul de-acasă al familiei Stanton, încrucişându-şi degetele ca să aibă noroc şi s-o prindă pe Vicky înainte de a pleca la bancă.

Prietena ei tocmai ieşea pe uşă.

— M-am răzgândit, îi spuse Madeline. La ce oră obişnuieşti să iei prânzul?

* * *

Oricât de tare detesta să recunoască,

Madeline ezita foarte tare când luă liftul Băncii Stanton spre etajul direcţiei, în aceeaşi zi spre ora amiezei.

La prima vedere, o întâlnire cu Vicky la locul de muncă păruse logică, întrucât Madeline avea un program flexibil, iar Vicky era ocupată la birou. Însă chiar după ce fusee asigurată că tatăl lui Vicky şi Dominic aveau să lipsească toată ziua din clădire, Madeline continua să simtă foarte stânjenită acolo, în tabăra inamică.

Şi totuşi… Cel puţin, ştia că arăta bine. Avea un taior cenuşiu şi fin ca blana de cârtiţă, elegant, care se asorta dramatic cu acesoriile purpurii. Părul îi era împletit într-o coadă groasă la spate, iar cele aflate recent o ajutau să-şi păstreze un aer rece şi stăpân pe sine – chiar dacă numai în aparenţă.

— Domnişoara Stanton mă aşteaptă, o informă ea pe recepţioneră. Sunt Madeline Gilburn.

Pe buzele femeii se ivi un zâmbet glumeţ-amărât.

— Toată dimineaţa a sărit încoace şi-ncolo ca un purice scos din minţi, fiindcă urma să veniţi. Dacă luaţi loc un moment, am să-i scurtez chinurile, anunţând-o că aţi sosit.

Recepţionera, însă, nu apucă s-o anunţe pe Vicky nimic, căci chiar în acel moment uşa se deschise şi apăru Victoria Stanton – care se opri brusc la vederea Madelinei.

Ochii ei cenuşii, atât de asemănători cu ai fratelui său, o priviră fix, făcând-o să simtă un nod în gât. Se înşelase în privinţa lui Vicky, recunoscu ea cu ochii în lacrimi. Cea mai bună prietenă a ei nu se schimbase deloc.

— Maddie…! strigă Vicky însufleţindu-se. Dumnezeule mare, chiar tu eşti, nu-i aşa?

Şi, înainte ca Madeline să apuce să răspundă, Vicky se repezi în braţele ei.

— O, frumoaso, frumoasă ce eşti! Ce dor mi-a fost de tine!

O sărută apăsat pe obraz, apoi se aplecă pe spate, ca s-o vadă mai bine.

— Dumnezeule, da cât te-ai schimbat!

comentă ea. Arăţi atât de… de…

— Maturizată? o ajută serioasă Madeline. Şi tu, zâmbi ea. Arăţi exact ca o directoare mare şi tare, cu taiorul ăsta în dungi!

— Uniforma e obligatorie, replică Vicky. Model croit anume ca să băţăi din fund spre…

— Judith, ai primit cumva vreo veste de la…?

Tăcerea se lăsă grea ca un bolovan. Emoţia lui Vicky se stinse ca un bec, în timp de se răsucea îngrozită spre fratele ei care-i privea cu ochi îngustaţi vizitatoarea.

Aerul din hol se încărcase de electricitate, furnicând-o pe Madeline prin toţi nervii, în timp ce se uita la el cu respiraţia tăiată.

O întâlnire cu Dominic noaptea, la lumina lunii, nu se putea compara cu una aşa ca asta, în plină zi, fără nimic care să ascundă efectul lui asupra simţurilor ei.

— Bună, Dominic, făcuea un efort să-l salute calm, înţelegând că era datoare să risipească tăcerea, când niciunul dintre ceilalţi nu părea capabil. Arăţi… bine.

— Madeline, răspunse el răguşit, cutreierând-o cu privirea ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce vedea. Şi tu la fel. Te-ai schimbat mult, de fapt, adăugă, pe un ton care-o înştiinţa că se referea la noaptea trecută, nu la momentele din urmă cu patru ani.

— M-Maddie m-a invitat la masă! interveni Vicky cu o voce atât de ascuţită încât friza isteria – şi începu să vorbească repede, îndrugând tot felul de fleacuri pe care nu le asculta nimeni. Până şi Judith, recepţionera, era prea ocupată să se uite de la Dominic la Madeline şi înapoi, cu ochii măriţi de curiozitate, ca să mai audă şi ce spunea Vicky.

— Deci, n-ai plecat înapoi la Boston, constată tărăgănat Dominic, peste turuiala nervoasă a surorii sale.

Recunoscând imediat provocarea, Madeline îşi ridică bărbia, într-o atitudine potrivit de sfidătoare.

— Din moment ce abia ieri am ajuns acasă, nu era să mă reped imediat înapoi, nu? Totuşi, adăugă ea, imediat ce Anglia va începe să mă

plictisească, nu mă îndoiesc că am să mă întorc… acasă.

La rândul său, nici lui Dominic nu-i scăpă sensul subtil al ultimului ei cuvânt. Iar gura i se crispă.

— Crecredeam că azi erai plecat, se repezi agitată Vicky. Ai… ai spus că aveai treabă toată… toată ziua… la un ştiu ce şedinţă…

— M-am răzgândit, o informă Dominic, fără să-şi ia ochii de la Madeline. Şi n-am făcut bine? adăugă el cu un glas mătăsos. O Gilburn din nou în banca noastră. Ce surpriză, Vicky! Cum ai reuşit?

Era timpul să înceteze, hotărî Madeline furioasă, văzând cum se încleştau convulsiv mâinile lui Vicky în dreptul stomacului. Una era ca Dominic s-o ironizeze, dar cu totul altceva să-şi folosească propria soră ca pe o unealtă.

Susţinu o secundă privirea lui Dominic, apoi îşi coborî încet genele negre şi dese peste ochi. Când le ridică din nou, se uită direct la Vicky.

— Dacă nune grăbim, o să pierdem masa, îşi

informă ea încet prietena.

Articulând un „O” mut, Vicky se întoarse şi intră grăbită înapoi în birou. Reveni cu poşeta înainte ca vreunul dintre cei de pe hol să fi putut schiţa vreo mişcare.

Cu tot aplombul calm pe care-l moştenise de la mama ei, Madeline îi zâmbi amabil recepţionerei, dădu rece din cap spre Dominic şi se întoarse spre lift, fără să ia în seamă acele fierbinţi de furie care o împungeau.

— Dumnezeule din ceruri! exclamă Vicky, rezemându-se de peretele capitonat al cabinei. A fost de-a dreptul îngrozitor!

— Cam… neplăcut, fu Madeline de acord.

— Ce porc arogant poate să fie! scrâşni sora lui Dominic. Uneori, îmi vine să…

— A fost luat prin surprindere, atâta tot, interveni Madeline, surprinsă ea însăşi că-i lua lui Dominic apărarea.

— Luat prin surprindere, vezi să nu! pufni Vicky. Ştia al naibii de bine că era vorba să vii azi aici – i-am spus eu! Doamne, se înecă ea, îmi vine

să-l omor pentru ce-a făcut, afurisitul!

* * *

Prânzul nu avu succesul răsunător la care se aşteptaseră. Confruntarea dintre Madeline şi Dominic le tăiase tot cheful, dar cea care compromise complet ziua fu ranchiuna dintre cele două familii.

— E o nebunie, fu Vicky de acord. Nici nu le pasă că noi două am rămas prietene. Tatăl meu nu vrea să mai aibă nimic de-a face cu al tău, şi viceversa.

Se strâmbă.

— Dacă vrei să ştii, ultimii patru ani au fost al dracului de dificili pentru mine din cauza asta. N-am îndrăznit să vorbesc cu familia ta, fiindcă s-ar supăra ai mei, dar nu le pot da cu tifla unor oameni care întotdeauna s-au purtat cu mine cald şi iubitor. Aşa că, în cea mai mare parte a timpului, nu mă arăt în societate. În felul ăsta, măcar scap fără să fiu trasă în două direcţii

contrare.

— Nu te poţi gândi la nicio cale de a-i pune capăt? întrebă neliniştită Madeline.

Vicky ridică spre ea capul, cu un zâmbet destul de cinic.

— Numai dacă tu şi Dominic v-aţi gândi să vă împăcaţi… Nu, adăugă ea, văzând că Madeline devenea ţeapănă, n-am vorbit serios. Numai că…

Oftă, încruntându-se.

— Pe urmă i-a părut rău, să ştii. A încercat să te întâlnească, dar…

— Nu mă interesează.

Chiar aşa făcuse? se întrebă Madeline. Încercase s-o vadă? Însemna că nu se prea străduise, îşi spuse ea, încăpăţânându-se să-şi alunge senzaţia de slăbiciune pe care i-o provocase afirmaţia lui Vicky.

— Avea remuşcări. Zicea că…

— Vicky! o preveni Madeline.

— Bine, bine… făcu prietena ei un gest împăciuitor cu mâna. Voiam doar să înţeleg, atâta tot. Eu, una, n-am înţeles niciodată. Nimeni n-a

înţeles.

— Nu era treaba nimănui, sublinie scurt Madeline. Şi totuşi, şi-au băgat nasurile unde nu le fierbea oala şi au pornit toată râca asta! adăugă ea iritată.

— Fiecare ţine la puiul lui, Madeline, doar ştii. Când ai plecat la Boston, ai lăsat în urma ta un roi de bărzăuni nervoşi. Până şi Dominic a şters-o la banca noastră din Australia, pentru şase luni. Până s-a întors el, se certaseră atât de rău încât nimic nu mai putea să-l înduplece pe tatăl tău, nici pe al meu.

— A încercat? întrebă Madeline pe un ton răutăcios.

— Sigur că a încercat! se burzului imediat Vicky. Cu toţii am încercat. Până şi Nina, timidă cum e ea – că mult i-a mai folosit…

— Cum? întrebă Madeline, surprinsă să audă că Nina putuse avea curaj să intervină într-o dispută – odată, când Madeline se certa cu tatăl ei, fugise din cameră.

— A insistat să fim invitaţi la nunta ei, spuse

Vicky. După câte se pare, tatăl tău a spus că pe mine ar fi primit bucuros să mă vadă păşind în urma Ninei prin naos, ca domnişoară de onoare – dar restul familiei putea să se ducă dracului!

Vicky imita foarte bine glasul aspru al lui Edward Gilburn, dar în acelaşi timp îşi dezvăluia şi dezgustul.

— Şi Nina chiar ţi-a spus asta?

Madeline începea să se întrebe dacă nu cumva sora ei vitregă se schimbase complet, dacă îi putuse repeta lui Vicky nişte cuvinte atât de crude.

— Cum să-mi spună?! negă Vicky, spre uşurarea ei. Annie, menajera voastră, i-a spus Clarei, menajera noastră, care a fost aşa de indignată încât ne-a spus şi nouă.

— Şi aşa, scandalul s-a încins şi mai tare, conchise Madeline cu voce grea. Doamne, ce mizerie…

— Oricum, a fost mult zgomot pentru nimic, încheie abătută Vicky. Pentru că nici în ruptul capului n-aş fi acceptat să fiu domnişoară de

onoare la nunta Ninei, când familia mea rămânea exilată.

Era o încurcătură îngrozitoare, iar Madeline nu întrezărea nicio ieşire. O lăsă pe Vicky la fel de nemulţumită de întâlnire pe cât se simţea şi ea. Părea o nedreptate strigătoare la cer că Vicky, complet nevinovată, era cea care ieşea în pierdere. Madeline dorea ca Vicky să vină la nunta Ninei, dar se abţinuse s-o invite personal, din cauza loialităţii prietenei sale faţă de propria ei familie. N-ar fi putut veni fără ceilalţi – dar, în acelaşi timp, absenţa ei ar fi fost la fel de neloială faţă de Madeline.

Era o mare dilemă, căreia Madeline nu-i găsea nicio rezolvare. După-amiază, când ajunser acasă, se gândi pentru prima oară serios să-l caute pe Dominic, pentru a vedea dacă nu cumva îi trecea lui prin minte vreo soluţie.

Aşa că nu fu prea surprinsă când descoperi că şi Dominic, la rândul lui, se hotărâse s-o sune.

Capitolul 4

— Avem de vorbit. Ia cina cu mine.

— Ce… ce-ai spus?

Sunetul vocii lui, răsunând profund şi seducător din receptorul telefonului, era de ajuns în sine ca s-o împiedice să distingă sensul cuvintelor.

— Ia cina cu mine, repetă el, răguşit.

Iar gâtlejul Madelinei se contractă sub efectul unui val de nostalgie. Oare intenţionat îi punea aceeaşi întrebare de altă dată pe exact acelaşi ton senzual, intim? N-avea de unde şti.

— Trebuie să vorbim.

— Cum îndrăzneşti să mă suni aici! şopti ea, aruncând pe furiş o privire prin holul gol.

Era singură, slavă Domnului! Dar numai printr-un capriciu al sorţii se întâmplase să răspundă ea la telefon, căci aştepta s-o sune Perry.

— De ce, o să te bată taică-tău dacă află că ai vorbit cu mine? întrebă Dominic tărăgănat.

— Probabil, se strâmbă Madeline, amintindu-şi cum se certase cu tatăl ei din cauza afacerii

Stanton. Nu rezolvase nimic şi începea să-şi dea seama cât de imposibilă devenise situaţia.

— Nu s-ar atinge nici de un fir de păr din capul tău cel drăgălaş, şi-o ştii foarte bine, replică el sardonic. Şi-acum, în legătură cu cina…

— Nu pot, răspunse scurt Madeline, căutând în minte o scuză adecvată, după care îşi dădu seama că nici nu avea nevoie de aşa ceva, când adevărul era destul de clar. De fapt, nu vreau.

— De fapt, o îngână el, cred că niciunul dintre noi nu prea are de ales. Numai dacă-ţi convine s-o vezi pe Vicky suferind mai mult decât până acum, din cauza afurisitei ăsteia de nunţi a Ninei.

— Bine, accept că trebuie să facem ceva şi, poate, noi doi suntem singurii care o mai putem face, fu ea de acord. Însă nu sunt dispusă să mai accept încă un meci de lovituri sub centură cu tine, Dominic, îl preveni calmă.

— Nu? murmură el provocator. Ce păcat…! Ne distram aşa de bine, împroşcându-ne cu insulte…

— Ei bine, nu mai e cazul, replică rece Madeline, lezată că putea fi atât de crud încât s-o tachineze pe tema conflictului lor din urmă cu patru ani.

— Deci, când ne putem întâlni? se interesă mai vioi Dominic, ajungând la concluzia că o provocase destul pentru o singură zi.

„Niciodată, dacă ar fi după mine”, îşi spuse Madeline.

— Nu înainte de săptămâna viitoare, răspunse ea. Azi e vineri, iar weekendul mi-e deja complet ocupat.

— Chestia de la Lassiter?

— Da. Chestia de la Lassiter.

— Ne-am putea întâlni acolo, propuse el. Ştii, să ne strecurăm undeva, în vreun loc secret, şi să ţinem un mic conciliabul propriu…?

Madeline închise ochii, cu pulsul luându-i-o automat la galop, pe când afecţiunea vechii Madeline îi străpungea armura. Oare de aceea îi făcuse o asemenea sugestie scandaloasă, fiindcă ştia că i-ar fi trezit natura rebelă?

Natura ei prudentă, însă, nu se lăsa. Aşa că…

— Regret, spuse ea tărăgănat. Dar… partenerul meu n-ar fi de acord să dispar aşa, pe furiş.

— Partenerul?

Madeline avu satisfacţia de a-i auzi glasul devenind mai tăios.

— Ce partener?

— Cel pe care l-am adus cu mine de la Boston, îl informă ea rece. Perry Linburgh.

— A… murmură el, chipurile ca şi cum n-ar fi ştiut nimic despre Perry, deşi Madeline era gata să jure că, dacă Vicky ştia de Perry, atunci cu siguranţă şi Dominic ştia. Fiul şi moştenitorul lui Byron Linburgh.

Suna potrivit de impresionat.

— Mamă, da ştiu că ne-nvârtim prin cele mai sus-puse cercuri, nu-i aşa?

— Mulţumesc, refuză Madeline să muşte momeala, iar oftatul scurt de încuviinţare al lui Dominic o străbătu până în adâncul sufletului.

— Atunci, luăm cina săptămâna viitoare,

conchise el, renunţând la tonul sarcastic.

— Nu, refuză ea, nu cina. Nu cred că e…

— Prânzul, atunci, la Londra, o întrerupse Dominic.

— Nici.

Madeline îşi muşcă buza de jos.

— Dominic, eu…

— Un apetitiv, continuă el să insiste. Ne întâlnim într-o seară să bem ceva în Newbury, şi vom…

— Dominic, interveni cu blândeţe Madeline, pentru că în acel caz anume nu voia să-l rănească. Trebuie să înţelegi că nu-mi pot permite să fiu văzută nicăieri singură cu tine. M-ar costa prea scump.

— Ce te-ar costa?

Furia lui o biciuia, iar Madeline tresări, recunoscându-i dreptul de a se enerva.

— Ce se întâmplă dacă te vede lumea cu mine? N-am nicio boală socială dezgustătoare, să ştii.

— N-am vrut să insinuez că ai avea…

— Ascultă, i-o reteză el iritat, după care oftă adânc, încercând să se controleze. Ne vom întâlni, Madeline, pe faţă, ca să luăm cina, într-o seară, sau trec eu diseară pe la tine. Cum preferi? O cină civilizată în doi, sau o confruntare foarte necivilizată la tine acasă, sub ochii familiei tale nesuferite?

— Cina, atunci, acceptă Madeline fără tragere de inimă, fără a se osteni să-i răspundă că totul era un bluff. Dominic ar fi fost absolut capabil să-şi pună în practică orice ameninţare.

— Unde? întrebă el scurt.

— În Newbory… Nu.

Newbury era prea aproape de casă.

— Miercurea viitoare am treabă la Londra.

Pentru probleme rochiei de nuntă. I-ar fi fost destul de uşor să găsească o scuză convingătoare pentru a nu se întoarce seara cu Nina acasă.

— Acolo, cel puţin, nu riscăm atât de mult să fim recunoscuţi, adăugă ea sec.

— Sunt dispus să mă întâlnesc cu tine oriunde şi în faţa oricui, Madeline, continuă el

îndârjit. De când ai ajuns să-ţi protejezi cu atâta străşnicie reputaţia?

— Tatăl meu ţi-ar putea spune, Dominic, că am avut nevoie doar de o lecţie, cu toate păcatele mele, ca să n-o mai uit niciodată.

— Ar putea, dar numai dacă ar vorbi cu mine, confirmă el abătut. Însă din moment ce nu-mi vorbeşte – de patru ani – cred că remarca asta n-are nici nu rost, nu găseşti?

* * *

Sâmbătă, Perry sosi cu o maşină Lotus sport roşie, sclipitoare. Madeline îl întâmpină pe alee, cu o îmbrăţişare caldă.

— Frumos… murmură el, zâmbindu-i. Dar mă întreb dacă n-am simţit cumva şi o undă de disperare…

— A…

Madeline clătină din cap.

— Aici e o atmosferă cam încordată, atâta tot, spuse ea pe un ton nepăsător, pornind

împreună cu el spre casă. Am lipsit atât de mult, încât încă mă mai simt ca o vizitatoare.

— Bun, ţine-o tot aşa, replică el. Atunci, poate nu vei fi tentată să stai prea mult aici, înainte de a te întoarce acasă, la Boston.

— De ce? murmură ea provocator. O să-ţi fie dor de mine la întoarcere?

— Ştii bine că da. Dacă va trebui să mă întorc fără tine, adăugă el cu subînţeles.

— Şi frumoasa Christina? îi aminti Madeline. Sunt sigură că nu i-ar plăcea să te vadă sosind înapoi la Boston cu mine agăţată de braţ.

— Christina îmi cunoaşte sentimentele, declară el simplu.

Totuşi, Madeline nu se lăsă deloc amăgită de răspunsul lui fals indiferent.

Ştia prea bine că o folosea ca pe un paravan faţă de frumoasa dar foarte răsfăţata Christina van Neilson. Unul dintre motivele pentru care ea şi Perry gravitaseră unul spre celălalt de la bun început fusese acela că fiecare îşi ascundea câte o durere în inimă şi recunoştea eforturile celuilalt.

Madelinei nu-i plăcea frumoasa din Boston, dar putea înţelege de ce îi plăcea lui Perry. Christina era, probabil, echivalentul american al unei persoane de viţă regală, o frumuseţe aurie, înaltă şi mlădioasă, care trăia o viaţă de răsfăţ cu ajutorul miliardelor de dolari ale familiei van Neilson.

Îl dorea pe Perry, el însuşi un vlăstar de neam regal, dacă avuţia era criteriul definitoriu. Dar îl voia conform propriilor ei termeni – termeni care nu permiteau ca Perry să muncească pentru a avea din ce trăi, când cavoiasă se distreze. Christina făcuse o mare prostie contestându-i acel simţ de răspundere înnăscut prin ultimatumul: „ieşi de sub aripa familiei şi trăieşte aşa cum sunt obişnuită cu, altfel, adio Christina!” În acel moment, competiţia luase sfârşit. Christina pierduse, dar cu preţul inimii bietului Perry.

Dacă inima frumoasei avusese şi ea de suferit sau nu, ar fi fost greu de spus, în cazul unei fiinţe atât de superficiale cum era Christina. Cu siguranţă, nu-i plăcea apropierea creată între

Madeline şi Perry. Dar aceasta putea să nu fie decât o posesivitate răsfăţată.

— Deci, Forman n-a acceptat invitaţia tatălui meu de a te însoţi, remarcă ea, schimbând subiectul.

— E la Bruxelles, o informă Perry. Poate-l conving să vină în weekendul viitor.

— Ar fi plăcut, murmură Madeline.

— De ce? o privi el încruntat. Doar nu cumva ţi-a căzut cu tronc?

Madeline râse.

— Nu e genul meu, îl asigură ea. Te prefer pe tine, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nu mă deranjează deloc, zâmbi Perry, sărutând-o uşor pe obraz, dar fii atentă dacă vine Forman, o preveni el. În viaţa mea n-am văzut un muieratic mai mare ca el!

— Va să zică, se ţine după fuste? murmură curioasă Madeline.

— Mă apucă nervozitatea numai când e prin apropiere, glumi Perry. Deviza lui Forman e „Cu cât mai multe, cu atât mai sigur”, şi al dracului să

fiu dacă n-o aplică cu sfinţenie!

Madeline nu făcu decât să râdă din nou şi îl invită să-i cunoască familia.

După o oră de discuţii cu tatăl ei despre afacerile din Londra, complimente către Louise pentru frumuseţea casei şi tachinării blânde adresate Ninei, toată familia era gata să-l declare pe Perry un tânăr extraordinar.

* * *

Oricât era de convinsă că se ascunsese bine, familia ei ştia cu siguranţă cât de nervoasă se simţea, recunoscu Madeline peste câteva ore, când petrecerea de la familia Lassiter era în plin avânt, iar ea începea în sfârşit să se relaxeze – mai mult pentru că nicăieri nu se vedea nici măcar un Stanton.

— Le eşti foarte dragă, nu-i aşa? comentă Perry, aflat lângă ea.

Madeline întoarse capul spre el, pentru a-l vedea privind-o cu gravitate.

— Ai o familie fermecătoare, Madeline. Cu toţii – inclusiv viitorul tău cumnat – ţi-au stat alături rând pe rând… De ce oare, mă întreb…

Privirea lui îi părăsi faţa de o inexpresivitate studiată, pentru a cutreiera încet sala plină de invitaţi.

— Nu există aici nicio persoană care să nu te fi privit, la un moment dat, lung şi neîncrezător.

Apoi, ochii lui pătrunzători reveniră spre ea.

— Şi, din nou, mă întreb de ce am senzaţia că toţi văd în tine cine ştie ce substanţă explozivă imprevizibilă, în care nu îndrăznesc să aibă încredere, oricât de calmă ai părea.

Îşi îngustă ochii căprui, speculativ.

— Am auzit numele Stanton pomenit încontinuu, urmă el, am prins diverse mici comentarii despre Boston şi schimbările prin care ai trecut acolo. Până şi propriul meu nume l-am auzit rostit cu un fel de respect aproape religios şi m-am întrebat foarte serios dacă tensiunea care mocneşte în casa asta n-o să se inflameze… Şi mă întreb din nou: de ce?

Îşi ridică mâna, mângâindu-i uşor obrazul fin ca satinul.

— Trebuia să fie prezent şi el aici în seara asta, iubito, bărbatul cu care ai fost logodită cândva?

Fu rândul Madelinei să cutreiere cu privirea salonul ticsit al familiei Lassiter.

— Stantonii aveau alte… obligaţii, pare-se, de care n-au reuşit să scape, îi spuse ea cu o undă de cinism, adăugând sec: Dominic Stanton şi cu mine nu ne-am despărţit elegant, cred că s-ar putea spune…

— Ai fost logodită cu Dominic Stanton?

Surprinderea lui Perry o făcu să zâmbească, dând din cap, spre şi mai marea lui mirare.

— Nu te-am întrebat niciodată numele lui, nu-i aşa? murmură el cam abătut.

— Cred c-ar fi trebuit să te previn la ce să te aştepţi aici în seara asta, dar…

Oftă greu.

— Dacă-ţi explicam totul, ar fi fost ca şi cum aş fi recunoscut în sinea mea că acel coşmar

căruia i-am dat naştere acum patru ani a existat cu adevărat, şi încă am mai sperat, până am ajuns aici, că nu fusese decât imaginaţia mea aiurită.

— Ai cauzat o scenă, sau aşa ceva? sugeră el.

— Cred că descrierea cea mai potrivită ar fi: un mare tărăboi, recunoscu Madeline. De-atunci, familiile noastre nu sunt chiar în cei mai buni termeni.

— Şi toţi aceşti oameni care au venit aici în seara asta se aşteaptă să apară şi Stantonii?

— Tu ce crezi? întrebă ea alene.

— Cred, răspunse crunt Perry, că locul ăsta e plin de javre – şi bărbaţi, ca şi femei.

Madeline se mulţumi să zâmbească.

— N-ai să crezi, Perry, dar au toate motivele să se aştepte la belele, când sunt eu prezentă. Şi, ca să fiu dreaptă cu Stantonii, adăugă ea încet, absenţa lor nu va fi interpretată ca un gest de dispreţ la adresa mea, ci ca o cale de a dezamorsa o posibilă situaţie penibilă.

— Ştii, l-am cunoscut, spuse pe neaşteptate Perry, studiindu-i expresia de surprindere

prudentă. Numai o dată, foarte scurt, la o şedinţă a băncii unde am participat zilele trecute. Pare un om extraordinar.

— Dominic a fost întotdeauna un om de afaceri dinamic, confirmă acru Madeline.

— Nu la flerul lui în afaceri mă refeream, draga mea, preciză Perry îngăduitor.

— Nu? replică ea pe un ton ironic.

— Nu.

Perry râse, căci îi cunoştea de mult timp acea expresie.

— În camera cealaltă e muzică. Hai să dansăm.

— Excelentă idee! exclamă Madeline, lăsându-l s-o ia de braţ. Ştii, s-ar putea să mă cam plictisesc în adunătura asta de provinciali, dacă stau prea mult timp printre ei.

— Bravo, fetiţo.

O bătu pe dosul mâinii cu care îl ţinea de braţ.

— Arată-le tuturor cât eşti de sofisticată!

— Observi prea multe, mormăi ea.

— Iar tu, draga mea Madeline, ascunzi prea multe.

— Promit să-ţi spun totul mai târziu, jură Madeline, în timp ce începeau să danseze.

— Vezi că n-am să uit, o preveni Perry.

* * *

Şi nu uită. Imediat ce rămaseră singuri, o dată ce ajunseseră înapoi acasă şi toţi ceilalţi se duseseră la culcare, Madeline oftă, întrebându-se cu ce să înceapă – pentru a decide imediat că cel mai bine ar fi fost să înceapă cu începutul.

Nu omise niciun amănunt, iar când într-un târziu termină, cu vocea ezitantă şi răguşită, văzu că Perry pălise de furie.

— Canalia! scrâşni el.

— Nu, protestă obosită Madeline, Perry, crede-mă, am meritat.

Trase adânc aer în piept, apoi îl expiră prelung.

— Habar n-ai ce răzgâiată şi năzuroasă eram

pe-atunci. Atât de răsfăţată, atât de criminal de capricioasă! Cred că l-am scos pe Dominic din minţi de mai multe ori, până când n-a mai rezistat şi a cedat. Eram o teroare absolută. O dată ce-mi intra o idee în cap, nimeni şi nimic nu mai putea să mă stăpânească. Eram o primejdie la adresa mea însămi – şi la a celor din jur. Nu-l acuz pe Dominic pentru ceea ce mi-a făcut în noaptea aceea – Dumnezeu mi-e martor, oftă ea, că o căutasem cu lumânarea. N-aş fi vrut… n-aş fi vrut decât să găsească un mijloc mai delicat de a mă pune la punct, atâta tot.

— Palavre! replică Perry dispreţuitor. Erai tânără şi necugetată, dar asta nu-i o scuză ca să te umilească într-un mod atât de brutal!

* * *

Cum i-ar fi putut pretinde lui Perry să înţeleagă lucrurile aşa cum fuseseră, când el n-o vedea decât pe noua Madeline, calmă şi disciplinată? se întrebă ea mai târziu, zăcând

trează în pat, cu inima grea. Până şi acea undă discretă de obrăznicie de la petrecerea familiei Lassiter îl uimise, atât de neobişnuit era să vadă aşa ceva. O Madeline încăpăţânată şi necontrolabilă depăşea puterea lui de înţelegere.

Şi nu-i spusese nimic nici despre presiunile mai puţin evidente pe care le avuseseră de suportat ea şi Dominic. Din clipa când începuseră să-şi manifeste interesul unul pentru celălalt, fuseseră purtaţi amândoi pe aripile entuziasmului familial faţă de o împerechere.

Avuseseră senzaţia că erau supravegheaţi încontinuu, de toate rudele şi prietenii. Oriunde se duceau, întotdeauna părea să se găsească cineva mai mult decât dispus să le urmărească fiecare mişcare şi gest, gata să-i încurajeze, să-i tachineze, să presupună automat că, dacă erau împreună, apoi trebuia musai să fie înrăgostiţi – ceea ce, recunoştea acum Madeline, crezuse şi ea în acea vreme.

Se angajaseră la o lună după prima lor întâlnire la cină, şi nu existase aproape nicio

persoană din Lambourn care să nu vrea să sărbătorească ocazia cu ei, într-un fel sau altul. Până la urmă, aproape că nu mai găseau timp ca să stea singuri.

Poate că, dacă erau lăsaţi în pace, relaţia lor ar fi evoluat într-un ritm firesc, fără să scape aşa de subcontrol. Dar, la fel ca în toate cazurile care o priveau pe vechea Madeline, impulsiva fată se avântase în iureşul emoţiilor cu tot atâta energie ca toţi ceilalţi. Numai Dominic rămăsese tot timpul calm şi neafectat. Părea mai mult amuzat de ea, mulţumit să-i satisfacă plăcerea întâlnirilor secrete, dar la orice semn de pericol că lucrurile ar fi scăpat de sub control se oprea prompt, lăsând-o să se simtă tot mai frustrată şi nervoasă cu fiecare săptămână care trecea.

Madeline ştia că o dorise – nu era atât de inocentă încât să nu recunoască dorinţa aprinsă în ochii unui bărbat – dar autocontrolul lui o înfuriase atât de tare încât, în stilul ei tipic, se hotărâse să-l seducă, iar Dominic, deşi începea încet să cedeze, continuase să reziste tuturor

ademenelilor şi momelilor, până când tensiunea crescândă dintre ei ajunsese să-i facă mai mult să se certe decât să se sărute, Madeline nutrind bănuiala că Dominic se simţise chiar uşurat când trebuie să plece pentru o săptămână într-o călătorie de afaceri la Bonn.

În seara întoarcerii lui, familia trebuia să vadă cel mai recent musical de mare succes care juca în West End. Iar Madeline se pomenise în situaţia rară de a-l avea pe Dominic numai pentru ea, o seară întreagă.

Dominic venise îmbrăcat sport, în blugi şi cămaşă bleu, ca să petreacă o seară singur cu logodnica lui. Iar în casă îl aştepta o surpriză…

Capitolul 5

— Ce naiba te-a apucat, să vii la uşă îmbrăcată aşa?

Răsteala răguşită a lui Dominic din seara aceea o făcea pe Madeline să se crispeze chiar şi acum, după patru ani. Se holba la ea ca şi cum nu

i-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

— Nu-ţi place?

Îmbrăcată cu cea mai elegantă cămaşă a tatălui ei şi, pe dedesubt, numai o pereche de chiloţi sumari de dantelă – crezuse că arăta mai seducătoare decât Mata Hari. Acum, însă, retrăind scena, nu putea decât să se cutremure, înfiorată de propria ei indecenţă. Nici nuera de mirare că Dominic fusese copleşit.

— Du-te şi pune nişte haine pe tine, îi ordonase el, împingând-o brutal în casă şi închizând uşa în urma lui.

În schimb, braţele Madelinei îl cuprinseră pe după gât.

— Fără un sărut de la logodnicul meu iubit şi iubitor?

— Madeline…

— E-n regulă, murmură ea senzual, suntem singuri în toată casa…

Şi îi potoli protestele cu gura, luând iniţiativa şi sărutându-l cu toată pofta adunată în ultimele săptămâni de zile.

Dominic o sărută la rândul lui, mârâind cam furios, Madeline îşi mai amintea şi acum căldura trupului lipit de al ei şi freamătul tremurător de excitaţie care o inundă când braţele lui o încercuiră convulsiv. Era prima ei experienţă de inflamare sexuală, o scânteie care se învăpăia ca o flacără, începând s-o ardă pe dinăuntru. Iar trupul i se topea cu totul, pradă unei dorinţe atât de intense încât nimicea orice altă senzaţie.

Era atât de îmbătată încât nu observă că singura reacţie a lui Dominic fusese sărutul. În timp ce mâinile ei îi cutreierau înnebunite umerii şi braţele, el îi plănuia înverşunat pedeapsa.

Ajunseră în camera ei. Dominic se aşează pe pat, cu Madeline în braţe – iar în clipa următoare, o întoarse pe genunchi şi începu să-i administreze prima şi ultima bătaie la fund din viaţa ei!

Neluându-i în seamă ţipetele revoltate, o sancţionă nemilos înainte de a o arunca pe pat, ca să se ridice şi să pornească furios spre uşă.

— De ani de zile ceri asta, mormăi, întorcându-se spre ea cu o privire cruntă. Eşti

complet lipsită de principii, Madeline! Şi-cep să mă întreb dacă nu cumva mi-am pierdut minţile, vrând să mă întors cu o ştrengăriţă înnebunită după sex ca tine!

„Înnebunită după sex…!”

— Nu m-aş mărita cu tine nici dacă ai fi ultimul om de pe Pământ! zbieră ea, atât de înnebunită de furie şi umilinţă încât abia mai putea să respire. Şi nu vei mai avea ocazia să mă atingi, brută! te urăsc, Dominic Stanton – te urăsc!

— Poţi veni la mine să-ţi prezinţi scuzele mâine, replică el, incredibil de trofaş şi de arogant.

— Mai degrabă am să ard în focurile iadului! jură Madeline.

Şi, cu un gest smucit, îşi smulse din deget inelul cu safire şi diamante.

— Am nevoie de un bărbat adevărat în viaţa mea, se răsti ea, nu de o epavă care nu mai e în stare să reacţioneze cu pasiune!

Inelul îl lovi în spate pe Dominic, care tocmai se întorsese brusc spre uşă. Acum, retrăind scena

aceea îngrozitoare, Madeline îşi dădea seama că Dominic dorea cu disperare să iasă din casă înainte de a riposta faţă de acea jignire de neiertat. Întotdeauna fusese foarte sensibil faţă de diferenţa de vârstă dintre ei, iar obiectul care-l lovi în spinare îl făcu să se oprească, întorcându-se încet, cu privirea spre frumosul inel căzut la picioarele lui, pe mocheta roz-bombon.

— Te previn, Madeline, mârâi el răguşit, ridicând din nou ochii spre ea. Încetează în clipa asta, până nu scapă totul de sub control.

Prea furioasă ca să-l asculte, prea umilită ca să-i pese, Madeline nu-şi mai putea stăpâmi cuvintele otrăvite care i se rostogoleau de pe buze.

— Şi te previn, gâfâi ea. Dacă acum pleci de-aici, voi găsi cu cine să te înlocuiesc încă înainte s-ajungi acasă!

— Chiar aşa? întrebă el tărăgănat şi, deodată, pe Madeline o cuprinse teama. Părea în stare s-o omoare, după privirea care-i licărea în ochii aceia duri şi cenuşii.

Dar nu făcu decât să ridice inelul, răsucindu-l gânditor între degete.

— Ştii unde mă găseşti, Madeline – pe mine, şi ăsta, când vei fi gata să-ţi prezinţi scuzele.

Şi, vârând inelul în buzunar, se întoarse spre uşă.

— Vorbesc serios – serios! urlă ea pe urmele lui.

— Şi eu, mai murmură înverşunat Dominic, înainte de a dispărea.

Prea mândră ca să se dea bătută şi prea proastă ca să se recunoască învinsă, în nicio oră Madeline îşi umpluse casa cu prieteni, avântându-se în dezmăţul petrecerii animată de cea mai inflamată sfidare.

Poate că, dacă ar fi aşteptat să se calmeze, a doua zi şi-ar fi pus cenuşă în cap şi s-ar fi dus la Dominic să-şi ceară iertare. Dar soarta a hotărât ca Dominic să ia iniţiativa de a se întoarce în aceeaşi seară, pentru a nimeri în haosul unui bariam care ar fi şocat până şi stoica familie a Madelinei.

Uşa din faţă era descuiată, astfel încât n-a fost nevoie decât ca Dominic să intre, pentru ca duhoarea de alcool şi tutun să-i spună totul. Imediat ce a aprins plafoniera, a văzut vreo duzină de chipuri uimire întorcându-se spre el, din jurul Madelinei, care zăcea pe canapea în braţele tânărului cu care se întâlnise înaintea lui Dominic. Era roşie la faţă, cu buzele inflamate de sărutări şi cu fusta ridicată aproape până-n şolduri.

Privirea lui Dominic, cu o ciudată lipsă de expresie, o ţintui lung câteva momente. După care, răsucindu-se pe călcâie fără o vorbă, Dominic ieşi iar din casă.

Madeline alergă după el, conştientă în sfârşit că acest ultim act sfidător era de neiertat. Îl ajunse la maşină şi, în întunericul tăcut al nopţii, peste capota neagră a Ferrari-ului, Dominic îi administră ultima şi suprema judecată de caracter. O făcu dintr-o suflare, fără să ridice glasul, într-o şoaptă răguşită. Iar Madeline înghiţi totul, nescoţând nicio vorbă ca să se apere.

Când familia ei s-a întors acasă, au găsit-o

atât de nefericită încât abia au reuşit să afle ce se întâmplase.

Conştiinţa nu-i îngăduia să lase lucrurile astfel. A încercat să-l sune, numai pentru a afla că plecase din nou şi urma să se întoarcă abia în seara balului de la clubul de ţară.

În câteva zile, toată lumea din zonă ştia cum fusese prinsă Madeline Gilburn de Dominic Stanton în braţele altui bărbat. Se stârnise un scandal senzaţional. Madeline nici nu mai îndrăznea să iasă din casă, căci peste tot întâlnea numai priviri acuzatoare.

— Aşteaptă până la bal, atunci te va asculta, o sfătuiau cei care ţineau la ea. Te iubeşte, Madeline. Până la urmă, Dominic o să se răzgândească.

Aşa că Madeline şi-a petrecut săptămâna următoare în aşteptarea balului, ştiind că Dominic trebuia să fie acolo, întrucât în acel an părinţii lui îşi asumaseră sarcina de a organiza totul.

Poate că, dacă Vicky ar fi fost acasă şi i-ar fi putut vorbi, Madeline nu s-ar fi prezentat la

propria ei crucificare în public. Dar Vicky era plecată la universitate – studii la care Madeline renunţase când se îndrăgostise de Dominic.

Seara balului sosi, iar Edward Gilburn îşi privi îngrijorat fiica apărând pe scară, îmbrăcată ca o prinţeză, într-o rochie de mătase verde ca lămâia. Ajunseră la club, pentru a constata că erau ultimii. Iar primul lucru pe care-l văzu Madeline fu însuşi Dominic, dansând cu o blondă superbă îmbrăcată în catifea roşie ca sângele.

Mâna Ninei, încleştându-se strâns pe propria ei mână rece ca gheaţa, o făcu să devină conştientă de toate privirile avide care se întorceau spre ea. Toată lumea se aştepta la o spectaculoasă scenă à la Madeline Gilburn, cu speranţa răutăcioasă că n-avea să se dezmintă, sfidându-l pe Dominic chiar acolo, în sala de bal.

— E-n regulă, îi murmură ea Ninei. N-am să fac nimic.

Şi, într-adevăr, nici nu făcu. Neluând în seamă tensiunea care forfotea în jurul ei, se amestecă printre invitaţi, conversând uşor,

zâmbind mult, având grijă să-i salute pe părinţii lui Dominic, care erau la fel de hotărâţi să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aceştia o întâmpinară cu îmbrăţişări şi sărutări, ca întotdeauna, iar Madeline stătu de vorbă cu ei câteva minute – despre ce, numai Dumnezeu ştia – începând să presupună că nici chiar Stantonii nu ştiau ce se întâmplase între ei.

Răsuflă uşurată când, după ce îi ignorase prezenţa o oră întreagă, Dominic se apropie de ea şi, rece, o trase pe ringul de dans.

Îl urmă fără o vorbă, cu gura uscată şi ochii peste măsură de strălucitori

— Dansez cu tine numai fiindcă mi-a cerut-o tatăl meu, ca să evităm un scandal şi mai mare, o informă scurt Dominic, în timp ce o lua în braţe. Aşa că nu-ţi face cine ştie ce iluzii.

— Te iubesc, Dominic, şopti Madeline cu voce răguşită.

— Tu nici măcar nu ştii ce înseamnă cuvântul ăsta! se strâmbă el. Totul s-a terminat între noi, Madeline, aşa că fii cuminte măcar o dată în viaţă

şi nu face o scenă – măcar de dragul familiilor noastre, dacă nu şi de-al nostru.

— Nu mă laşi nici măcar să-mi cer iertare? îl rugă ea, îngrozită de duritatea de granit a feţei lui. În noaptea aceea, mi-am ieşit din fire şi am…

— Nu mă interesează, o întrerupse Dominic. Poznele tale copilăreşti încep să mă obosească. De-acum încolo, rămâi cu cei de vârsta ta, Madeline, ţi-o recomand sincer. Lasă-i pe cei mai în pace şi joacă-te cu tinerii ca ăla căruia i te-ai dăruit atunci. Or fi ei cam împiedicaţi şi mitocani, dar îţi vor oferi plăcerile uşoare de care ai nevoie înainte de a merge mai departe, la următoarea cucerire, la următoarea victimă.

— E îngrozitor ce spui!

— Nu ţi-am promis să vorbesc frumos cu tine, Madeline, scrâşni el. Doar să dansez un nenorocit de dans şi nimic mai mult.

— Atunci, dă-mi drumul.

Încercă să se smulgă, dar braţele lui o strânseră şi mai tare.

— N-am nevoie de bunăvoinţa ta.

— A, nu, refuză Dominic, printre dinţi. Vei sta aici şi-ai să mergi până la capăt! Deja m-ai umilit destul!

— Iar tu nu m-ai umilit în seara aceea? ripostă ea, cu o furie care îi însoţea întotdeauna aceesele de durere.

— Fiindcă n-am vrut să primesc ceea ce-mi… ofereai atât de ieftin? Poartă-te ca o târfă, şi aşa vei fi tratată, Madeline. Nu! o preveni el, când capul ei se ridică, aruncând flăcări din ochi. Nu face o scenă, că de nu, o să-ţi pară rău!

— Vrei să te răzbuni, Dominic? întrebă Madeline cu voce ascuţită. Deci, asta era, nu? Vrei să te răzbuni pe mine, aşa că te-ai hotărât să-mi acorzi un singur dans de formă, după care să pleci, pentru ca toată lumea să înţeleagă de ce-ai dansat cu mine!

— Asta-i problema ta, Madeline, nu a mea, aruncă el nepăsător. Ai fi putut rămâne acasă în seara asta, ca să ne scuteşti pe toţi, dar n-ai făcut-o, aşa că acum ai de ales: sau mergi până la capăt, cât poţi de elegant, sau faci ceea ce aşteaptă toţi

oamenii ăştia de la tine şi le arăţi ce nebună proastă eşti!

— A, păi atunci, în niciun caz să nu dezamăgim toată mulţimea de gură-cască, refuzând spectacolul aşteptat! murmură sarcastic Madeline, cu ochii scăpărând. Ia să vedem, Dominic, cum ar fi mai interesant? Preferi să fugi de-aici cu ochii în lacrimi, sau ar fi mai amuzant să mă prostenez la picioarele tale, cerându-ţi iertare cu umilinţă?

Şi, cu o smucitură violentă, se smulse din braţele lui şi, ridicând bărbia, murmură:

— Cred că preferi a doua formulă, nu?

Imediat, se lăsă în genunchi la picioarele lui, cu rochia verde înfoindu-i-se în jur şi capul cu păr negru şi lucios plecat, într-o atitudine de pocăinţă.

Efectul fu absolut dramatic. În sală se lăsă o tăcere desăvârşită. Numai Dominic, după o înjurătură înceată care ajunse numai la urechile ei, răspunse în derâdere:

— De ce nu-ţi bagi minţile-n cap, Madeline? Pentru numele lui Dumnezeu, maturizează-te

odată!

Şi plecă, furios.

Pentru toţi cei care asistaseră la scenă, în seara aceea Dominic păruse să-şi obţină răzbunarea, căci micul gest dramatic al Madelinei arăta doar ca o deznădăjduită cerere de iertare – neacordată. Numai Dominic ştia că-şi bătuse joc de el şi plecase fiindcă nu găsea nicio altă cale de a rezolva situaţia fără a se face iar de râs.

Madeline a rămas exact aşa cum era, murind puţin câte puţin cu fiecare secundă care trecea, iar când tatăl ei a ridicat-o blând în picioare şi a condus-o afară, vechea Madeline era deja moartă, iar cea nouă rătăcea pe undeva prin apropierea infernului. A avut nevoie de şase luni la Boston, pentru ca noua femeie să înceapă să se contueze, şi de patru ani pentru a lua forma persoanei din prezent.

Nimeni, jurase adeseori Madeline de-atunci, n-avea să mai găsească un singur motiv de a o critica.

* * *

Madeline şi Perry îşi petrecură dimineaţa de duminică în şeile cailor, călărind pe pajiştile înverzite şi poposind să ia masa la un mic han de pe malul râului.

După aceea, se duseră la o plimbare pe lângă râu, atrăgând rpivirile celorlalţi plimbăreţi de duminică prin armonia cuplului pe care îl formau. Peste vreo zece minute, Madeline îşi adună curajul pentru a-i pune întrebarea care o chinuise tot weekendul.

— Perry… murmură ea cu grijă. Ţi-aş putea cere o favoare?

— Sigur că da, răspunse binevoitor Perry. Orice doreşti.

Madeline zâmbi abătută. Peste un moment, atitudinea lui n-avea să mai fie aceeaşi.

— Dacă le spun părinţilor mei că iau cina cu tine, la Londra, miercuri seara, ai să confirmi?

Perry se opri din mers.

— De ce? o întrebă el. Pentru ce ai nevoie de

un alibi?

Madeline îşi trecu limba peste buzele care i se uscaseră dintr-odată.

— Fiindcă mi-am dat întâlnire cu cineva, explică ea. Şi nu le-ar conveni deloc, dacă ar şti cu cine.

— Cu cine?

Era întrebarea cea mai logică. Madeline trase adânc aer în piept.

— Cu Dominic, răspunse, crispându-se când Perry se întoarse spre ea furios.

— Ţi-ai pierdut minţile? strigă el. Individul ăsta aproape căte-a crucificat în public, acum patru ani, şi vii să-mi spui calmă că te-ai înţeles să iei cina cu el?

Decizia ei fusese oricum, numai calmă nu, reflectă Madeline cu amărăciune.

— Mai întâi l-am crucificat eu pe el, Perry, sublinie ea. Comunitatea asta este mică şi strâns sudată. Atâta vreme cât discordia prostească dintre familiile noastre va continua, nimeni nu ne va uita crucificările reciproce. Şi au de suferit

oameni nevinovaţi. Mă întâlnesc cu Dominic fiindcă amândoi am ajuns la concluzia că trebuie să facem ceva ca să terminăm totul, şi se pare că suntem singurii în stare s-o facem.

— Cum? se strâmbă Perry. Reîncepând să vă întâlniţi? Purtându-vă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Da! răspunse Madeline, repetând apoi, cu tărie: da! Dacă de asta e nevoie, atunci o vom face.

— Înseamnă că eşti o proastă, bombăni el nervos. Pentru că ţi-ai petrecut ultimii patru ani din viaţă revenindu-ţi după rănile cauzate de el. De el cauzate! Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, scrâşni, deschide ochii! Evită-l! Apără-te, şi lasă-i pe ceilalţi să-şi poarte singuri de grijă!

— N-am de gând să mă arunc în braţele lui, să ştii! spuse Madeline, în defensivă. Doar să luăm cina împreună, ca să discutăm probleme de familie.

— De unde ştii? ripostă Perry. Din câte-am înţeles eu, acum patru ani te-a jucat pe degete. Ce

te face să crezi că nu mai are şi azi aceeaşi putere asupra ta?

Cuvintele lui o usturau – în primul rând fiindcă erau atât de adevărate – silind-o să-i răspundă cu aceeaşi monedă:

— Aş zice că râde ciob de oală spartă, nu crezi?

Perry avu bunul simţ să roşească.

— De acord, mormăi el. Ai dreptate.

Christina van Neilson îl făcuse de râs în repetate rânduri, cu alţi bărbaţi, până când Perry ajunsese la capătul răbdării.

— Dar asta nu-mi răspunde la întrebare, continuă. În patru ani, nu l-ai văzut niciodată, de unde ştii ce-ai să simţi în prezenţa lui?

Madeline coborî privirea – dar nu destul de repede pentru ochii ageri ai lui Perry.

— Aha, conchise el nervos. Deci, l-ai văzut.

Nu-i răspunse. Oricum, era prea târziu. Perry îi citise deja adevărul în ochi.

— Când? o întrebă ursuz. Unde?

— Într-o seară. Ieşisem să călăresc şi ne-am

întâlnit întâmplător…

Nu-i spuse şi în care seară. Nu îndrăznea.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A, nu-ţi face griji, Perry. Am reluat totul de unde ne-am întrerupt acum patru ani – aruncând unul în altul cu insulte.

Amintirea îi aduse pe buze un zâmbet cinic. Până şi sărutarea lui Dominic fusese o insultă, crudă şi aspră.

— Şi-atunci ce te face să crezi că următoarea întâlnire cu el va fi altfel?

— Faptul că situaţia asta dintre familiile noastre e importantă pentru amândoi, răspunse Madeline. Suntem capabili să lăsăm animozităţile deoparte, în efortul de a căuta o soluţie.

— Serios?

Pe neaşteptate, Perry bombăni:

— Tare-aş mai vrea să treacă acum pe-aici. Cu câtă plăcere l-aş arunca în râu pe porcul ăsta!

Madeline zâmbi, luându-l de braţ şi îmbrăţişându-l cu afecţiune.

— Nici nu ştii de câte ori n-am simţit şi eu

acelaşi lucru faţă de Christina, mărturisi ea. Numai că eu voiam să-i dau brânci în cea mai apropiată piscină.

Cu un surâs amar, Perry comentă meditativ:

— Suntem doi idioţi, nu-i aşa?

— Mhmm, murmură Madeline a confirmare. Deci, mă acoperi miercuri seara?

Perry se opri din mers, luând-o de umeri pentru a o întoarce cu faţa spre el.

— Îmi promiţi că vei avea foarte, foarte mare grijă? o întrebă el în schimb.

Madeline dădu din cap.

— Îţi promit că voi fi modelul fiicei mamei mele, făgădui ea cu gravitate.

La asta, Perry râse, căci Dee era cea mai cuviincioasă şi manierată membră a înaltei societăţi din Boston.

— Cred că o promisiune mai liniştitoare decât asta nici nu pot obţine! consimţi el.

Într-adevăr, îşi spuse Madeline. Spera numai să aibă puterea de a şi-o respecta.

* * *

— Iei cina cu Perry, draga mea? repetă Louise cu ochii plini de acel zâmbet care o făcea pe Madeline să-i vină să scrâşnească din dinţi. Ce frumos! E un tânăr aşa de drăguţ...! Şi tatălui tău îi place. Are un fel de a fi care te face să te simţi foarte bine în compania lui.

— Mă gândeam să folosesc apartamentul din Londra, ca să mă schimb, sugeră Madeline.

— Neapărat, aprobă Louise, zâmbind uşor la adresa felului cum Madeline schimbase subiectul, pentru a-i da de înţeles că n-avea nicio şansă de a-şi satisface curiozitatea cu privire la direcţia în care se îndrepta relaţia dintre ea şi Perry. Poate ar fi bine să rămâi şi peste noapte, dacă întârziaţi. Să-i anunţ pe soţii Crowther că vii?

— O, ai fi atât de bună?

Suna potrivit de recunoscătoare. În realitate, o irita felul cum se repezea Louise să-i încurajeze aşa-zisa relaţie cu Perry.

Umbre ale trecutului, îşi spuse ea, cu un mic

fior pe şira spinării.

* * *

Miercuri, Nina era într-o dispoziţie visătoare. În timpul ieşirii la cumpărături, Madeline n-o putea împiedica să ofteze cu duioşie la vederea fiecărui lucru care amintea, măcar, de copii.

— Nu cumva ne-ai ascuns ceva? îşi descusu ea sora vitregă când o convinse în sfârşit să se oprească la o cafea, într-unul dintre micile bistrouri răspândite prin toată Londra. Cum ar fi… lipăitul prematur al picioruşelor, de pildă?

— Maddie! exclamă Nina şocată, înroşindu-se ca racul. Charles n-a… n-ar… n-ar putea…

— Bine, bine, o iertă Madeline. Te tachinam doar. Dar, de obicei, mireselor nu le lasă gura apă tot timpul după leagăne, ţarcuri şi ursuleţi.

— Charles…

Gura arcuită ca arcui lui Cupidon tremură, făcând-o pe Madeline să se ruşineze.

— Charles vrea ca ziua nunţii noastre să fie

absolut perfectă. Aspus că doreşte să străbat naosul, în rochia albă, fără nicio ipocrizie care să întineze ziua. Ziua mea, Maddie, oftă ea visătoare.

Şi din nou se închise în lumea ei, în timp ce Madeline îşi amintea de o altă ocazie şi un alt loc unde un bărbat cu totul diferit îi spusese şi ei aceleaşi lucruri.

Şi, recunoscu ea, aceasta era adevărata problemă care o bântuise în tot timpul furtunoasei sale reacţii cu Dominic. Niciodată nu fusese sigură dacă nu cumva el se lăsase purtat de valul entuziasmului celorlalţi. Faptul că reuşise întotdeauna să se abţină de a face dragoste cu ea nu făcuse decât să-i sporească teama că, poate, voia s-o ia de soţie numai fiindcă toţi ceilalţi păreau să găsească perfectă căsnicia lor – şi pentru că Madeline părea să-l amuze.

Până şi acest lucru pălise, în cele din urmă. În cele din urmă, Dominic n-o mai găsise deloc amuzantă.

Capitolul 6

— Încă îi mai omori cu zâmbetul, din câte văd, murmură Dominic, urmărindu-l cu o privire ironică pe maître d hôtel, care după ce luase jacheta Madelinei se îndepărta roşind.

Trăgând aer în piept, Madeline îi zâmbi rece în semn de salut. Inima îi bătea nebuneşte, mâinile-i tremurau uşor, dar îşi ascundea onorabil nervozitatea.

— Madeline, murmură Dominic. Arăţi superb.

Pe cât de simplu spus, pe atât de tulburător.

— Mulţumesc, replică ea încet, fără să-şi trăda tumultul interior.

Dominic o luă de braţ. Ca reacţie instinctivă la atingerea lui, Madeline tresări şi-şi smulse braţul, înainte de a-şi da seama ce făcea. Cu gura înăsprindu-i-se, Dominic o privi încruntat. Apoi, hotărât, o luă iar de braţ, privind cu ochi îngustaţi cum îşi stăpânea imboldul de a se smulge a doua oară.

— Acum patru ani, ne-am rănit mult unul pe altul, Madeline, spuse el sumbru. Dar nu-mi

amintesc că atingerea mea să te fi dezgustat vreodată.

Chiar aşa? Dar asta însemna că-i înţelegea complet pe dos motivele de a se smulge.

— Atunci te rog să mă scuzi pentru această… reacţie nejustificată, murmură Madeline. O poţi pune pe seama nervozităţii.

La auzul cuvintelor ei, sprânceana neagră a lui Dominic se înălţă sardonic.

— Am depistat cumva un strop de acid pe limba ta bine unsă? întrebă el insinuant.

Era într-adevăr cel mai frumos bărbat, îşi spuse Madeline, cu un sentiment neaşteptat şi copleşitor de singurătate.

— S-ar putea, recunoscu ea, susţinându-i privirea ironică, dar sper totuşi că n-a fost cazul.

— Ce calmă eşti! comentă el sarcastic, în timp ce urcau împreună scara restaurantului, spre salonul exclusivist. Şi cât de frumoasă şi atât de sofisticată… Ştii, eram pregătit să remarc că te-ai schimbat. În fond, patru ani înseamnă mult. Dar niciodată nu m-am gândit la posibilitatea că ai fi

putut ceda ambiţiei lui Dee de a te transforma într-una de-ale lor.

— Deci, nu eşti mulţumit, conchise Madeline.

Derâderea din tonul lui o irita. În fond, nu făcuse decât să dobândească ceea ce el însuşi o acuzase că-i lipsea complet.

Dominic ridică din umeri.

— În unele privinţe, transformarea e pe cât de încântătoare, pe-atât de provocatoare, dar…

— Aha, zâmbi ea, trebuia să mă aştept să fie şi un „dar”.

— Părul, de exemplu. Pe cealaltă Madeline aş fi văzut-o intrând la cel mai apropiat coafor şi tunzându-se băieţeşte, numai ca să mă sfideze pe mine.

— În mod ceremonial, desigur, presupuse ea, înţelegându-i prea bine aluzia.

Între Dominic şi părul ei existase cândva o poveste de dragoste aparte. Îi plăcea să-şi îngroape faţa în cascada de bucle mătăsoase, iar ei îi plăcuse să-i simtă degetele răsfirându-i-l, în imp ce reacţiona la atingerea lui cu fiori care-i

înfierbântau sângele în vene.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Dominic, murmură ea rece, într-un efort de a-şi ascunde emoţia amintirilor, dar n-am fost chiar atât de crud lovită.

Paşii lui Dominic şovăiră. Iar Madeline avu mica satisfacţie de a înţelege că răspunsul ei îl descumpănise.

— Ba ai fost, murmură el.

Apoi, fără a-i lăsa timp să-l contrazică, adăugă:

— Amândoi am fost.

O salvă un chelner, care se grăbi să-i instaleze cât mai comod la masa lor rezervată, în colţ. Spre surprinderea ei, Dominic refuză să se aşeze în faţă, alegând în schimb scaunul alăturat.

— Nu pot suferi să discut peste două farfurii cu mâncare, explică el, în timp ce chelnerul muta grăbit tacâmurile, înainte de a dispărea, lăsându-i cu listele. Iau cina cu o femeie frumoasă, şi-atunci vreau s-o savurez pe ea, nu s-o privesc peste un ştiu ce decoraţiuni de pe masă.

— Această femeie n-a venit aici ca să te bucuri tu de frumuseţea ei, replică Madeline, încercând să-l descurajeze. Voiai să discutăm. Despre Vicky, parcă ai spus.

— Încă nu, refuză el. Mai întâi vreau să-mi povesteşti despre tine. Ce-ai mai făcut, ce mai faci… cum o duci de fapt, Madeline.

— Bine, răspunse ea, începând să-i expună un rezumat al vieţii ei la Boston. Mă simt ciudat, din nou în Anglia, declară, în încheiere. Acum casa mea e la Boston şi mă simt mai bine acolo…

Mâna lui, acoperindu-i mâna pe faţa de masă, o făcu să se întrerupă, cu respiraţia tăiată.

— Opreşte-te, Madeline, îi ordonă el aspru. Nu mai tot încerca să-mi arăţi cât de minunat de sofisticată şi rafinată ai devenit, şi renunţă la toate aerele astea de blazare cu care ei reuşit să-i păcăleşti pe toţi, numai pe mine nu.

— Nu ştiu ce vrei să spui… protestă Madeline, încercând să-şi tragă mâna de sub a lui.

Dominic, însă, nu-i dădu drumul, astfel încât fu nevoită să nu se maizbată, adunându-şi tot

sângele rece pe care el i-l dispreţuia atât de mult, pentru a-l privi cu o expresie calmă şi răbdătoare.

— M-am simţit bine la Boston, repetă, după care clipi din ochi, pentru a întrerupe tulburătorul contact vizual; era prea periculos. Acolo m-am maturizat, Dominic. Nu încerca s-o cauţi pe fiinţa nesocotită de odinioară; nu mai există.

Peste chipul lui trecu o umbră – un val de tristeţe, ca la amintirea unei fiinţe dragi dispărute de mult.

— Şi eşti mulţumită de… această nouă imagine pe care o proiectezi?

Glasul îi era ciudat de blând, iar în ochi i se citea o înţelegere alarmantă.

Madeline îşi retrase mâna de sub a lui, ca pentru a se retrage şi pe plan spiritual. Era mulţumită?

— Da, răspunse ea, sunt mulţumită.

Fericită? Nu. Vie? Nu. Trase adânc aer în piept.

— Şi tu? îi pasă ea mingea conversaţiei. Tu eşti… mulţumit de viaţa ta? Vicky mi-a spus că l-au

depăşit pe tatăl tău în cursa câştigării banilor. La un asemenea nivel, cred că succesul are un gust foarte dulce.

Gura lui Dominic se crispă, înţelegându-i strategia. După un timp, reuşi să se relaxeze, aplicându-şi din nou masca urbană, civilizată.

— Cu toţii avem… succese pe care să le savurăm, şi… înfrângeri la care să medităm.

O privi direct în ochi, iar Madeline ştiu că fusese una dintre înfrângerile lui.

Când ajunseră la cafea, Dominic spuse, încruntându-se:

— Sunt îngrijorat din cauza lui Vicky.

— Da, şi eu, fu Madeline de aceeaşi părere. Trebuie să rezolvăm cumva situaţia asta, Dom. M-am simţit îngrozitor, venind acasă să descopăr că între familiile noastre s-a iscat zâzanie.

Îl privi cu o expresie de scuză.

— În scrisori, nimeni nu mi-a suflat o vorbă. Şi, sinceră să fiu, am fost foarte iritată când am aflat că situaţia asta a fost lăsată să se creeze numai din cauza… din cauza…

— Din cauza prostiei noastre, completă Dominic.

Cuvântul ales de el o făcu pe Madeline să se strâmbe nemulţumită. Totuşi, alt termen mai potrivit nu găsea. Şi, în orice caz, aşa ceva n-ar fi dus decât la o discuţie despre „prostia” lor de care nu avea niciun chef.

— Biata Vicky a nimerit la mijloc. Şi mă tem că nu văd nicio soluţie. Ştie că e binevenită în casa mea, că Nina vrea să-i fie domnişoară de onoare la nuntă, dar la fel de clar e că n-o poate face, fără a avea senzaţia că-şi trădează familia.

Ridică din umeri, neputincioasă.

— Aş vrea…

Oftă, uitând un moment să se mai ascundă.

— Aş vrea…

— Ce-ai vrea, Madeline? o încurajă blând Dominic, cu privirea aţintită spre faţa ei visătoare.

Madeline nu-i răspunse, pierdută în gânduri la fel cum obişnuia Madeline cea de odinioară.

— Ai vrea ca ultimii patru ani să nu fi existat? sugeră el, atingându-i părul ca şi cum nu s-ar fi

putut stăpâni Ai vrea să dăm ceasul înapoi, într-o vreme când eram amândoi fericiţi şi toţi se înţelegeau bine, fără nicio disensiune?

Dar existaseră disensiuni, îşi aminti ea, cu un junghi aspru în inimă.

— E uşor să priveşti în urmă şi să-ţi aminteşti numai părţile bune, spuse. Dar numai visătorii şi naivii fac aşa ceva.

Luă ceaşca de cafea, cu acel prilej desprinzându-şi din păr şi mâna lui Dominic.

— Nu, continuă ea cu voce fermă. Nu vreau ca ultimii patru ani să dispară. Nu vreau decât ca discordia asta prostească să înceteze.

— Ar exista o cale, spuse calm Dominic.

Încet, Madeline puse la loc ceaşca de cafea. Tonul acela era atât de familiar, încât îi dădea fiori. Tatăl ei obişnuise să-l folosească atunci când avea câte ceva neplăcut de spus. Şi Dominic o făcuse, în împrejurări asemănătoare. De obicei, însoţea punerea în funcţiune a rotiţelor din creier – un semn de rău augur pentru toată lumea.

— Nu ştiu ce vrei să spui, murmură ea, dar

sunt sigură că n-o să-mi placă.

Zâmbetul lui Dominic îi dădu dreptate.

— Eu, unul, sunt convins că vei detesta ideea, încuviinţă el, după care, spre surprinderea Madelinei, se ridică în picioare. Vino, o chemă, luând-o de mână. Hai să plecăm de-aici.

Cu mişcări automate, se ridică şi ea.

— Dar… unde ne ducem? îl întrebă, văzând că o trăgea spre ieşire.

— La apartamentul meu, anunţă el, strângându-i şi mai tare mâna când Madeline încercă instinctiv să şi-o retragă.

— Nici nu mă gândesc să mă apropii, măcar, de apartamentul tău! protestă ea.

— De ce? Conţine prea multe amintiri dulci? întrebă batjocoritor Dominic.

— Fiindcă mai trebuie să mă gândesc şi la reputaţia mea!

— Înainte nu-ţi făceai niciodată griji pentru prostiile astea.

— Pe-atunci, eram un copil zăpăcit.

Ajunseseră pe palier, când Madeline reuşi să-

l oprească în loc, răsucindu-l cu faţa spre ea.

— Nu mă dus la tine acasă! insistă ea într-o şoaptă enervată.

Dominic îi privi un moment ochii scăpărători, apoi se întoarse fără o vorbă şi începu s-o tragă în jos pe scară.

— Dominic…!

Era cât pe ce să bată din picior de frustrare, dar îşi aminti unde se afla şi, strângând din buze, reuşi să afişeze calmul rece dinainte.

— Refuz să fac o scenă, îl informă, lăsându-l s-o ducă spre ieşire.

— Contam pe asta, replică Dominic, cu o privire ironică spre obrajii ei însroşiţi. Deşi, adăugă el când ajunseră la uşă, unde şeful de sală îi aştepta deja, cu jacheta Madelinei pregătită, un moment m-ai cam îngijorat.

Luă jacheta şi i-o puse pe umeri.

— Chiar am crezut că vechea Madeline va sări de după faţada asta calmă şi-mi va da o palmă în obraz.

Obrajii Madelinei se înfierbântară, în timp ce-

şi amintea un incident când îi făcuse tocmai acest lucru. Dominic o tachinase nemilos toată seara, în legătură cu o blondă fermecătoare pe care o zărise în partea cealaltă a încăperii, provocând-o încontinuu, până când Madeline îşi pierduse calmul şi-i dăduse o palmă, luându-l pe nepregătite.

Dominic încremenise.

Încremenise toată sala, feţele întorcându-se în direcţia lor.

În clipa următoare, calm, fără patimă, Dominic o pălmuise la rândul lui.

În sală răsunaseră exclamaţii şocate, cărora le urmaşe o tăcvere grea, în timp ce Madeline stătea tremurând, cu ochii umplându-i-se treptat de lacrimi. Fără o vorbă, îi întorsese spatele şi plecase, lăsându-l singur.

Dominic o ajunsese la uşă, unde o apucase de încheietură, întorcând-o spre el. Îi privise obrazul înroşit, brăzdat de lacrimi, şi, cu un geamăt răguşit, o strânsese în braţe.

— Iartă-mă, spusese el.

Atâta tot – dar cu o asemenea încărcătură emoţională, încât o zguduise.

— Bine, vin, îi răspunse acum Madeline, încet.

Dominic se încruntă, surprins de neaşteptatul ei abandon. Dar în fond, îşi spuse Madeline în timp ce ieşea, el nu-i putea citi gândurile, amintindu-şi un moment când dragostea ar fi făcut-o să-l urmeze, fără şovăire, până la capătul Pământului.

* * *

Apartamentul din oraş al lui Dominic Stanton era situat la ultimul etaj din clădirea băncii. Era o locuinţă destul de inaccesibilă, uriaşă, în care s-ar fi putut ţine, la nevoie, o adunare generală a familiei Stanton.

— Fort Knox, murmură el, în timp ce aşteptau ca paznicul să acţioneze sistemul de siguranţă, descuind uşa din spatele clădirii. Ţi-e frig, o întrebă, văzând că se înfiora.

Şi îi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, privind-o cu ochii aproape negri în lumina slabă a luminii de serviciu.

Surprinsă de această mângâiere neaşteptată, Madeline ridică privirea spre el.

— Madeline… murmură încet Dominic. Să ştii că…

Uşile se deschiseră, lăsând să-i inunde lumina fluorescentă, iar Madeline se simţi profund uşurată când Dominic nu mai continuă, conducând-o spre lift.

Ascensorul îi purtă rapid în sus, până în holul mare al apartamentului. Îi întâmpină lumina blândă a lămpilor aprinse automat la sosirea cabinei. Madeline se lăsă condusă de Dominic spre o uşă din stânga, dincolo de care se afla o cameră tulburător de familiară.

Era salonul lui privat şi nu conţinea nimic pretenţios, numai lucrurile pe care Dominic le dorea în preajmă când se relaxa – un birou plin cu hârtii în dezordine, două canapele uriaşe, de catifearoşie, un bar bine aprovizionat, un televizor

şi un sistem hi-fi scump, nelipsitul computer conectat la reţeaua băncii, cărţi şi reviste împrăştiate peste tot.

— Asta nu era aici ultima dată când am venit, observă Madeline, privind o pictură cu ramă aurie prinsă pe peretele din faţă.

Dominic o privi pe sub pleoape, în timp ce mergea spre bar.

— Da, murmură el, am adus-o recent.

Madeline se apropie s-o vadă mai bine. Îi amintea de ceva…

Fără să observe cât de nemişcat o privea Dominic, studie casa mare, zugrăvită în alb şi negru, cu acoperişul de ardezie cenuşie lucind, proaspăt spălat de ploaie, şi ferestrele mici scânteind ca diamantele în lumina soarelui.

Îi aminta de vechea casă Courtney, aflată cam la jumătatea distanţă între a ei şi cea a Stantonilor. Dar, câtă vreme anii fuseseră blânzi şi iubitori cu conacul din tablou, casa Courtney fusese lăsată să se părăginească rău de-a lungul timpului, pierzându-şi frumuseţea.

De pe buze i se desprinse o şoaptă. Întotdeauna simţise un fel de afecţiune tristă faţă de conacul Courtney.

— A cui e?

— Casă, sau pictura? întrebă Dominic, venind lângă ea cu două pahare. Tabloul e al meu. L-am găsit întâmplător într-o zi, acoperit de praf. Nu arăta ca acum… În primul moment, rama mi-a atras atenţia. Când m-am uitat mai bine la pânză, mi-am spus că merită să fie recondiţionat – şi, după cum vezi…

Arătă cu paharul spre pictură.

— …A meritat.

— Aş putea să-l cumpăr? întrebă impulsiv Madeline, privindu-l cu ochi plini de speranţă. Îţi plătesc preţul întreg, se grăbi ea să adauge.

— De ce ţi-l doreşti?

N-o privea pe ea, ci tabloul, dar Madeline simţi o tensiune nou apărută.

— Îmi… îmi aminteşte de casa Courtney.

Dominic nu spuse nimic, îngustându-şi doar ochii, ca şi cum ar fi încercat să observe

asemănarea. Un timp, amândoi stătură tăcuţi.

— Cât de serioasă e povestea dintre tine şi Linburgh? întrebă el dintr-odată.

Madeline întoarse brusc capul, privindu-l surprinsă.

— Ce legătură are asta cu tabloul?

Fără să răspunde, Dominic continuă să privească pictura. Madeline se încruntă, întrebându-se ce se întâmpla în mintea aceea a lui atât de complicată.

După încă o pauză prelungită, o privi în sfârşit, cu ochii întunecaţi şi pătrunzători.

— Poţi avea ceea ce se află în ramă, în ziua când vei putea veni să-mi spui că ai reunţat pentru totdeauna la Linburgh.

Ochii ei se dilatară de uimire.

— De ce vrei să fac asta?

Singurul răspuns fu zâmbetul lui strâmb, iar Madeline îşi coborî privirea, în timp ce simţea un ghem strângându-i-se pe neaşteptate în muşchii abdomenului. Dominic încă o mai dorea. Tocmai i-o mărturisise.

Capitolul 7

Zguduită, Madeline se îndepărtă de Dominic, aşezându-se pe o canapea, în timp ce se chinuia să ascundă efectele aestei revelaţii.

Avusese nevoie de patru ani ca să treacă peste ultima ciocnire cu acel om, iar acum, după doar trei scurte întâlniri, el reuşea să şteargă acei patru ani ca şi cum nici n-ar fi fost!

Sorbi din pahar, cu ochii în jos, ştiind că o privea, o aştepta să spună ceva, să răspundă declaraţiei lui rostite pe un ton atât de firesc.

Înălţă capul, iar privirile li se întâlniră şi se susţinură, făcând ca prin tot trupul Madelinei să se reverse vechea fierbinţeală nicicând uitată. Dominic îşi deznodase papionul şi-şi descheiase primii nasturi ai cămăşii, lăsând să i se vadă gâtul robust şi bronzat. Gura Madelinei se uscă, silind-o să mai ia o înghiţitură din pahar, dar vinul alb slab nu făcu decât să-i aţâţe şi mai mult agitaţia din trup.

Madeline trase aer în piept, încet, controlat, simţind cum i se zbuciuma inima între coaste.

— Relaţia mea cu Perry nu te priveşte, reuşi ea să răspundă într-un târziu.

— Poate că nu, consimţi Dominic. Dar ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune oricum.

— Încă mai explorăm posibilităţile…

— Şi Christina van Neilson? interveni el netulburat, făcându-i sprâncenele fine să se arcuiască.

— Te-a apucat pasiunea bârfelor, Dom? întrebă ea cu o linişte aparentă, simţind cum palpitaţia din abdomen i se înteţea.

Zâmbetul lui abătut îl dădu de gol.

— Relaţiei dintre Linburgh şi van Neilson i s-a făcut multă reclamă, chiar şi aici. Şi, din câte ştiu eu, nu Linburgh a fost cel care i-a pus capăt.

Aştepta vreun comentariu din partea ei despre logodna anulată a lui Perry?

— Cum spuneam, încă mai explorăm posibilităţile, refuză Madeline să-i dea şi alte amănunte.

Cu un oftat nervos, Dominic plecă de lângă tablou.

— Nu încerc decât să înţeleg, Madeline, dacă are sau nu vreun drept să se simtă stăpân pe viaţa ta.

— Nimeni nu are asemenea drepturi în ceea ce mă priveşte, răspunse ea răspicat.

O studie un moment, observându-i limpezimea albastră a privirii, înainte de a replica încet:

— Adineaori, am spus că ştiu o cale de a pune capăt acestei discordii dintre familiile noastre.

Şi, netulburat, trecu la motivul pentru care veniseră amândoi acolo.

— După cum văd eu situaţia, continuă el, totul a început din cauza noastră. Prin urmare, de noi depinde ca să îndreptăm lucrurile…

— Aşa…? întrebă ea prudentă, îndemându-l să continue.

— …Încercând – atâta cât putem – să dăm ceasurile înapoi cu patru ani.

Madeline simţi că începea să-şi piardă calmul, dar se grăbi să se controleze.

— Şi cum ar trebui să răspund la o asemenea propunere, mă întreb? murmură ea răutăcios. Ştii, cred că ar fi mai bine să continui, înainte de a aştepta vreo reacţie de la mine.

Ironia ei făcu buzele lui Dominic să se arcuiască admirativ.

— Mă gândeam, răspunse el la provocare, pe acelaşi ton nepăsător, mă gândeam că o... o reconciliere publică, eventual... în weekendul care urmează, la Prestoni... ar putea să...

— Şi cum ai vrea să înscenăm această... minunată reconciliere? îl întrerupse cu voce tăioasă Madeline. Vrei cumva să... să mă înjosesc din nou la picioarele tale, astfel încât acum să-mi poţi acorda graţios iertarea şi – voilà! Totul va fi din nou bine şi frumos!

Dominic avu tupeul să zâmbească.

— Credeam că mai degrabă acum ar fi rândul meu să-mi cer iertare, sugeră el. La urma urmei, nu cred că distinsa lady pe care o văd aici în seara

asta s-ar mai înjosi în faţa cuiva.

— Şi-atunci, cum te gândeşti să jucăm această… scenă a reconcilierii?

Era curioasă, sincer curioasă să afle ce plan rocambolesc ticluise. Îl cunoştea pe Dominic, ştia cum funcţiona mintea lui întortocheată. Niciodată în viaţa lui nu abordase vreo problemă simplu şi de-a dreptul.

— Aş putea să mă prosternez eu la picioarele tale, cred, murmură el gânditor. Şi te-aş lăsa pe tine să acorzi graţios iertarea. Dar…

Oftă uşor, meditativ.

— La fel ca tine, nu mă văd în rolul solicitantului umil.

Nici Madeline nu-l vedea. Dominic era un om prea mândru ca să se târască.

— Prin urmare, continuă el încet, măsurându-şi cuvintele pentru a obţine un efect maxim, mă întrebam ce-ai zice să jucăm un scurt episod de… ia să vedem, cum să spun? murmură îngândurat, cu o privire speculativă. Cochetărie cred că e un cuvânt destul de potrivit, dar sună cam demodat,

şi presupun că flirt e mai aproape de adevăr. Te-ar interesa să ai un mic flirt cu mine? o invită el, provocând-o cu o lucire batjocoritoare în ochi.

Numai aceeaşi obrăznicie în sine era de ajuns pentru a o face să zâmbească.

— Hmm… îşi ţuguie ea buzele, cu o afectare pe care o învăţase de la contemporanele ei din Boston, dar n-o folosea decât rareori. Cuvântul flirt sună îngrozitor de capricios, Dominic.

Vocea îi era plină de savoir-faire, iar cu mâna schiţă un gest leneş.

— Am putea, desigur, doar să ne strângem mâna şi să ne prefacem că ne-am împăcat, nu? sugeră ea. Ar fi mult mai civilizat decât un flirt. Ce zici, Dominic, să ne purtăm doar ca doi buni prieteni? îi propuse, imitându-i tonul ironic.

— Nu mă iei în serios, o acuză el cu gravitate.

Madeline îl privi cu ochi mari.

— Nu mai spune! Tu chiar vorbeai serios?

— Dumnezeule! oftă Dominic, cedând primul. Chiar eşti incorigibilă, nu-i aşa?

În timp ce o senzaţie de triumf îi însufleţea sângele în vene, Madeline îşi păstră aerul sarcastic.

— O, dar văd că eşti serios! exclamă ea şocată.

Dominic mormăi printre dinţi ceva deloc plăcut la auz. Furios, luă o înghiţitură din pahar.

— N-au exagerat, nu-i aşa, când a spus că te-ai făcut de nerecunoscut? comentă el, cu o grimasă de dezgust. Sperasem să se refere numai la înfăţişare, dar te-ai schimbat complet, este?

— În ce sens? muşcă Madeline de bună-voie momeala.

— Toată sofisticarea asta blazată!

— Vai, dar îţi mulţumesc…! imită ea calmul tărăgănat din Boston, deşi fierbea în sinea ei. Mă bucur să descopăr că nu mi-am irosit de pomană patru ani din viaţă.

— Termină! se răsti Dominic, trântindu-şi paharul pe masă.

Madelinei îi scăpă un oftat.

— Iartă-mă, murmură ea cu voce grea. Aş

vrea să fim prieteni, Vicky. Măcar pentru Vicky, dacă nu şi pentru noi înşine. Dar nu ştiu dacă o prietenie între noi doi ar fi vreodată posibilă.

Nu crezuse că s-ar fi ostenit să-i răspundă. Totuşi, după ce trase adânc aer în piept, Dominic îl expiră încet, într-un oftat prelungit.

— Da… murmură el. Aici, tind să-ţi dau dreptate.

Se întoarse cu faţa spre ea şi se priviră serioşi. În vibraţiile dintre ei se simţea un amestec ciudat de amintiri: durere şi iubire.

— De ce-ai făcut-o, Madeline? întrebă el pe neaşteptate, cu glasul scăzut şi îngroşat. De ce-ai fugit aşa?

Madeline coborî privirea.

— Mai bine să nu dezgropăm morţii, propuse ea abătută. Eram atât de tânără şi necugetată, iar tu erai…

— Cum eram? murmură el.

Văzând că ezita, o apucă de umeri, ridicând-o în picioare. Avea o expresie aspră, sfredelindu-i ochii cu o privire tenebroasă, pătrunzătoare.

— Ce scuză am eu pentru ceea ce s-a întâmplat acum patru ani? întrebă, zgâlţâind-o uşor, fără să se poată stăpâni, cu degetele înfipte în carnea umerilor. Uşor ţi-e ţie să-ţi foloseşti tinereţea şi impulsivitatea ca scuze pentru cum te-ai putat. Dar ce scuze am avut eu? Spune-mi, dacă ştii cumva, mârâi el în continuare, pentru că m-ar ajuta să înţeleg un lucru pe care n-am reuşti să-l justific în patru ani nenorociţi!

Ochii Madelinei se umplură de lacrimi.

— Nu ştiu, şopti ea, zguduită. Pur şi simplu nu ştiu ce-ai crezut sau ce-ai simţit atunci, Dominic! Cum aş putea şti, când tu nu mi-ai îngăduit niciodată să et cunosc?

Gura i se arcui în jos, cu toată amărăciunea şi frustrarea pe care le adunase în ultimii patru ani.

Strângând din dinţi, făcu un efort să se calmeze şi îi adresă un zâmbet atât de blazat pe cât o acuzase el că era.

— Mai bine consideră-te norocos că ai scăpat atât de uşor, propuse ea acru, în loc de a încerca

să înţelegi. Ce mai contează, când tot ce s-a întâmplat a fost un dezastru?

În loc de a se înfuria şi mai tare, aşa cum se aşteptase, Dominic zâmbi trist, lăsând-o să se îndepărteze de el.

— „Un dezastru” e un răspuns atât de simplu, nu-i aşa? Dar, continuă el mai serios, deruta pe care o lasă în urmă e cauza adevăratelor probleme.

Se rezemă de bar, înfundându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor negri, cu o expresie gravă.

— Deruta pe care am lăsat-o în urma noastră, Madeline, i-a afectat şi continuă să-i afecteze pe toţi cei apropiaţi nouă. Avem o responsabilitate faţă de ei şi trebuie să facem ceva, conchise el categoric.

— Îi voi spune Ninei să scrie invitaţii pentru toţi membrii familiei Stanton, sugeră Madeline, şi voi veni să le predau personal. N-am intenţia să mă implic în conflictul ăsta, Dominic, îl preveni ea. Iar familiile noastre o vor afla imediat ce am

ocazia s-o arăt – dacă, mai bine zis, familia ta va apărea din nou în compania familiei mele.

— N-au venit la Lassiteri, pentru a-ţi lăsa ţie timp să te acomodezi, Madeline. N-a fost un mesaj personal la adresa ta.

— Ştiu. Am reuşit să deduc şi singură.

Ridică spre el o privire rece.

— Nu eu am deprins obiceiul de a interpreta toate gesturile ca pe nişte insulte, Dominic, îi aminti ea. Încă mai ţin mine cât de calzi şi iubitori au fost cu mine părinţii tăi.

— Ţin mult la tine, spuse el încet.

Inima Madelinei se strânse dureros.

— Da, dădu ea din cap. Şi eu ţin la ei. Iar mâine seară le voi face o vizită, ca să le-o şi spun – aducând şi invitaţiile Ninei, pentru a îndulci pastila amară a faptului că Madeline Gilburn le ameninţă din nou liniştea.

Dominic se rezumă să zâmbească.

— Şi ce crezi că va avea de spus tatăl tău despre asta?

Cu un gest nervos, Madeline răspunse

încăpăţânată:

— Va fi nevoit s-o accepte.

Apoi întoarse capul spre el, cu o expresie la fel de iritată.

— Nu înţeleg de ce ai lăsat lucrurile să se lungească atâta, Dominic! Dacă eram acasă, aş fi avut grijă ca toată aiureala asta să înceteze de mult!

— Serios? replică el ironic. Încep să-mi dau seama cât de puţin cunoşti problema.

O privi gânditor, păstrându-şi poziţia nonşalantă.

— Ştiai, de exemplu, că tatăl tău şi al meu au fost cât pe ce să se încaiere din cauza despărţirii noastre? Ştiai că tatăl tău şi-a retras toate conturile din banca noastră, într-o perioadă foarte dificilă pentru noi – şi o ştia? Mai ştiai, continuă el necruţător, că chiar în clipa sa tatăl tău încearcă să obţină finanţarea unei mari bănci dar, ca de obicei, toţi se codesc să accepte o idee de-a lui Edward Gilburn?

Madeline era atât de uimită, încât Dominic îşi

dădu seama că era o veste nouă pentru ea.

— L-aş finanţa eu, Madeline, spuse el. La cel mai mic semn, i-aş da banii care să-l ajute să-şi pună ideea pe picioare. Dar e atât de-al dracului de încăpăţânat, încât nici nu vrea să discute cu mine!

— Ai încercat să-l abordezi?

Madeline era vizibil zguduită, cu obrajii palizi pe sub fondul de ten subţire.

— De două ori, dădu din cap Dominic, întorcându-se să-şi ia paharul. Şi nici nu s-a deranjat să-mi confirme primirea apelurilor telefonice.

— Încăpăţânat bătrân, bombăni Madeline. Şi ce propui să facem?

Dominic se întoarse din nou cu faţa spre ea.

— Trebuie să-i dăm impresia că ne gândim să mai facem o încercare, îi răspunse. E singurul lucru care ar topi gheaţa dintre ei. Întotdeauna i-a încălzit ideea că noi doi am fi un cuplu. La naiba, scrâşni el, aş spune chiar că au avut o contribuţie destul de însemnată în a te împinge spre mine!

Dacă stau să mă gândesc, toţi ne-am repezit. Toţi suntem vinovaţi că am încolţit prada, uitând că ea avea obiceiul să riposteze zgâriind şi muşcând.

— Din câte-mi amintesc eu, tu ai fost cel încolţit, murmură Madeline, amintindu-şi îngrozitoarea noapte când încercase să-l seducă.

— Eram destul de matur ca să fiu stăpân pe deciziile mele. Tu nu erai.

— Nu obişnuiesc să flirtez, Dom.

— Da, n-am uitat, răspunse el serios, cu privirea furată de o amintire. Atunci, ce-ai zice de-o relaţie romantică?

— Ce…? Încă una?

— Da, dar de data asta va fi altfel. Doar niciunul dintre noi nu e în pericol să repede vechile greşeli, nu? Chiar tu mi-ai spus la telefon că ţi-ai învăţat bine lecţia, iar eu…

Zâmbi, gândindu-se la ceva numai de el ştiut.

— Pentru mine, împrejurările vor fi diferite. Deci, ce-ar fi să ne permitem o mică poveste romantică? Cu siguranţă, nu suntem imuni unul faţă de celălalt, aşa că nu ne-ar fi greu să dăm

impresiade credibilitate.

O provocare? se întrebă Madeline, simţind furnicăturile ispitei prin terminaţiile nervoase. Vechea Madeline avusese întotdeauna o mare slăbiciune faţă de provocări.

— Şi gândeşte-te cum s-ar dezumfla toate bârfele alea veninoase, dacă am fi văzuţi din nou împreună.

— Şi toate mămicile alea cu apucături de combinatoare, râse Madeline, cum se vor mai tângui de disperare!

Nina îi povestise cum îl vânau pe Dominic mamele ambiţioase, împingându-şi spre el fiicele.

— Vicky va fi în culmea mulţumirii, continuă el. Iar părinţii s-ar teme atât de tare să nu ne certăm din nou înainte de a apuca să ne căsătorească, încât toată ziua şi-ar face vizite ca să planifice nunta până să ne tragem noi respiraţia! S-ar putea să fie…

— …De-a dreptul înspăimântător, i-o reteză scurt Madeline, temperându-i entuziasmul. Nu mai rămâne decât să propui să ne logodim din nou!

— Şi de ce nu? replică el.

Madeline îl fulgeră cuprivirea.

— Şi ce vom face când tot bâlciul se va termina, şi toţi au să se iubească din nou la nebunie? Când Nina va fi măritată, în prezenţa întregului clan Stanton, iar Vicky nu se va mai simţi trasă în două direcţii contrare? Vom rămâne în mrejele încâlcite ale unei false poveşti de dragoste, încercând să ne descurcăm singuri.

— Toate la timpul lor, comentă el nepăsător. Doar dacă nu cumva te temi că te-ai putea îndrăgosti iar de mine.

Madeline se burzului imediat, înălţându-şi cu dispreţ trufaş sprâncenele fine.

— Tu vrei ca această… aşa-zisă poveste de dragoste să meargă înainte, sau nu? îl întrebă ea.

— Scuză-mă, zâmbi Dominic, însă n-am putut rezista ispitei; mă aşteptam să mi-o arunci în faţă, dar n-ai făcut-o, aşa-i?

Refuzul ei de a comenta îl făcu să râdă încet.

— Deci, încheiem un pact de a ne comporta ca doi amorezi topiţi de adoraţie până ni se

împacă familiile, sau nu?

Madeline îl privi câteva momente în ochi. Ar fi meritat riscurile, numai ca să vadă cum cădeau toate acele măşti condescendente din jur.

Trase adânc aer în piept.

— Şi cum propui să… punem în mişcare această farsă? întrebă ea.

Era o acceptare şi o ştiau amândoi.

— Dar să nu propui din nou petrecerea de la Prestoni, îl preveni, adăugând acru: nu mă mai interesează reconcilierile în public… Experienţa asta amară mi-a fost de ajuns, o singură dată.

— Lovitură sub centură, Madeline, o dojeni Dominic, după care se ridică brusc, destinzându-şi umerii încordaţi. Mâine iei prânzul cu Vicky, nu? Voi veni şi eu, dacă eşti de acord. Ăsta va fi începutul, cred.

— Perfect, acceptă Madeline, întorcându-se încet spre uşă.

— Unde te duci? exclamă el consternat.

— Acasă, îl informă ea rece. Am discutat tot ce aveam de discutat, iar acum e timpul să plec.

De fapt, abia aştepta să scape. „Prea mult Dominic Stanton face rău la sănătate!” se avertiză ea în gând.

— Continui să poţi fi enervantă, atunci când vrei, mormăi el, ajungând-o din numai trei paşi. Şi, apropo, să ştii că-mi place, adăugă.

— Ce-ţi place?

— Noua Madeline. O vrăjitoare sofisticată… Te-apucă bâţu numai când te gândeşti.

— Dominic, îl preveni ea, neavând deloc chef de complimentele lui argotice.

— Tocmai m-am gândit la ceva, propuse Dominic, făcându-i nervii să tresară când se apropie, imobilizând-o în dreptul uşii închise. N-ar strica să exersăm puţin, cât timp o putem face fără martori.

— C-ce vrei să spui…?

— Să ne atingem… ridică el din umeri. Să ne sărutăm… Manevre din astea.

Înţelegându-i prea târziu intenţiile, Madeline încercă să se strecoare pe lângă el, numai pentru a se pomnei strânsă la pieptul lui.

— Nu! strigă ea.

Dominic o ignoră, cu un zâmbet în parte jucăuş, în parte pătimaş, pe buze.

— Ai cea mai delicioasă siluetă pe care am avut vreodată plăcerea s-o strâng în braţe, îi spuse el încet. Rochia asta ar trebui să poarte un semnal de avertizare, atât de provocatoare e!

Îşi coborî senzual mâinile peste trupul ei, de la sânii gingaşi până la şoldurile pietroase, dar Madeline nu-şi putu stăpâni un mic oftat de plăcere.

— Şi gura asta... murmură el. Gura asta adorabilă, ca zmeura...

— Nu...!

Prea târziu! Dominic îşi coborî capul şi-i captură buzele, iar în timp ce Madeline se străduia să nu reacţioneze, totul în trupul ei o luă razna.

— Mai respiră o dată adânc, Madeline, o sfătui el încet, cu gura atât de aproape de a ei încât cuvintele vibrau tremurătoare de pe o pereche de buze pe alta. Vei avea nevoie, fiindcă

exerciţiul ăsta n-a fost de ajuns. Nici pe departe.

De data asta, tot ceea ce lipsise din primul sărut se regăsi în al doilea. Căldura – o dogoare care-i ardea buzele, silindu-le să se despartă. Pofta – care făcea limba lui Dominic să i se strecoare în gură pentru a se lupta lacomă cu a ei. Şi pasiunea – o pasiune atât de intensă, încât îi smulse Madeline un geamăt, în timp ce trupul îi luă foc, flăcările dansând ca nişte aplauze pentru un spectacol după care simţurile ei flămânde tânjiseră ani de zile.

Copleşită, se smulse de lângă el, ajutată de furie şi de dezgust când se răsti într-o şoaptă răguşită:

— Asta a fost o greşeală. Nu trebuia s-o faci.

— De ce? întrebă el senzual şi cald, mângâindu-i părul ca şi cum ar fi liniştit un ied speriat, nu o femeie inflamată de sexualitate.

— Fiindcă praful s-a ales de toate planurile noastre, îl informă ea rece. Voi căuta altă cale pentru a vindeca ruptura dintre familii. Şi fără ajutorul tău!

— Numai pentru că te-am sărutat?

Suna înspăimântător de sarcastic. Madeline îşi simţi obrajii înroşindu-se atât de tare, încât umilinţa o arse până-n măduva oaselor.

— Trebuia să fac ceva ca să pătrund prin zidul ăsta de gheaţă cu care te-ai înconjurat, spuse el în derâdere. Dumnezeu mi-e martor că n-am convinge pe nimeni de nimic, dacă m-ai congela de fiecare dată când m-aş uita, numai, la tine!

Dispreţul din cuvintele lui o făcu să ridice capul.

— Ei bine, acum nu mai trebuie să-ţi faci griji pentru reacţiile mele, replică ea, întorcându-se cu mişcări ţepene, pentru a pune o mână tremurătoare pe clanţă. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine, Dominic. Te rog, lasă-mă să plec.

— Nu fi proastă! scrâşni el, redevenind în sfârşit serios. Doar nu poţi să dai bir cu fugiţii doar pentru două sărutări neînsemnate!

Neînsemnate! Dacă nu ieşea imediat de-acolo, avea să-l lovească! Reuşi să deschidă uşa, în pofida mâinii lui care continua s-o apese.

— Linburgh e cauza?

Dominic o urmă în hol, unde o apucă de braţ, răsucind-o spre el.

— Fiindcă, dacă aşa e, mai bine mi-ai spune-o, în loc să joci teatrul ăsta – atâta indignare feciorelnică, numai pentru un afurisit de sărut!

Madeline se întoarse spre el, cu oschii scăpărând de furie.

— Nu, spuse ea crispată, nu e nici Perry, şi niciun alt bărbat. Dacă vrei să ştii adevărul, fără niciun fel de menajamente, am să ţi-l spun. M-am întors pentru că am sperat că patru ani fuseseră de ajuns ca să înţeleagă toată lumea că am avut dreptate. Dar se pare că n-au fost de ajuns. Aşa că declar acum, clar, ca să nu încapă nicio îndoială. Nu sunt disponibilă, nici pentru cochetării, nici pentru flirturi şi nici pentru relaţii romanţioase, simulate sau nu, cu tine. Şi nu fiindcă sentimentele mele s-ar îndrepta spre un alt bărbat. Numai pentru că nu te doresc!

— Ai terminat? întrebă el scurt.

Madeline dădu din cap.

— Atunci, te duc acasă.

Străbătură distanţa într-o tăcere împietrită care se reflecta în duritatea de granit a trăsăturilor lui. Dominic o conduse până la uşă, şi abia acolo răspunse la toate cuvintele pe care Madeline i le aruncase în faţă.

— Eşti o mincinoasă, Madeline, începu el. Nu ştiu dacă mă minţi numai pe mine, sau şi pe tine însăţi. Dar asta faci: minţi. Ar reacţionat la fel cum am reacţionat şi eu faţă de tine – cu o patimă şi o poftă adunate în patru ani lungi şi frustanţi. Gândeşte-te la asta, la noapte când vei zăcea în pat, în toată splendoarea singurătăţii tale. Şi să te mai gândeşti la încă un lucru…

Îşi apropie faţa de a ei, cu o furie atât de intensă încât i se vedea pulsând prin vene.

— Dacă această… situaţie dintre familiile noastre nu se rezolvă curând, nu numai Vicky va avea de suferit mai mult decât suferă deja, ci şi tatăl tău va intra în nişte dificultăţi financiare cumplite! Are nevoie de ajutorul meu şi nu-l poate obţine altfel decât cooperând cu mine!

Gura lui îi administră un ultim sărut, usturător, după care Dominic plecă furios, în timp ce Madeline îl privea fără o vorbă, prea zguduită de adevărul insuportabil al cuvintelor lui.

Ochii îndureraţi i se umplură de lacrimi când îl văzu intrând în lift şi apăsând pe butonul de coborâre. Simţea nevoia disperată de afugi după el şi chiar făcu un pas şovăitor, înainte de a-şi impune să rămână pe loc, privind cum se închideau uşile ascensorului peste chipi lui dur şi furios.

Vechea Madeline era cea care ar fi alergat după bărbatul ei. Cea nouă îşi păstra mândria cu orice preţ.

Capitolul 8

Nu venise. De ce se aşteptase să-l vadă apărând, Madeline nu ştia. Dar speranţa o urmărise în tot timpul felului întâi şi tocmai începea să i se risipească, în timp ce aşteptau să le fie servit al doilea.

— Îţi spun eu, Maddie, continua Vicky să turuie emoţionată, dacă îl înhaţ pe ăsta, am să-l fac pe tatăl meu să-şi înghită toate comentariile alea dispreţuitoare despre neputinţa femeilor într-o lume a bărbaţilor! Şi arată de-a dreptul delicios! …

Şi atunci îl văzu, încadrat între aplicele de alamă de la intrarea în restaurant – şi inima i se opri în loc, după care începu să-i lovească dureros coastele.

Deci, tot venise, la urma urmei. În ciuda tuturor cuvintelor veninoase pe care i le aruncase în faţă, venise, iar Madeline fu nevoită să-şi muşte dureros buza de jos pentru a-i opri tremurul, pradă unui neaşpteptat val de însufleţire.

Atâta despre dispreţul noii Madeline! îşi spuse ea ironic, privindu-i ochii cenuşii ca ardezia care scurtau mesele ocupate.

Le văzu. Peste creştetul capului lui Vicky, Madeline îl văzu cum o fixa cu o privire fermă şi trebui să-şi încleşteze sub masă mâinile tremurătoare, în timp ce Dominic pornea spre ele.

— …American până-n măduva oaselor, spunea Vicky mai departe. Înţelegi ce vreau să zic. Numai muşchi pietroşi şi politeţe sexy. Are o faţă ca a lui Superman şi un trup pe măsură.

Făcu o pauză, îngăduindu-şi un fior slab. Madeline, însă, nu observă. Era prea ocupată să urmărească înaintarea lui Dominic, incapabilă să-şi desprindă ochii dintr-ai lui.

— Bună, Madeline, o salută el calm, oprindu-se lângă scaunul surorii lui.

Auzindu-i glasul, biata Vicky tresări, aproape căzând de pe scaun. Sporovăiala i se opri brusc.

Madeline coborî privirea spre ea. Parcă ar fi împietrit de-a binelea, cu groaza întipărită pe faţa albă ca hârtia. Ridică o privire opacă spre Dominic.

— Bună, Dominic, răspunse ea încet la salut.

— Vă deranjează dacă iau şi eu loc? ceru el permisiunea, netulburat.

— Dom… încercă Vicky, răguşită, să articuleze o rugăminte.

— Mută-ţi poşeta pe scaunul celălalt, ca să-i

faci loc fratelui tău, îi spuse cu blândeţe Madeline.

În clipa când Dominic se aşează, lângă el apăru un ospătar, interesându-se cu ce să-l servească pe domnul.

— Beau doar o cafea, când le-o aduci şi domnişoarelor, răspunse nepăsător Dominic; apoi se întoarse din nou spre Madeline. Şi cum mai merg planurile pentru nuntă? vru el să ştie.

— Foarte bine, răspunse ea. Mai e o lună întreagă până la ziua cea mare, dar o ştii pe Louise, le face pe toate din timp, adăugă zâmbind.

— Charles Waverley e un om cumsecade, comentă serios Dominic. Sper ca Nina să fie fericită cu el.

— Nu mă îndoiesc.

Madeline aruncă o privire spre Vicky. Biata fată era chinuită de o tensiune îngrozitoare şi stătea cu capul în piept şi mâinile ascunse sub masă, probabil încleştate. Ochii lui Madeline se umplură de milă tandră, în timp ce revenea spre Dominic. Acesta ridică uşor din umeri, cu gura arcuită într-o expresie de tristeţe.

— Îl cunoşti bine pe Charles? întrebă ea, vorbind pe un ton calm şi firesc.

— Destul de bine.

Îi văzu braţul mişcându-se şi bănui că-şi apucase sora de mâini. Într-adevăr, Vicky ridică brusc privirea, pentru a vedea zâmbetul încurajator al fratelui ei.

— Şi Vicky şi-a închipuit la un moment dat că era îndrăgostită de el – nu-i aşa? o întrebă el, pe un ton de tachinărie blândă.

— Nu-i adevărat! se însufleţit Vicky. Nu-i genul meu! E prea… prea…

— Insipid? sugeră Madeline.

Fu răsplătită de Vicky cu un zâmbet abătut.

— Înţeleg la ce te referi, continuă ea. E atât de… atât de…

— Insipid? replică la rândul ei Vicky şi amândouă izbucniră în râs.

— Voi, femeile, sunteţi întotdeauna aşa de afurisite când discutaţi despre câte un bărbat? întrebă blajin Dominic.

— Bucură-te că ai sosit la timp, murmură

provocator Madeline. Tu urmai la rând!

— Nu, acuma, serios! se grăbi Vicky să intervină, temându-se să nu izbucnească o nouă ceartă. Charles şi Nina se potrivesc perfect. Ea are nevoie de un bărbat care s-o protejeze şi s-o răsfeţe.

— Iar tu nu ai? întrebă ironic fratele meu. Credeam că tuturor femeilor le place să fie răsfăţate.

— Dumnezeule, nu! se cutremură Vicky. Bărbatul meu ideal trebuie să fie puternic şi hotărât, dacă vrea să mă cucerească. Eu am nevoie de o relaţie plină de provocări, nu de dependenţă totală. Trebuie să fie…

Privirea îi cutreierase nervoasă restaurantul – iar acum, dintr-odată, se opri, retezându-i şi şirul cuvintelor.

— Doamne, şopti ea, apucând repede mâna Madelinei peste masă. El e! şopti surescitată. Nu…! Nu te întarce! Este cel despre care-ţi vorbeam înainte de a sosi Dim – ştii… şopti, la vederea privirii nedumerite a Madelinei. Cel

care… Dumnezeule, exclamă cu voce înecată, vine încoace!

Dominic se uită curios în direcţia unde privea sora lui, iar Madeline, văzând feţele amândurora şi fără să ştie la cine se uitau, observă că Vicky se înroşea, iar Dominic pălea. Privirea lui reveni spre ea, cu o expresie rece şi acuzatoare care aproape o făcu să se albească.

— Nu ştiam că aşteptai pe cineva, scrâşni el cu un glas de gheaţă.

— N-aştept pe nimeni, negă Madeline încruntându-se.

— Madeline! răsună în acel moment numele ei, făcând-o să încremenească un moment, până înţelese ce anume risipise buna dispoziţie a lui Dominic, înfuriindu-l atât de tare.

În acel moment se întâmplară simultan mai multe lucruri.

Ospătarul sosi cu felul doi.

Ochii lui Vicky se dilatară, apoi pleoapele i se coborâră, când îşi dădu seama că noul-sosit nu venea să-i vorbească ei, ci pentru că o cunoştea pe

Madeline.

Iar lângă masa lor apăru Perry, spre nedumerirea chelnerului care încerca să le servească. Se aplecă s-o sărute pe obraz.

— Ce-i cu tine aici? întrebă ea surprinsă.

Perry... Superman? Oare Vicky avea orbul găinilor?

— La fel ca tine, cred, zâmbi Perry. Iau masa cu Forman.

Forman, repetă amărâtă Madeline în sinea ei. Superman. Deci, Forman era măreţul client american al lui Vicky.

Se ridică, întorcându-se să-i zâmbească celuilalt.

— Forman, ce plăcere să te revăd.

— Bună, Madeline, zâmbi şi Forman, strângându-i mâna.

Râse, când ospătarul fu cât pe ce să-şi scape tava pe jos.

— Cred că am cam încurcat circulaţia pe-aici...

De bine de rău, chelnerul termină de servit şi

se retrase repede, iar Madeline putu face prezentările. Dominic se ridicase deja în picioare.

— Ea e fata pe care mureai s-o cunoşti, îi spuse ea lui Perry. Prietena mea Vicky – Victoria Stanton – Perry Linburgh.

— Aceeaşi Vicky pe care Madeline a legat-o de un copac, odată când se jucau de-a cowboyii şi indienii, şi pe urmă a uitat-o acolo? întrebă amuzat Perry.

Vicky râse.

— Şi pe-asta ţi-a spus-o?

Mâna îi fu luată şi strânsă cu căldură, în timp ce ochii căprui ei oscilau între Madeline şi Perry.

— Ţi-a povestit şi cum m-a împins pe râu într-o barcă spartă şi a stat să vadă cum mă scufund?

Perry se arătă cuviincios de îngrozit.

— E vorba de râul acela îngrozitor pe lângă care m-a pus să mă plimb în weekendul trecut? Pariez că n-ai mai putut de bucurie, când a plecat!

— A, nu! negă sincer Vicky. Mi-a fost îngrozitor de dor de ea.

— Tuturor ne-a fost, interveni Dominic,

provocând o scurtă tăcere pe care numai Forman Goulding n-o înţelese.

Apoi, îi zâmbi scurt lui Perry.

— Ne-am mai cunoscut, Linburgh, spuse el, dând rece şi arogant din cap.

— Îmi amintesc, răspunse la fel de rece Perry.

— Forman… se grăbi Madeline să-l atragă pe celălalt american în grupul lor. Pe Vicky cred că ai cunoscut-o deja, murmură, dar pe fratele ei nu cred că-l cunoşti. Dominic, întoarse ea o privire glacială spre el, acesta este Forman Goulding. Conduce ramura europeană a firmei Linburgh.

După ce prezentările luară sfârşi, Perry se uită la ceas.

— Mă bucur că te-am găsit aici, Madeline, spuse el repede. Voiam să te sun mai târziu, ca să aflu la ce oră vrei să fim la Prestoni, sâmbătă.

Cu coada ochiului, Madeline îl văzu pe Dominic devenind rigid.

— Numai că sâmbătă după-amiază am programată o întâlnire, care s-ar putea să mă facă să întârzii puţin, dacă petrecerea începe devreme.

— Nicio problemă, îl asigură Madeline, căreia îi venise dintr-odată o idee, în timp ce se uita de la Vicky la Forman Goulding. E o petrecere fără formalităţi, aşa că nu-ţi face probleme pentru locurile de la masă. Şi, continuă ea cu falsă nepăsare, dacă Forman vrea să ni se alăture în weekendul ăsta, sunt sigură că pe Vicky n-ar deranja-o să fim patru.

Dominic era furios; aproape că-l fimţea fierbând, pe sub calmul său aparent.

— Ai făcut-o anume ca să mă enervezi! o acuză el, după ce americanii plecară. Părea să fi uitat de prezenţa surorii lui la masă.

Madeline, însă, nu uitase.

— Vino sâmbătă la cină, îşi invită ea prietena, iar apoi vom putea pleca împreună cu toţii.

— Of, Madeline! gemu Vicky, simţindu-se încolţită. Ştii doar că nu pot veni la tine acasă! Nici măcar la Prestoni nu voiam să vin, fiindcă…

Îşi muşcă nervoasă buza, fără să mai termine.

— Vezi ce-ai făcut? mormăi Dominic. Acum,

ce naiba vrei să facă Vicky? Să-i informeze pe părinţii noştri, pe cel mai firesc ton, că sâmbătă va lua cina la Gilburni, şi să le pretindă să accepte fără a se simţi deloc lezaţi?

— Vino şi tu! i-o întoarse Madeline, descumpănindu-l complet. Gândeşte-te, e soluţia ideală! Tatăl tău nu-şi poate permite să jignească nişte oameni cu prestanţa lui Perry şi a lui Forman. Nu se poate să nu ştie că Vicky vânează contul lui Forman. Faptul că amândoi îşi petrec weekendul la mine acasă n-ar trebui să prejudicieze şansele lui Vicky. Nu are tatăl tău deviza că problemele personale nu trebuie lăsate să încurce afacerile? îl provocă ea.

— Auzi, ai dreptate! interveni surescitată Vicky. Tăticul n-are cum să protesteze!

— Dar tatăl Madelinei poate să protesteze, se amestecă Dominic, iar el n-are de ce să-şi facă scrupule pentru amestecul dintre problemele personale şi cele de afaceri. Ai uitat, surioară dragă, că Stantonii sunt la fel de nebineveniţi în casa Gilburn pe cât sunt şi Gilburnii în casa

noastră?

— Şi ce propui? întrebă Madeline. Să tot fugim unii de alţii ca de ciumă, numai din cauza unui conflict prostesc care nici n-ar fi trebuit să fie lăsat să degenereze?

— Ţi-am spus aseară la ce soluţie mă gândesc! răspunse răstit Dominic.

— Da, iar eu ţi-am spus ce părere am despre soluţia ta!

— Aseară? interveni Vicky cu voce tăioasă. V-aţi întâlnit aseară?

— Porcule, mârâi Madeline la Dominic, înroşindu-se la faţă.

— Deci, nu acum vă vedeţi pentru prima oară, după întâlnirea de la bancă, săptămâna trecută?

— Tu ai vrut-o, insistă Dominic, neînduplecat.

— De câte ori v-aţi mai întâlnit? continuă bănuitoare Vicky.

— O dată, şi a fost de-ajuns! răspunse Madeline cu înverşunare.

— De două ori, o corectă netulburat Dominic.

Mai ţii minte întâlnirea de la râu?

— Dumnezeule, ce diavoli mai sunteţi! exclamă Vicky.

— Se răceşte mâncarea, oftă Madeline, aşezându-se la loc.

— Mai ştie şi altcineva că vă întâlniţi în secret?

Vicky se purta ca un câine care tot roade un os, punând mereu întrebări, formulând singură răspunsurile, în timp ce Madeline şi Dominic îşi purtau propria lor bătălie.

— Şi cu Perry Linburgh cum e? vru ea să ştie. Sau cu Diane Felton, la o adică?

Madelinei îi fu imediat atrasă atenţia. Îl sfredeli pe Dominic cu o privire.

— Şi cine e Diane Felton? întrebă ea mătăsos.

— Ai s-o cunoşti sâmbătă seara, răspunse Dominic cu un zâmbet acid. Personal am să vă prezint una alteia – când o voi aduce la cină, la tine acasă!

— N-o să-ţi placă, Madeline, interveni absentă Vicky, încercând să asimileze

surprinzătoarele descoperiri. E una din căţelele alea sofisticate pe care le preferă el în ultima vreme…

— Ai grijă, bucăţică, o preveni fratele ei, după care adăugă în derâdere spre Madeline: ştii genul, iubito. Nu foarte diferită de noua Madeline.

* * *

— Nu permit! pufni Edward Gilburn. Nu permit ca acel Stanton să intre în casa mea!

Madeline oftă nervoasă, făcându-l să se încrunte şi mai tare.

— Şi-ţi spun cinstit, Madeline, continuă el trufaş, sunt uimit că l-ai invitat, după tot ce-a făcut!

Clătină din cap, dezgustat.

— Credeam că ai învăţat de data trecut lecţia, în ceea ce-l priveşte.

— Edward! se răsti Louise.

Era atât de neobişnuit ca Louise să strige la soţul ei, încât acesta aproape că se aşeză la loc,

surprins.

— Poate n-ar strica să ţii seama şi de postura dificilă a Madelinei, în toată povestea asta. Nu ea ţi-a cerut să te cerţi cu Stantonii.

— Nu mie, nouă, Louise, nouă! o corectă el furios.

— Ba ţie, Edward, insistă Louise. Tu şi James Stanton sunteţi cei care v-aţi certat. Beth Stanton şi cu mine am fost doar duse de val, pe când Vicky şi Nina, sărmanele, au nimerit la mijloc! Cum crezi că se simte Madeline, ştiind că prietena ei din copilărie nu mai e binevenită la ea în casă?

— Am zis eu ceva de Vicky? ripostă Edward. Vicky e binevenită aici oricând doreşte! exclamă el. Fratele ei, însă, ei, el e altă mâncare de peşte! El a rănit-o pe fetiţa mea, şi…

— Amândoi s-au rănit între ei, Edward. Te rog să nu uiţi asta. Iar Madeline are dreptate. E timpul să dăm totul uitării.

Madeline începea să blesteme momentul când se hotărâse să discute problema la masă, când interveni o voce subţire şi blândă din partea

cealaltă a camerei:

— Am o idee.

Toate feţele se întoarseră surprinse spre Nina, care îi privea cu un zâmbet nesigur.

— După părerea mea, spuse ea şovăind, Madeline are la fel de mult ca noi dreptul să invite la ea în casă pe cine vrea. Dar, pe de altă parte, nu cred că-i poate pretinde tăticului să stea liniştit la cină, cu un om cu care n-a schimbat o vorbă de patru ani…

— Îţi mulţumesc, îngeraşule, răspunse ţeapăn Edward Gilburn, umflându-se în pene să vadă că Nina îi acorda sprijinul.

— Deci, continuă Nina, trăgând adânc aer în piept, cred că ar trebui s-o lăsăm pe Madeline să-şi invite musafirii la cină… în particular, propuse ea. Şi, pentru ca familia Stanton să nu se simtă ofensată, le vom da tuturor de înţeles că noi avem alt angajament – şi anume, acela de a lua cina cu Charles, la el acasă. Iar aşa, nimeni nu are de ce să se plângă, nu?

* * *

Madeline se îmbrăcase cu intenţia deliberată de a face efect, într-o superbă rochie de catifea roşie închisă, cu decolteu adânc şi mânecuţe coborâte de pe umeri. Fusta era scurtă şi strâmtă, cu o despicătură la sate prin care i se zăreau coapsele suple când se mişca.

Îşi adunase părul în creştetul capului, prinzându-şi-l cu doi piepteni de argint. În urechi purta cercuri mari de aur, care se legănau la fiecare mişcare, iar gâtul suplu îi era încercuit cu un lanţ gros, tot din aur.

Când o văzu, Perry o declară încântătoare, dar Madeline avu impresia că se pierdea în decor când intră Dominic, cu Diane Felton la braţ. Diane era îmbrăcată în alb, un alb vaporos şi scânteietor, mulat pe silueta ei zveltă. Cu părul ei ca o lână de aur şi pielea albă ca laptele, o făcea pe Madeline să arate întunecată şi greoaie.

— Are gust, trebuie să recunoaştem, murmură Perry, privindu-i expresia cu care o

studia pe cealaltă femeie. Vrei s-o ademenesc pe Crăiasa Zăpezii în altă parte, ca să-ţi las libertatea de mişcare? sugeră el ironic.

— Crăiasa Zăpezii, că bine zici, scrâşni veninos Madeline din dinţi, lăsându-l pe Perry să râdă de unul singur, în timp ce le ieşea în întâmpinare oaspeţilor, adresându-i-se mai întâi lui Vicky.

— Ai venit, îi zâmbi ea cald, sărutând-o pe amândoi obrajii. Mă întrebam dacă vei reuşi.

— Mă tem că am fost cam laşă, recunoscu Vicky, lăsând cearta cu tata în seama lui Dom.

— Şi de ce nu? replică Madeline, aruncându-i lui Dominic o privire ironică. Trebuie să fie şi el de folos cu ceva, nu? Bună seara, Dominic.

Îi întinse mâna.

— Mă bucur că ai venit.

Salutul ei politicos îl făcu să zâmbească.

— N-am putut rezista, răspunse el, păstrându-i mâna într-a lui şi obligând-o astfel să-i suporte atingerea arzătoare. A trecut atâta timp…

— Iubitule?

Vocea Dianei Felton era la fel de diafană şi incoloră ca restul făpturii ei. Ochii superbi şi neliniştiţi i se întorseseră spre el.

— Veţi fi grosolani unul cu celălalt? întrebă, îngândurată.

Ştia despre relaţia lor din trecut, remarcă Madeline, întrebându-se caustic dacă exista în Lambourn cineva care să nu ştie.

— Nu suntem grosolani niciodată, o asigură ea, cu cel mai civilizat zâmbet al ei. Tu trebuie să fii Diane.

Îşi smulse mâna dintr-a lui Dominic, pentru a i-o întinde blondei, care i-o strânse cu un zâmbet rece ca gheaţa.

— Diane, ea e Madeline, o prezentă Dominic. Tocmai s-a întors de la Boston, gata să aducă din nou furtuna în Lambourn.

— A şi adus-o, apăru Perry lângă ea, cuprinzând-o cu braţul de mijloc; îi zâmbi fermecător Dianei Felton. De când am sosit, numai eu ştiu câţi curtezani potenţiali a trebuit să descurajez, îi explică el.

— Tu eşti curtezanul meu, îl asigură Madeline. Perry Linburgh, i-l prezentă ea Dianei.

Dintr-odată, ochii de culoarea cerului de furtună vara ai blondei se treziră la viaţă, dezvăluind o inteligenţă surprinzătoare.

— Am auzit despre dumneata, domnule Linburgh, spuse ea. În fiecare zi stau înconjurată de numele dumitale!

— Serios? întrebă Perry. Mai spune-mi!

Şi, ţinându-se de cuvânt, o trase cu abilitate pe Crăiasa Zăpezii după el.

— Diane e expertă în computere, explică Dominic. Cabinetul ei e un teren minat cu dispozitive electronice, toate cu sigla Linburgh imprimată pe ele.

— E… fewrmecătoare, comentă Madeline, în timp ce-i privea cum se îndepărtau.

— Exact genul meu, confirmă Dominic, apoi se aplecă să-i murmure la ureche: de fapt e foarte drăguţă, să ştii. S-ar putea chiar s-o placi, dacă-i dai o şansă.

— N-am spus niciodată că n-am s-o plac,

protestă Madeline.

Dominic râse.

— Te-a dat de gol expresia, ochi verzi.

— Nu am ochi verzi, se încruntă ea.

— Nu? replică el ironic. Mie mi s-au părut cam verzi, acum câteva momente. Dar în fond, adăugă pe un ton capricios, poate că a fost o iluzie optică.

— Nu te ţine de jocuri cu mine, Dom, îl dojeni nervoasă Madeline, ştiind că avea dreptate; fierbea de gelozie. Credeam că ai înţeles că nu-mi place!

Dintr-odată, chipul lui Dominic se posomorî.

— Nici mie nu-mi place cum te atinge Linburgh tot timpul, ripostă el.

— Dacă voi doi nu ajungeţi la o înţelegere, interveni încordată Vicky, pe familiile noastre le aşteaptă alt scandal – parcă-l şi văd!

Şi, cu aceste cuvinte, porni spre Forman, care începuse să toarne băuturile.

Madeline se întoarse spre Dominic, cu ochi scăpărători.

— Te-am prevenit, Dominic, spuse ea crispată. Nu-mi arde de jocuri!

— Prea târziu, iubito, îi atinse el cu un deget vârful nasului. Jocul a început la restaurant. L-ai fi putut întrerupe atunci, dacă voiai.

— Dumnezeule! exclamă ea cu voce înecată, evitându-i atingerea. Eşti nesuferit!

— Ştiu, oftă Dominic. Unul dintre principalele mele cusururi, din câte mi se spune.

— Ţine minte, în seara asta ne aflăm aici de dragul lui Vicky! Nu pentru ca tu să poţi…

— Ciudat, o întrerupse lin Dominic, credeam că suntem aici pentru ca Maureen Grey să ne arate tuturor cât de matură şi raţională a devenit.

Madeline se îndepărtă de el, furioasă, cu râsul lui scăzut călcând-o pe nervi. În tot restul serii, jucă perfect rolul gazdei civilizate. Nimeni, nici chiar Dominic, nu i-ar fi putut reproşa nimic.

Capitolul 9

— O.K., nu mă codesc să recunosc: sunt

impresionat, spuse Dominic peste câteva ore, când Madeline se opri în sfârşit să-şi tragă respiraţia.

După altercaţia cu Dominic dinainte de cină, nu avusese loc decât un singur incident potenţial-exploziv, când se pregătau să plece, iar Madeline îşi uitase etola în cameră.

— Ţi-o aduc eu, se oferi Perry, pornind deja spre scară. E aia de catifea neagră, pe care am văzut-o pe spătarul scaunului?

— Da, răspunse ea, cu un zâmbet cald, după care îl văzu pe Dominic privind-o cu ochi îngustaţi.

Perry reveni cu etola şi, în timp ce i-o punea pe umeri, îi atinse în treacăt ceafa cu buzele. În acel moment Dominic se întoarse cu spatele. Perspicace ca întotdeauna, Perry observă şi îi adresă Madelinei o privire fudul-amuzată, dându-i de înţeles că o făcuse intenţionat.

— Eşti un diavol, murmură sec Madeline.

— Fierbe de furie, remarcă Perry.

— Iar eu îţi repet că eşti un diavol.

Perry nu făcu decât să râdă, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri, în timp ce ieşeau. Dominic

îi văzu apărând, după care o întoarse pe Diane cu faţa spre el şi o sărută pe gură.

Madeline încremeni, primindu-i pedeapsa ca pe un pumn în plexul solar. Braţul lui Perry i se strânse în jurul umerilor, cald, consolator.

— Iartă-mă, murmură el. Eu am fost de vină.

— Să mergem, spuse scurt Madeline.

Pe dinăuntru, însă, era o furtună de emoţii clocotitoare cum numai vechea Madeline mai putuse cunoaşte.

Merseră la familia Preston cu două maşini. Când ajunseră, se făcuse deja târziu. Totuşi, sub aspectul impactului, îşi făcură apariţia tocmai la ţanc. Nimănui, absolut nimănui, nu-i scăpă semnificaţia mesajului, când Maureen Grey şi Dominic Stanton sosiră atât de vizibil împreună – dar fiecare cu câte un alt partener. Forman privi marea de feţe uimite întorcându-se spre ei, apoi se uită la Vicky, care-şi dădea toată silinţa să pară nonşalantă, deşi degetele i se înfigeau în carnea antebraţului lui.

— Mi-a scăpat ceva… murmură el încet. Nu

pot decât să presupun că toată tensiunea asta e cauzată de două anumite facţiuni adverse din grupul nostru?

— Vrei să spui că nu ştii? îl privi Vicky surprinsă. Credeam că Perry ţi-a explicat totul.

— Nu mi-a suflat o vorbă.

— E o poveste lungă, mai şopti Vicky, în timp ce gazdele se apropiau să le ureze bun-venit, cu expresii cam terorizate. Îţi explic eu mai târziu.

* * *

— Fără îndoială, ai coordonat perfect toată regia de scenă, comentă Dominic.

Madeline era roşie în obraji, cu ochii strălucitori, emoţionată de succes. Într-o parte a sălii aglomerate, părinţii ei stăteau de vorbă cu părinţii lui Dominic. Se simţea o anumită reţinere, dar cel puţin înţeleseseră ce prostie ar fi fost să continue un război pe care copiii lor îl lăsaseră în urmă.

— Deci, nu mai e nevoie să mă prosternez la

picioarele tale. Ce păcat, oftă Dominic. Abia aşteptam.

— După cum vezi, asemenea atitudini nu mai sunt necesare. Şi am făcut-o fără să…

— Fără să înscenezi nici cea mai discretă relaţie romantică între noi doi, completă el fraza, chipurile întristat. Şi fără să le oferi tuturor acestor… oameni cumsecade spectaculoasa scenă pe care o aşteptau de când s-a întors acasă Madeline Gilburn.

— Vicky străluceşte toată, i-o arătă ea, reamintindu-i principalul obiectiv al serii.

Dominic privi spre locul unde sora lui, însufleţită, conversa cu Forman.

— Bietul om, murmură el. Mă întreb dacă-l îneacă în indici F.T. Şi acţiuni ale bursei japoneze.

— Dominic! îl mustră Madeline. Unde ţi-e Crăiasa Zăpezii?

— Am părăsit-o, pentru o păgână neagră la inimă. Dar credinciosul tău curtezan unde-i?

— Dansează cu Crăiasa ta a Zăpezii, observă ea.

Dominic o luă de mână.

— Vino. Hai să facem şi noi acelaşi lucru.

— Dar nu vreau să dansez cu tine! protestă Madeline, încercând să-şi smulgă mâna, în timp ce Dominic o trăgea spre ringul de dans.

— Ba vrei, insistă el. Doar n-o să stricăm acum totul, nu-i aşa? Să ştii, au observat că ai dansat cu toţi bărbaţii de-aici, numai cu mine nu.

Învinsă, Madeline trecu în braţele lui. Dominic o strânse la piept, apăsându-i cu palma baza şirei spinării. Trupurile li se potriveau la fel de perfect ca în urmă cu patru ani, şi începură să se învârtească în acordurile energice ale unei melodii de George Gershwin.

Casa familiei Preston era veche şi mare, având sala de bal construită într-o perioadă când bogătaşii aveau mai mult timp pentru distracţii. Dominic o învârti pe Madeline pe parcursul mai multor melodii, până când o apucă ameţeala, lăsând-o dezorientată, prea slăbită pentru a mai înfrunta sentimentele care renăşteau între ei. Cei patru ani nu avuseseră niciun efect, nu-i

alungaseră deloc nevoia de a-l avea pe acel bărbat şi numai pe el.

— Nu asta am vrut să facem, Madeline, îi şopti el, cu gura tremurându-i lângă urechea ei. Vreau să fiu singur cu tine.

— Dom, te rog, nu, îl imploră ea, gemând când simţi cum o apropiau de el acele cuvinte.

— Prea târziu, murmură triumfător Dominic.

Şi o împinse de lângă el atât de brusc, încât Madeline rămase clipind din ochi, năucită.

Se uită în jur, uluită să constate că muzica slăbise, iar rumoarea conversaţiilor abia se mai auzea. Dominic închidea încet uşa elegantului cabinet, plin de rafturi cu cărţi, al casei Preston.

Dansând, o scosese din sala de bal şi o purtase prin hol, până în acea cameră, fără ca ea să-şi dea seama! Madeline făcu un pas înapoi, tremurând de furie şi umilinţă.

— N-am să mă lupt cu tine pentru accesul pe uşa asta, Dominic, îl informă ea rece. Aş prefera doar să te dai la o parte şi să mă laşi să trec.

— Nu vrei să pleci nicăieri, şi-o ştii foarte

bine, replică el, cu amuzamentul somnoros de până atunci înlocuit dintr-odată de furie – o furie suficientă pentru a o face pe Madeline să se retragă, precaută, din faţa lui. La fel ca mine, o doreşti atât de mult încât tremuri, atât de-al dracului de tare te roade pofta pe dinăuntru!

Ajunse la ea, iar inima Madelinei sări îm piept, când mâinile lui o apucară cu hotărâre de şolduri, trăgând-o spre el. Îi puse mâinile pe umeri ca să-l împingă, dar îi tremurau atât de tare încât nu mai aveau nicio putere. Iar în zâmbetul lui încordat se citi că ştia.

— Patru ani afurisiţi am încercat să alung ceva ce nu avea de gând să plece! mormăi el. Ce risipă, Madeline. Ce risipă blestemată şi prostească!

Cu un mârâit răguşit, îi cotropi gura şi începură să se sărute frenetic, fără să se mai ascundă.

— Hai să ne întâlnim mai târziu, o rugă el răguşit.

— Unde?

Nicio clipă nu-i trecu prin minte Madelinei să-l refuze. Vechea excitaţie îi alerga prin vene ca o flacără. Se simţea inundată de puterea ei, aprinsă şi vie.

— În casa plutitoare, răspunse Dominic, reînviind amintiri care o făcură să geamă dureros – şi, cu un mârâit scăzut, gura i se coborî din nou peste a ei pentru a-i dărui un sărut înăsprit de frustrare. Imediat ce poţi ajunge acolo.

— Voi veni, îi promise Madeline.

Iar Dominic expiră prelung, relaxându-se din tot trupul.

* * *

Era trecut de ora trei dimineaţa când Madeline îşi scoase din grajd iapa înşăuată, ducând-o de dârlogi peste pământul bătătorit înainte de a încăleca şi a porni spre râu.

Ceilalţi din casă adormiseră în sfârşit. Zidurile de piatră cenuşie se înălţau reci şi întunecate pe fondul cerului nopţii de aprilie.

Familia ei se întorsese de la Prestoni cu doar o oră în urmă şi, epuizaţi, cu toţii se duseseră imediat la culcare – mai puţin Madeline.

Când ajunse la marginea luminişului înceţoşat, văzu calul negru al lui Dominic şi o mână încet pe Minty înainte. O mână apăru din ceaţă, ca de nicăieri, apucând căpăstrul şi făcând-o pe Madeline să tresară speriată.

— E-n regulă, o linişti glasul calm şi profund al lui Dominic. Lasă-mă să te conduc.

Priponi iapa lângă calul lui, apoi o ajută pe Madeline să descalece, apucând-o de talie.

— Mă întrebam dacă aveai să vii, murmură el răguşit. Eram îngrijorat să nu te răzgândeşti.

— Am spus că vin, fu singurul ei răspuns.

Dominic dădu din cap, acceptându-i reproşul din ton. Cu toate cusururile ei, Madeline nu-şi călcase niciodată cuvântul dat.

Făcând un pas înapoi, Dominic lăsă ceaţa să umple din nou spaţiul dintre ei. Surprinsă de dispariţia lui neaşteptată, Madeline întinse o mână, căutându-l.

— Nu e tocmai dimineaţa ideală pentru aşa ceva, îl auzi ea râzând încet. Totuşi…

Îşi simţi mâna prinsă de a lui şi fu încet trasă spre el, până când îi văzu din nou faţa, cu un zâmbet strâmb pe buze.

— O dimineaţă tipică de aprilie, surâse ea crispată.

— Ceaţă deasă şi brumă pe jos, oftă Dominic, cuprinzând-o blând cu braţul. Nu-i ca la Boston, mmm?

— Într-adevăr. Nu e ca la Boston.

— Haide.

O strânse mai tare, conducând-o spre silueta masivă şi neagră a vechii case plutitoare. Fu nevoit să se lase cu toată greutatea pe uşă, care se deschise scârţâind.

— Bun venit în umilul meu sălaş, îi ură el cu o plecăciune ironică. Pe-aici, vă rog, domniţă.

— Oh! exclamă surprinsă Madeline, văzând lumina unei lămpi cu gaz agăţate de grinzile vechi, deasupra păturii groase şi roşii întinse pe podea; peste aceasta erau puse o sticlă de vin şi două

pahare cu picior. Fermecător, îl felicită ea, scoţându-şi mănuşile de lână. Şampanie?

— Un mic dejun, improviză Dominic. Vino…

Luând-o de braţ, o conduse spre pătură, unde o invită să se aşeze cu spatele rezemat de perete. Apoi i se alătură, gemând în posteriorul său deloc cărnos luă contact cu scândurile tari.

— Cred că am cam îmbătrânit pentru condiţiile astea! se plânse el.

— Dar nu şi pentru a bea şampanie într-o dimineaţă rece şi ceţoasă?

— A, pentru asta nu voi fi niciodată prea bătrân! replică Dominic, luând sticla.

Dopul sări pocnind, iar Madeline se repezi să ia paharele, pentru a le ţine râzând sub gura înspumată a sticlei. Peste câteva minute, stăteau ghemuiţi unul lângă altul, cu umerii frecându-li-se, în timp ce beau.

— Ca pe vremuri, murmură Dominic după un timp.

Madeline întoarse capul spre el, cu ochii mari.

— Pe vremuri n-am făcut niciodată asta, spuse ea.

— Mă rog… ridică din umeri Dominic, cu un zâmbet. Atunci, aproape ca pe vremuri. Îţi mai aminteşti când am luat-o în susul râului şi ne-am încurcat în plasa unui braconier care pescuia somoni?

— Mamăăă, da ce te-ai mai înfuriat!

— Mamăăă, da chiar că! îi imită el accentul din Noua Anglie.

— Nu fi obraznic! îl dojeni ea.

În clipa următoare exclamă surprinsă, când se pomeni trasă în poala lui. Tachinăria dispăruse, înlocuită de ceva mult mai tulburător.

— Madeline… murmură Dominic, luându-i boneta de pe cap.

Părul ei se rostogoli pe umeri, aşa cum îi plăcea lui. Îşi îngropă mâna în cascada de bucle mătăsoase, cuprinzându-i capul şi, încet, chinuitor de încet, apropiindu-i gura de a lui.

— N-am să te seduc aici, spuse încet, în timp ce o săruta tandru. Ţie ţi se cuvine un pat cu

aşternut de mătase, Madeline, dragostea mea… Dar am să te ating, adăugă neguros, am să te ating şi-am să te mângâi până când n-ai să te mai poţi gândi la niciun alt bărbat decât la mine. Şi nu din cauza vreunei dorinţe barbare de a-ţi impune voinţa mea, ci numai pentru că nu mă pot stăpâni…

Îi acoperi din nou gura cu a lui, încet, desfătător, iar Madeline îl lăsă s-o sărute în ritmul dorit de el, prea conştientă de ocaziile dinainte, când îi impusese propriile ei dorinţe.

— Mai vreau, ceru ea, fără a se deranja să deschidă ochii, cu buzele umezite.

— Răbdare…

Dominic schimbă poziţia, culcând-o uşor pe pătură, astfel încât să se poată apleca peste ea, şi începu să-i descheie nasturii cămăşii. Madeline se înfioră când aerul rece îi atinse pielea, ridicându-şi tremurător genele pentru a-l vedea privind-o cu ochi arzători.

— N-ai sutien, constată el.

— Pentru tine, n-am, răspunse Madeline,

înfruntându-i privirea.

Era o mărturisire atât de grăitoare, încât îi trimise un fior prin tot trupul. Dominic îşi descheie cămaşa mai repede decât pe a ei, pentru a-şi expune pieptul binzat şi musculos, acoperit cu păr negru aspru.

Cu chipul încordat în efortul de a se controla, îşi lăsă pieptul gol peste al ei.

— Minunat, oftă el. N-ai idee cât de mult mi-am dorit asta, murmură gros, îngropându-şi faţa în adâncitura caldă a gâtului ei. Să-ţi simt pielea pe pielea mea.

— Ai spus că nu mă seduci, îi aminti Madeline.

— Ai încredere-n mine. Ştiu ce fac.

Se opriră din sărutat de mai multe ori, doar ca să se privească. Fără cuvinte; nu păreau necesare. Aşa cum spusese, Dominic era stăpân pe situaţie.

„Trebuie să ne oprim acum, trebuie să ne oprim”, intona languros o voce în mintea Madelinei. „Trebuie să ne oprim…”

El, însă, nu se oprea. Când anume îşi pierduse controlul, Madeline nu era sigură, dar fermoarul blugilor deschizându-se îi atrase atenţia că Dominic mergea mai departe decât o făcuse cu patru ani în urmă.

— Dominic? şopti ea cu voce nesigură.

— E-n regulă, o asigură el, încordat. Vreau doar să te ating, Madeline, trebuie să…

Cuvintele îi fură întrerupte de un oftat, când îi trase jeanşii în jos de pe şolduri, strecurându-şi mâna între coapsele ei.

Un fulger o izbi până în adâncurile fiinţei, azvârlind-o într-o convulsie de spasme. Şi deodată, Dominic nu mai era la fel de languros şi încet, ci încordat de dorinţă, trăgând-o după el, rostogolindu-se amândoi necontrolat.

Madeline îi strigă numele, înspăimântată, agăţându-se cu degetele de el, înfigându-şi unghiile în pielea transpirată a umerilor lui. Îl auzi murmurând ceva, după care degetele acelea care o chinuiau o catapultară în abis, pe când Dominic se apleca peste ea, privind chinuitorul extaz care-i

tortura delicios trupul, cu ochii strălucind de triumf pătimaş.

Când totul se sfârşi, o trase spre el, cuibărind-o lângă trupul lui cald şi legănând-o ca pe un copil.

— Dumnezeule mare…! gâfâi Madeline, când avu destul suflu ca să vorbească. De ce…?

— Iartă-mă, mormăi el.

— Să te iert!

Madeline se ridică în capul oaselor, ameţită şi derutată.

— Dominic… care ar fi fost diferenţa între ceea ce mi-ai făcut, şi a face cu-adevărat dragoste cu mine? întrebă ea cu voce sugrumată.

— Eşti încă fecioară.

— Ce… sunt???

Furia îi izbucni ca de niciunde, provocată de şocul celor întâmplate.

— V-vrei să spui că m-ai făcut să trec prin… asta… fiindcă încă mă mai crezi virgină?

Aceste cuvinte îl făcură pe Dominic să pălească brusc, privind-o cu o expresie tăioasă,

întrebătoare. Tot trupul său slab se crispase.

Madeline se ridică în picioare, tremurând de umilinţă în timp ce-şi îndrepta hainele.

— Înainte, nu suportai când mă opream prea devreme, încercă el să-i explice. N-am vrut să te dezamăgesc şi de data asta.

— Şi credeai că după ceea ce-ai făcut adineaori am să mă simt mai bine? întrebă ea, cu o privire înverşunată. Ei, atunci află cum mă simt de fapt! Mă simt folosită! Folosită şi manipulată! Ca întotdeauna când sunt cu tine!

— Madeline, n-am…

— Vreau să fiu iubită, nu uşurată! se înecă ea, cu gâtul ars de lacrimi. Iubită, iubită cu atâta disperare încât să nu te poţi opri oricât ai încerca!

— N-am vrut să mă opresc, mormăi Dominic.

— Dar ai reuşit oricum.

Râse, scurt, cu dispreţ, în timp ce se chinuia să-şi încheie nasturii cămăşii cu degete tremurătoare.

— Ca întotdeauna, continuă ea, pe un ton de auto-reproş, Dominic cântă, iar Madeline

dansează! Întotdeauna a trebuit doar să mă atingi, ca să mă faci să gâfâi că mai voiam, că voiam mai mult, nu-i aşa?

— Nu, n-a fost aşa, oftă el obosit, trecându-şi furios o mână prin păr. Niciodată n-a fost aşa. Pe-atunci erai atât de tânără, Madeline! Fir-ar al dracului să fie, aveai doar optsprezece ani!

— Şi acum? ripostă ea cu voce tremurătoare. Cum sunt, Dom, acum – cu patru ani mai mare şi, deci, elibigilă pentru următoarea etapă în iniţierea sexuală?

— Nu mai fi aşa de grosolană, mârâi el, săltându-se în picioare. Ţi-a plăcut ceea ce-am împărtăşit între noi, şi o ştii foarte bine!

— Tocmai, că n-am „împărtăşit” nimic! strigă Madeline, cu ochii umplându-i-se iar de lacrimi. Niciodată n-am „împărtăşit” nimic, tocmai asta vreau să spun! M-ai manipulat acum patru ani, ca să-ţi satisfaci propriile scopuri, şi la fel încerci să mă manipulezi şi acum!

Începea să i se facă silă. Silă de el şi de ea însăşi.

— Nu vreau să te mai văd, spuse, trăgându-şi cojocul pe trup. Sau, oricum, nu în condiţiile astea, adăugă ea, privind cu o expresie cinică prin casa plutitoare. Nu eşti bun de nimic pentru mine, Dominic. Îmi distrugi tot respectul de mine însămi. Întotdeauna ai făcut-o.

— Şi tu ce crezi că mi-ai făcut mie? aruncă el, cu glas aspru.

— Te-am făcut de râs. Şi mai ştii ceva? Pentru prima oară, după ce m-am simţit vinovată patru ani, tocmai am ajuns la concluzia că meritaseşi!

Capitolul 10

— Toţi au acceptat, remarcă Nina de la secreterul elegant unde frunzărea răspunsurile la invitaţii. Inclusiv Stantonii, adăugă ea, zâmbind cu satisfacţie.

— Aşa se şi cuvenea, replică morocănos Edward Gilburn, dacă stai să te gândeşti cum te-ai dus acolo şi te-ai gudurat tot timpul pe lângă ei.

— Nu m-am gudurat deloc! protestă Nina.

Am considerat doar că era ai bine să le dau personal invitaţiile, din moment ce ştiau, desigur, că toţi ceilalţi le-au primit pe ale lor acum trei săptămâni.

— Şi foarte bine ai făcut, interveni Louise, liniştindu-şi fiica.

— Pe Dom l-ai văzut, nu se putu abţine Madeline s-o întrebe.

Ea, una, nu-l mai văzuse, nici nu mai primise vreo veste de la el, de peste o săptămână, după îngrozitoarea scenă din casa plutitoare. Iar dorul o chinuia la fel de disperat ca în urmă cu patru ani.

— Dom a spus că va veni cu plăcere la nunta mea, îi răspunse Nina.

Madeline aşteptă, cu răsuflarea tăiată, sperând să audă că Dominic întrebase şi de ea, dar Nina nu mai adăugă nimic. Agitată, se ridică şi se duse să se uite pe fereastră. Avusese dreptate să-i spună că nu erau de niciun folos unul pentru altul. Sentimentele acelea îngrozitoare de nefericire pur şi simplu nu meritau.

— Ştiai că maiorul Courtney a murit anul

trecut, Maddie? o întrebă tatăl ei pe neaşteptate.

— Nu! exclamă ea, întorcându-se spre el cu ochi mari. Şi-acum, cine locuieşte în casa lui?

Edward Gilburn ridică din umeri.

— Niciun om întreg la minte, pufni el. Se ştie că nicio rudă de-a lui n-a vrut să se mute acolo. În fond, puţin le păsa şi de maior, şi de casă. Cineva, însă pare s-o fi luat în primire – deşi n-a fost scoasă niciodată pe piaţă, adăugă el îngândurat. Luni de zile au lucrat acolo muncitorii, ca s-o renoveze. Nici n-ai mai recunoaşte-o, Madeline. Are acoperiş nou, şi toată lemnăria albă şi neagră a fost înlocuită. Nu ştiu cine-a cumpărat-o, dar cheltuieşte o avere cu ea, tâmpitul. Eu, unul, nu m-aş muta acolo nici să-mi plăteşti!

„Eu, da”, îşi spuse Madeline cu jind. „Tare mi-ar mai fi plăcut să cumpăr casa şi să-i redau gloria de odinioară, s-o fac să arate ca tabloul acela din camera lui Dominic…”

Oftă prelung, întorcându-se din nou să privească pe fereastră spre vremea mohorâtă de afară. Cu ani în urmă, când ea şi Dominic fuseseră

un cuplu, îl punea să treacă prin faţa casei cu maşina, ca s-o vadă. Niciodată nu înţelesese cu adevărat de ce simţea o asemenea afinitate cu dărăpănătura aceea.

— Pariez că o bântuie stafii cu capul sub braţ, zăngănindu-şi lanţurile ruginite, îşi auzi ea propria voce, de peste ani.

— În timp ce pe-alături trec cu jale doamne triste în rochii gri? adăugase batjocoritor Dominic.

— De ce nu? se îmbufnase Madeline, înfiorându-se apoi sugestiv. Mmm, ce mai atmosferă! Să tot locuieşti acolo!

— Perverso…! exclamase el.

— S-ar putea să fac o plimbare prin jurul casei, azi după-amiază, cugetă ea acum, cu voce tare.

Aşa, ar fi avut o ocupaţie. Săptămâna trecută păruse nesfârşită. Nesfârşită, nesfârşită…

— Ţi-e dor deja de Perry? remarcă tatăl ei, interpretându-i complet greşit nostalgia din ton.

Perry plecase înapoi la Boston cu două zile în urmă, fără a încerca măcar să-şi ascundă

dezamăgirea faţă de ea.

— Nici măcar nu i te-ai împotrivit, o acuzase el. Te-a chemat cu degetul cel mic, iar tu ai venit în fugă.

O văzuse plecând călare, în dimineaţa aceea ceţoasă, şi o auzise întorcându-se, mai târziu.

— Ce-are omul ăsta, de te face să-i cedezi atât de uşor?

„Inima mea”, răspunse acum în gând Madeline, deşi lui Perry nu-i prezentase nicio scuză. Nu avea niciuna.

— Perry şi cu mine suntem doar buni prieteni, tăticule, spuse ea cam nervoasă. Prieteni buni şi apropiaţi, dar nimic mai mult.

— Atunci, înseamnă că de Boston ţi-e dor, conchise Edward, studiind-o îngândurat. Fiindcă e clar că noi nu-ţi putem oferi distracţiile de-acolo.

Încet, cu o înclinare din cap spre fiica ei şi o privire înţelegătoare către soţul ei, Louise se ridică în picioare şi părăsi camera, urmată de Nina.

— N-am nimic, spuse Madeline, cu un uşor

zâmbet amar, căci ştia că însemna plecarea celor două femei; cu toţii îi observaseră foiala fără rost prin casă, iar tatăl ei era hotărât să-i afle cauza. Nu e vorba de Boston, nici de Perry. Numai că simt…

„Ce simt?” se întrebă ea neputincioasă.

Asta era! îşi dădu dintr-odată seama, cu o strâmbătură. Se simţea… neputincioasă. Neputincios de îndrăgostită, şi neputincioasă… neputincioasă de a face ceva în privinţa asta.

— Ştii de ce ai nevoie? întrebă Edward, privind-o cu înţelepciune. Ai nevoie de ceva cu care să-ţi umpli timpul. La Boston ai lucrat în acea firmă de decoraţiuni interioare unde-şi cheltuieşte Dee toţi banii – cum se numea?

— Shackles, răspunse Madeline cu un uşor zâmbet.

— Ce nume prostesc pentru un magazin, bombăni el. Dar ăsta nu-i un motiv de a nu-ţi găsi un post asemănător aici – sau unul chiar mai bun, adăugă, aplecându-se înainte în scaun, cu entuziasm. Ţi-am putea deschide un magazin de

decoraţiuni interioare numai al tău, aici, în Lambourn – sau în Reading, dacă preferi!

Madeline clătină din cap.

— Ca să înfiinţezi aşa ceva ai nevoie de pregătire profesională, tăticule. Eu nu sunt calificată pentru a deschide un magazin propriu.

— Numai fiindcă ai renunţat la colegiul de arte, din cauza lui Dominic Stanton, replică el ursuz. Dar asta nu înseamnă că-ţi lipseşte talentul! La o adică, de ce nu te-ai duce acum la universitate, ca să-ţi obţii diploma!

În ochi îi apăru o lucire provocatoare.

— De ce nu? Ai luat note bune şi n-ai fi singura studentă care-şi reia cursurile după o pauză de câţiva ani! De ce n-ai face-o, Maddie? Nimic nu te opreşte!

Nimic, într-adevăr, confirmă Madeline în sinea ei, întorcând capul pentru a-şi ascunde deprimarea.

— Sm să mă gândesc, răspunse ea. După nuntă.

— Maddie dragă…

Tatăl ei se ridicase de pe scaun, venind lângă ea.

— Tot despre Dominic Stanton e vorba? întrebă el cu nespusă blândeţe.

Ochii Madelinei se umplură de lacrimi. Clipi, neputând răspunde.

— Toţi am fost aşa de mulţumiţi când v-aţi combinat voi, acum patru ani! oftă el din greu. Şi ştiu că avem partea noastră de vină pentru felul cum v-am împins unul spre altul. Louise m-a prevenit… pe toţi ne-a prevenit că trebuie să vă lăsăm în pace, să vă dăm timp pentru a vă explora sentimentele reciproce. Dar noi, James Stanton şi cu mine, noi am…

— Tăticule, se întoarse Madeline spre el, punându-i degetele pe buze ca să-l oprească. Te rog, nu, şopti ea. Ţin foarte mult la tine, dar te rog, nu face asta!

Edward Gilburn oftă, cald şi tremurător, apoi o cuprinse în braţe şi o strânse, aşa cum obişnuise să facă dintotdeauna.

— Du-te la plimbare, îi spuse el morocănos,

după un moment. O să-ţi mai limpezeşti minţile.

Madeline tocmai îşi lua cojocul din piele de oaie, în hol, când telefonul din cabinet începu să sune. Auzi glasul tatălui ei răspunzând, apoi acesta scoase capul pe uşă.

— Pe… pe tine te caută, o informă el arţăgos. Dominic, adăugă, dregându-şi glasul.

Mai ezită un moment, apoi se îndepărtă grăbit spre salonul Louisei, în timp ce Madeline se uita după el cu ochii goliţi de orice expresie.

Cu picioarele abia târându-i-se, intră în cabinet şi închise uşa. Când ridică receptorul de pe birou, mâna îi tremura.

— Alo? murmură ea, închizând ochii în aşteptarea frumuseţii seducătoare a vocii lui Dominic.

— Vreau să te văd.

Gărueala din glasul lui o înştiinţă că îi era la fel de dificil caei.

— Am fost plecat, adăugă el repede. M-am întors acum vreo oră. Vreui să ne întâlnim undeva, în după-amiaza asta?

— De fapt… de fapt eu tocmai ieşeam, răspunse Madeline.

— Linburgh s-a întors la Boston, declară scurt Boston, ca şi cum Perry ar fi fost singurul motiv pentru care Madeline să iasă din casă.

— Am spus eu altceva? întrebă ea, clipind din ochi cu oarecare surprindere.

— Se mai întoarce?

— Păi…

Madeline se încruntă, neînţelegând ce importanţă avea întrebarea.

— Până la nunta Ninei, nu, răspunse ea. Dar nu văd ce legătură are programul lui Perry cu…

— Eu aş zice că are multe legături, cu toate, i-o retează iritat Dominic. Am ceva pentru tine, ceva ce ţi-am promis odată, demult. Vrei să ne întâlnim, Madeline?

Ceva ce-i promisese? Madeline se încruntă, încercând să-şi amintească.

— Unde? întrebă ea.

— Te duceai în vreun anumit loc?

— Doar la o plimbare. Voiam să arunc o

privire vechii case Courtney. Tatăl meu mi-a spus că cineva a renovat-o şi mă gândeam s-o mai văd o dată, înainte de a deveni complet de nerecunoscut.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Dominic murmură încet:

— Nu-i cam devreme ca să te duci la furat de mere verzi, anul ăsta, Madeline?

— Da, sigur, tu n-ai fost copil niciodată, replică ea sec, batjocoritor.

— Odată… recunoscu Dominic cu nostalgie. Odată, demult, foarte demult, înainte ca o vrăjitoare cu părul negru şi ochi periculos de ademenitori să mă lege cu descântecele ei, transformându-mă într-un om foarte bătrân.

Un zâmbet începu să şteargă încet încordarea de pe faţa Madelinei, care îl întrebă:

— Ai idee cine-a cumpărat casa?

— N-am auzit nimic din bârfele locale, răspunse el. Vii călare sau cu maşina?

— Pe jos, de fapt.

— Atunci, ne vedem cam peste o oră, mai

spuse Dominic şi închise telefonul.

* * *

Maşina lui Dominic nu se zărea nicăieri când Madeline sosi în curtea conacului Courtney. Se opri, privind de-a lungul aleii mărginite cu copaci spre vechea casă care încă mai arăta fermecător de şubredă, în ciuda lucrărilor întreprinse deja.

— „A fost odată un om într-o dungă, / Care-a cumpărat o casă-ntr-o dungă”… murmură încet, amintindu-şi vremurile când îi recita lui Dominic poezioara copilăroasă.

Dar nicio fantomă, într-o dungă sau nu, s-ar mai fi bântuit casă, aşa cum arăta acum!

Madeline începu s-o ocolească încet, oprindu-se să privească înăuntru pe fiecare fereastră. Uşa din spate era mare şi veche, aflată în capătul câtorva trepte crăpate şi foarte tocite, lângă scara acoperită cu muşchi care cobora în pivniţă.

— Încearcă uşa, dacă vrei. E descuiată.

Cu un uşor ţipăt, Madeline se răsuci în

direcţia de unde se auzise glasul.

Dominic stătea la câţiva paşi de ea, cu părul brunet fluturând în vânt.

— Ce prostii faci! strigă ea furioasă.

— Ai crezut că e fantoma maiorului? zâmbi el.

— De unde-ai apărut? îl întrebă, uitându-se în jur după maşină.

— Nu-i aici, murmură Dominic, ghicindu-i gândul.

Abia când îl privi din nou, Madeline observă că nu avea pe el decât pantalonii negri şi o cămaşă albă, subţire. Gândul o izbi brusc, tulburător.

— E casa ta, nu-i aşa? înţelese ea. Tu ai cumpărat-o.

— Pare să se-anunţe ploaie… murmură Dominic, parcă ocolind răspunsul.

Apoi, încet, aproape nesigur, întinse o mână spre ea.

— Vino înăuntru, o invită el. Am să-ţi arăt totul.

* * *

Camera era dominată de un pat mare cu baldachin înalt până în tavan, din lemn scump de mahon, drapat cu brocart gros, roz-închis cu argintiu. Era enorm, neruşinat de luxos, prin felul cum brocartul se vălurea şi forma falduri în jurul lemnăriei masive. Madeline întoarse capul, privind spre şemineul cu ornamentaţii incredibil de complicate care ocupa aproape tot peretele de vizavi.

— Ei, o îndemnă Dominic după ce aşteptă câteva momente. Ce părere ai?

Madelinei i se puse un nod în gât. Era o cameră superbă. Dar se vedea limpede că era destinată unei femei pe care Dominic o iubea atât de mult, încât nodul din gât i se dizolvă în lacrimi, silind-o să se întoarcă pentru a-şi ascunde expresia. Nu voia ca Dominic să vadă cât era de afectată.

Se lăsase o tăcere grea, iar Madeline, nemaisuportând-o, porni spre fereastră, dar abia

atunci văzu tabloul în ramă aurie de deasupa şemineului, care o făcu să încremenească, tremurând din tot trupul.

— Ţi-am promis că ţi-l voi dărui cândva, îţi mai aminteşti? murmură Dominic, venind lângă ea. Tabloul, recent, iar casă, demult, cu mult timp în urmă, când visurile tale erau… mă rog, numai visuri, iar eu mă bucuram să le primesc jocul… Ei bine…

Mâinile lui îi cuprinseră umerii, blând, încălzind-o până-n adâncul inimii.

— Tabloul… casa… Amândouă sunt ale tale, Madeline. Darurile mele pentru tine.

— O, Dom… şopti ea cu voce îngroşată. Nu pot să primesc…

Deodată, braţele lui o cuprinseră, retezându-i cuvintele şi strângându-i nemilos trupul la piept.

— Odată, acum o viaţă de om, cum mi se pare, şopti el pe un ton palpitând de emoţie, o fiinţă frumoasă şi fermecătoare, pe care o iubeam foarte mult, mi s-a dăruit cu toată pasiunea firii ei iubitoare, iar eu, ca un prost ce eram, am refuzat-

o.

— Dom… încercă Madeline să-l întrerupă, cu vocea înecată de lacrimi.

— Lasă-mă să-ţi spun totul, insistă el. Te doream atât de mult, Madeline, încât mă chinuiam de dorinţă. Dar toţi erau în jurul nostru, toţi acei oameni plini de mulţumire şi interes, amintindu-mi cât de tânără erai, sfătuindu-mă să am grijă de tine, să nu-ţi uit vârsta, prevenindu-mă să nu-ţi frâng minunatul spirit, oferindu-ţi prea mult, prea curând.

Din pieptul lui se desprinse un oftat prelung, tremurător.

— Şi mai erau şi ceilalţi, continuă. Cei care se întrebau cât de înţelept ar fi să mă însor cu o fată atât de tânără şi de încăpăţânată. Cei care se întrebau dacă erai destul de matură ca să-ţi cunoşti adevăratele sentimente pentru mine – şi mă făceau să mă întreb şi eu însumi, împingându-mă într-o tortură a incertitudinii dacă ar fi fost cinstit să te atrag în cursa căsniciei, când tu abia dacă gustaseşi viaţa, pentru a fi sigură ce anume

îţi doreai cu adevărat – de la viaţă… sau, de ce nu, şi de la mine.

— Eram sigură, şopti ea.

Îi simţi, mai degrabă decât să i-l vadă, zâmbetul.

— Ceea ce încerc să-ţi spun, Madeline, e că n-am îndrăznit să-mi asum riscul de a face dragoste cu tine înainte de a ne căsători, fiindcă mă temeam că aşa te-aş fi putut pierde!

— Nu aveau încredere în iubirea mea.

— Într-adevăr, recunoscu el.

— Şi m-ai pierdut oricum.

— Aşa este, oftă Dominic, apoi o întoarse cu faţa spre el. Ei bine, acum jocul s-a schimbat şi eu am şansa de a-ţi oferi, iar tu o ai pe aceea de a mă refuza. Dacă te sărut acum, dacă te iau în braţe şi te duc în patul ăsta mare, cu intenţia clară de a face dragoste cu tine, ai să primeşti, Madeline?

Tăcerea vibra între ei, într-o tensiune care o ţinea pe Madeline încremenită. Dominic o privea cu o intensitate în care se citea limpede cât de serios era. Şi totuşi, Madeline încă mai ezita.

Vechea Madeline şi-ar fi aruncat braţele pe după gâtul lui, răspunzându-i cu sărutări şi strigăte de extaz. Dar această nouă Madeline învăţase arta prevederii şi rareori mai făcea un pas fără a fi absolut sigură care era deznodământul.

— Mă doreşti, ştiu că mă doreşti, murmură el. Amândoi avem cu patru ani mai mult, Madeline. Iar aceşti patru ani m-au învăţat că iubirea, adevărata dragoste, dăinuieşte oricât. Te iubesc, Madeline, declară, solemn. Cred că dintotdeauna te-am iubit, şi ştiu că întotdeauna te voi iubi. Vrei, te rog, să mă laşi să-ţi arăt cât de mult te iubesc?

Glasul i se frânse, iar Madeline, tremurând, cu faţa descompusă de emoţie, se prăbuşi la pieptul lui.

— O, Dom! strigă ea cu voce gâtuită. Mi-ai lipsit atât de mult!

— Slavă Domnului…!

Şi o strânse la piept cu toată puterea.

Gurile li se contopiră şi, în câteva secunde, erau amândoi pierduţi unul în celălalt. Când

Dominic o culcă pe pat, urmând-o, erau goi, tremurând de nerăbdare. Numai o dată îşi stăpâni Dominic dorinţa, când trupurile lor, înfierbântate ca focul, scăldate în sudoarea dragostei, fură gata să se împreuneze, iar atunci se retrase puţin şi îi cuprinse faţa în mâini, făcând-o să-l privească.

— Durere şi plăcere, Madeline, spuse el cu glas gros, în timp ce pasiunea îi tulbura ochii şi nările îi palpitau în efortul de a se controla. Altfel nu se poate.

— Ştii că n-am…?

— Nu puteai. Nici eu n-aş fi putut. Ne aparţinem unul altuia.

Şi, în timp ce Madeline, tremurând, îi asimila pe deplin înţelesul acestor cuvinte, Dominic îşi coborî din nou gura peste a ei şi începu încet mişcarea finară a şoldurilor care avea să le unească trupurile.

Îi absorbi cu gura ţipătul slab de durere, savurându-l, ţinând-o nemişcată lângă el până când simţi că tensiunea începea să i se risipească, apoi începu să se mişte mai aprig, pierzându-şi

orice control, lăsându-se în voia patimii ce-i purta pe amândoi spre victoria supremă, o spulberare a tot ceea ce ea lumesc, lăsând numai spiritul, dezgolit şi vulnerabil. Era dreptul femeii să cedeze voinţei superioare a bărbatului, şi karma bărbatului să-şi dezgolească sufletul în faţa femeii pe care o impregna cu iubirea lui.

— Sfârşit